

BELGIUM - HOLLAND

international magazine

Weer helemaal
up-to-date met
Editie ZOMER
2026

- Stand van zaken positie vrijwillige brandweerlieden in grensoverschrijdende arbeidssituaties
- Sociale zekerheid bij werk in meerdere landen
- Hof van Justitie van de EU wijst arrest omtrent aanvullende staatsbelasting (gemeentelijke opcentiemen) ten laste van niet-inwoners

Colofon

Belgium-Holland International Magazine is een magazine dat wordt uitgegeven door het Nederlands-Belgisch Centrum / Belgium Holland Business Community en tenminste tweemaal per jaar verschijnt en wordt verzonden aan ruim 10.000 lezers.

Hebt u suggesties, vragen, tips, opmerkingen of wenst u te adverteren in het magazine, contacteer dan gerust ons secretariaat via:
secretariaat@nederlands-belgisch-centrum.be.

© 2019 – 2029

Publisher: Nederlands-Belgisch Centrum bv
Alle rechten voorbehouden.

Ofschoon de teksten in dit magazine met zorg zijn samengesteld, kunnen er nooit rechten aan worden ontleend.

Sales

Nederlands-Belgisch Centrum bv
tel: +32 (3)295 55 95
secretariaat@nederlands-belgisch-centrum.be

Redactieleden:

Ivan Cools	Nancy Slegers
Erna Alpaerts	Kurt van Heerewaarden
Chantal Hendrickx	Werner Goorden
Hans Haulez	Carline Vanrobays
Pepijn van Eijk	Kizzy Wandelaer
Esther Hoppenbrouwers	Esmiralda Pasma
Carolien Van Echelpoel	Simon Van Speybroeck
Olivier Michiels	Cees Nijman
Annick Sevenans	Sofie Mathys
Jan van der Burgt	Maarten van Goethem
Thomas Zwaenepoel	Jeroen Vandenbossche

Abonnementen en tarieven:

www.nederlands-belgisch-centrum.be

Voorwoord

En zo, beste lezer, staat de zomer weer volop voor de deur. En ook in deze zomereditie van uw magazine kan ik (helaas) nog geen voortgang melden aangaande de inwerkingtreding van het enkele jaren geleden nieuw onderhandelde Nederlands-Belgisch dubbelbelastingverdrag. Al twee jaar hoor ik vanuit de bevoegde autoriteiten dat de laatste hand wordt gelegd aan de zogenoemde 'artikelsgewijze toelichting', maar die laatste hand lijkt voorwaar wel verlamd. De reden daarvoor, vraagt u zich wellicht af? Ik moet u het antwoord schuldig blijven.

Op Europees niveau lijkt op het terrein van het toepasselijk sociaalverzekeringsrecht wél wat te bewegen. Op 22 april 2026 werd onder het Cypriotische voorzitterschap alvast een voorlopige overeenkomst bereikt over bijgewerkte regels voor de coördinatie van nationale zekerheidsstelsels, waarmee men naar verluidt beoogt de rechten van burgers beter te beschermen. Het zal daarbij vooral uitkijken zijn naar de effecten die dit zou kunnen hebben voor grensoverschrijdend gepensioneerden. De geruchten willen immers dat de toegang tot sociale voorzieningen voor 'economisch inactieven' weleens in eerder ongunstige zin zouden kunnen worden aangepast. Anderzijds lijkt het idee van werkloosheidsuitkeringen uit de laatste werkstaat, weer terrein te winnen. In het kader van telethuiswerk wees het Hof van Justitie van de EU een belangwekkende arrest. De gevolgen worden door Carline Vanrobays nader toegelicht.

En dan het nooit aflatende gedoe om het fiscale heffingsrecht over pensioenen. De Nederlandse Hoge Raad kwam daaromtrent tot een eerder verbazend arrest, waardoor ook hier de strijd blijft voortduren. Gespecialiseerd advocaat mr. Chantal Hendrickx bespreekt de gevolgen en verwachtingen uitgebreid.

Politiek beweegt er niet bijzonder veel. Met veel 'bombarie' werd door de Vlaamse CD&V-fractie een resolutie ter verbetering van de positie van grensarbeiders gepresenteerd, maar in de praktijk lijkt het vooral de zoveelste 'mediastunt'. Gelukkig genieten we de steun van de grootste Belgische Kamerfractie (N-VA), om een stevige vinger aan de pols te houden. Zo lijkt er inmiddels toch wat te bewegen in het dossier van de grensarbeiders die zich naast hun grensoverschrijdende tewerkstelling inzetten bij de vrijwillige brandweer of als reservist bij Defensie.

Voor onze Spaanse lezers lijkt er ook wat goed nieuws te komen van de Europese Commissie. Die blijft de regering van het Iberisch schiereiland behoorlijk onder druk zetten om Nederlandse en Belgische (niet-)residenten (eindelijk) fiscaal gelijk te behandelen.

Voor nu wens ik jullie alvast veel leesplezier en vooral een zonovergoten vakantietijd toe.

Ivan Cools

EEN GREEP UIT DE

P. 12

Europese Raad en Parlement bereiken voorlopige overeenkomst over coördinatie sociale zekerheid

P. 15

Stand van zaken positie vrijwillige brandweerlieden in grensoverschrijdende arbeidssituaties

P. 20

BHBC-meeting in teken van politiek debat

DEZE ZOMER EDITIE

P. 42

Hof van Justitie van de EU wijst arrest omtrent aanvullende staatsbelasting (gemeentelijke opcentiemen) ten laste van niet-inwoners

P. 72

Sociale zekerheid bij werk in meerdere landen

P. 108

Europa beschuldigt Spanje andermaal van discriminatie waardoor niet-residenten belastingkorting op huurinkomsten mislopen

*financieel
adviesbureau*

Assurantiën

RegioBank

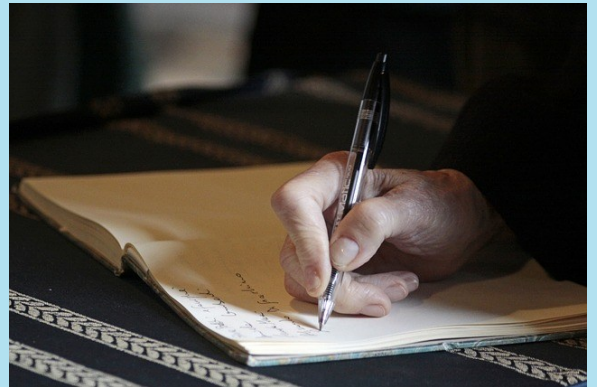
Zelfstandig Adviseur

HAULEZ

***Hét adres voor
Nederlandse en Belgische
belastingbiljetten***

V.O.F. Haulez Hoefnagels - Traverse 2 - 4561 GE Hulst
Tel. +31(0)114 31 44 35 - W: www.haulez.com
E: info@haulez.com

POLITIEK EN MAATSCHAPPIJ I

Nederlandse VVD-jongeren roepen Bart De Wever uit tot 'liberaal van het jaar'

De jongerenafdeling van de Nederlandse liberale VVD heeft Belgisch premier Bart De Wever uitgeroepen tot 'liberaal van het jaar'. Het is de eerste keer dat een buitenlandse politicus die eer te beurt valt. Hun eigen partij gaven de jongeren dan weer een veeg uit de pan.

De VVD haalde bij de Tweede Kamerverkiezingen in oktober vorig jaar 22 zetels binnen, twee minder dan in 2023. Aan de partij was volgens haar jongerenafdeling het voorbije jaar echter nog maar 'weinig liberaals te merken' en ook tijdens de verkiezingen liet ze zich 'niet van haar meest liberale kant zien', klinkt het bij de VVD-jeugd.

Daarom verkozen de jonge liberalen met Belgisch premier De Wever deze keer voor het eerst een buitenlandse politicus tot 'liberaal van het jaar'. De Wever hield in september de HJ Schoo-lezing in Amsterdam, een toespraak die in Nederland traditioneel het nieuwe politieke jaar inluidt. Daarin pleitte hij voor meer samenwerking tussen de regeringen van de Benelux en voor meer samenwerking in de hele EU op vlak van handel.

Die boodschap konden de jonge VVD'ers duidelijk smaken. Ze hopen dat Belgisch premier De Wever 'een goede inspiratie' kan zijn, ook voor de VVD zelf.

HJ Schoo-lezing

De HJ Schoo-lezing is een jaarlijkse lezing georganiseerd door Elsevier Weekblad, en is vernoemd naar oud-hoofdredacteur Hendrik Jan Schoo (1945-2007). De lezing wordt omschreven als prestigieus en geldt als 'de officieuze opening' van het parlementaire jaar. Vaak gaat de uitnodiging naar nieuwkomers in de Haagse politiek. Zelf beschouwen de sprekers hun HJ Schoo-lezing ook weleens als hun belangrijkste rede, zoals Klaas Knot, de president van De Nederlandsche Bank.

Eerdere lezingen

- 1 september 2009 - Meindert Fennema, 'Geldt de vrijheid van meningsuiting ook voor racisten?'
- 7 september 2010 - Frans Vera, 'Is natuur een constructie?'
- 6 september 2011 - Frits Bolkestein, 'De Goede Vreemdeling'
- 3 september 2012 - Thierry Baudet, 'Pro Europa dus tegen de EU'
- 2 september 2013 - Mark Rutte, 'Nederland bij de tijd: veranderingen voor zekerheid'
- 2 september 2014 - Frans Timmermans, 'De oostgrens van Europa'
- 1 september 2015 - Ahmed Aboutaleb, 'De roep van de stad'
- 5 september 2016 - Edith Schippers, 'De paradox van de vrijheid'
- 4 september 2017 - Sybrand van Haersma Buma, 'Verwarde tijden!'
- 6 september 2018 - Peter Altmaier, 'Rots in de branding, Blaadjes in de wind?'
- 2 september 2019 - Wopke Hoekstra, 'Het land van morgen'
- 31 augustus 2020 - Klaas Knot, 'Samen sterker uit de crisis'
- 6 september 2021 - Sigrid Kaag, 'De roeping van mijn generatie'
- 12 september 2022 - Dilan Yeşilgöz, 'Doen wat nodig is'
- 4 september 2023 - Caroline van der Plas, 'Kop d'r veur, Nederland als Volkshuis'
- 2 september 2024 - Pieter Omtzigt, 'Denken in oplossingen'
- 4 september 2025 - Bart De Wever, 'De staat van de Lage Landen'

Kennismaking Belgische en Nederlandse Premiers

Op 4 maart 2026 ontving Belgisch Premier Bart De Wever (N-VA) de nieuwe Nederlandse Premier Rob Jetten (D'66) in Brussel.

Als dichte burens en partners in de EU, de NATO en de Benelux zullen De Wever en Jetten naar eigen zeggen intens gaan samenwerken, om in een wereld van geopolitieke en economische hoogspanning als Benelux hun gewicht in Europa te versterken.

Tijdens het overleg stond concurrentievermogen centraal, waarbij werd gekeken naar hoe samen kan worden opgetreden om de Nederlandse en Belgische economieën weerbaarder en aantrekkelijker te maken voor investeringen. Daarnaast hadden ze het over concrete samenwerkingsdomeinen zoals energie, defensie, de gezamenlijke strijd tegen georganiseerde misdaad en het migratiebeleid.

Ook de gemeenschappelijke Nederlands-Belgische kandidatuur voor de Einsteintelecoop kwam aan bod, een grensoverschrijdend project dat beide landen internationaal moet positioneren als centrum van wetenschappelijke topinfrastructuur.

Tot slot stond ook de internationale veiligheidsagenda op de agenda, met bijzondere aandacht voor de oorlog in Oekraïne en de situatie in het Midden-Oosten.

Paarden voortaan makkelijker over de grens in de Benelux-landen

Met een nieuw Benelux-besluit kunnen paarden voortaan eenvoudiger de grens oversteken tussen België, Nederland en Luxemburg. Voor veel niet-commerciële verplaatsingen in de grensregio's is geen diergezondheidscertificaat meer nodig. Dat vermindert de administratieve lasten voor onder meer maneges, ruiters en paardenhouders die tijdelijk naar een buurland trekken.

De beslissing past binnen een gezamenlijke aanpak van de drie Benelux-landen om Europese regels rond diergezondheid praktisch en gecoördineerd toe te passen over de grenzen heen.

Het Benelux-besluit werd ondertekend door de Nederlandse minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur, Jaimi van Essen (D'66), in het kader van het Nederlandse Benelux-voorzitterschap.

Belgische werkgevers geen fan van EU-plan om thuiswerk aan te raden

Belgische werkgevers hebben andermaal laten uitschijnen dat ze een koele minnaar zijn van telethuiswerk. In april van dit jaar wou de Europese Commissie dat bedrijven aangemoedigd zouden worden om hun werknemers één dag per week thuis te laten werken, onder meer ingevolge de stijgende brandstofprijzen.

De Europese Commissie kwam dan ook met aanbevelingen voor de lidstaten om burgers te helpen door ze minstens één dag per week thuis te laten werken. Maar dit plan werd niet enthousiast ontvangen door Belgische werkgevers. Volgens Pieter Timmermans, gedelegeerd bestuurder van de Belgische werkgeversorganisatie VBO zouden 'thuiswerkers' dan gewoon vaker de auto nemen voor andere verplaatsingen.

Ook de kleinere Unie van Zelfstandig Ondernemers (UNIZO) zag men vooral praktische problemen. Zij stelden dat voor kleine- en middelgrote ondernemingen (kmo's) telethuiswerk gewoon geen optie zou zijn. Onder meer in sectoren zoals retail, horeca of productie moeten werknemers nu eenmaal fysiek aanwezig zijn. Een algemene regeling om minstens één dag per week thuis te werken, gaat volgens hen dan ook voorbij aan de realiteit van duizenden ondernemers.

Nederlandse 'Grenscoalitie' verbolgen over accijnsbeleid van Nederlands kabinet

Een brede coalitie van Nederlandse winkeliersverenigingen en horecabrancheorganisaties is verbolgen dat het Nederlandse kabinet niets doet aan de hoge brandstofaccijnzen en de accijnzen op alcohol zelfs verder verhoogt. De coalitie 'Steun onze Grensregio's' vindt dat het kabinet een verkeerde koers heeft gekozen met een voorgesteld maatregelenpakket in april van dit jaar. Zij hopen dat de Tweede Kamer alsnog wel oog heeft voor de leefbaarheid in de grensregio's en voor de inwoners en ondernemers daar.

De coalitie bestaat uit onder meer INRetail, Koninklijke Horeca Nederland, Koninklijke SlijtersUnie, Drive, Nederlandse Brouwers en VNO-NCW. Volgens de organisaties loopt de schatkist grote bedragen mis doordat steeds meer Nederlanders uitwijken naar Duitsland en België voor brandstof, sigaretten, alcohol en andere boodschappen. Autobrandstoffen zijn nergens in Europa zo duur als in Nederland. Door de hoge accijnzen wordt het steeds lucratiever voor automobilisten om in België of Duitsland aanzienlijk goedkoper te tanken.

Ze stellen dat Nederlanders hun benzine en winkelkarretje steeds duurder zien worden, terwijl het kabinet toch niet opteert voor concrete lastenverlagingen zoals het verlagen van accijnzen, maar juist voor het verhogen van accijnzen. Consumenten en ondernemers, en zeker die in de brede grensregio wonen, wordt het alleen maar moeilijker gemaakt, constateren de organisaties.

Nog volgens de grenscoalitie staat veel ondernemers in de grensregio het water al tot aan de lippen. Ze vrezen dat ze binnen afzienbare tijd niet anders kunnen dan de deuren van hun winkels, benzinepompen, brouwerijen of horeca te sluiten. De organisaties roepen de Nederlandse politiek op om de accijnzen niet verder te verhogen, maar om deze juist te harmoniseren met omliggende landen.

Nederlands staatssecretaris van Financiën blijft streven naar regeling met buurlanden omtrent grensoverschrijdend telewerk

Nederlands staatssecretaris van Financiën Eelco Eerenberg (D'66) heeft dit voorjaar nogmaals vragen beantwoordt over een aanbeveling van het Benelux Parlement omtrent grensoverschrijdend telewerk.

De staatssecretaris gaf desgevraagd aan dat er de afgelopen jaren regelmatig aandacht is geweest voor de grenswerkers-problematiek en dat het Nederlands kabinet zich maximaal inzet om de positie van grenswerkers, waar mogelijk, te verbeteren. Een concreet resultaat hiervan is volgens de staatssecretaris de opname van de thuiswerkregeling in het dubbelbelastingverdrag met Duitsland, die per 1 januari 2026 van toepassing is. Deze regeling wordt gezien als een eerste stap om de mogelijkheden voor grenswerkers om thuis te werken te verbeteren.

Het kabinet spreekt voorts de wens uit om tot ruimere afspraken te komen met buurlanden, op grond waarvan de problematiek opnieuw werd geagendeerd in Benelux-verband. De staatssecretaris deelt de opvatting dat een voortvarende aanpak van de aanbeveling over grensoverschrijdend telewerk wenselijk is en kan bijdragen aan verdere verbetering van de positie van grenswerkers. Tegelijkertijd

merkt hij op dat de positie van de drie Benelux-landen op dit dossier uiteenloopt.

De Benelux Unie heeft volgens het kabinet een bijzondere positie, waarbij lidstaten een samenwerking kunnen initiëren die verder gaat dan wat de EU doet. In het Jaarplan 2026 is aangekondigd dat het Nederlands voorzitterschap bijzondere aandacht heeft voor grenswerk en de belemmeringen bij grensoverschrijdend telewerk. Zo is het voornemen om een fiscale werkgroep in te stellen en een rondetafelgesprek te organiseren om mogelijke verbeteringen te onderzoeken.

Ten aanzien van Duitsland en België gaf de staatssecretaris aan dat Nederland blijft inzetten op overleg. Met Duitsland is een intentieverklaring afgesproken om bilaterale gesprekken voort te zetten en te komen tot een meer omvattende oplossing voor telewerkende grensarbeiders. Met België zijn nog geen afspraken gemaakt.

Europese Raad en Parlement bereiken voorlopige overeenkomst over coördinatie sociale zekerheid

Op 22 april 2026 heeft het Cypriotische voorzitterschap van de Europese Raad een voorlopige overeenkomst bereikt met het Europees Parlement over bijgewerkte regels voor de coördinatie van nationale sociale zekerheidsstelsels. De herziening is bedoeld om de regels te moderniseren, zodat ze duidelijker, eerlijker en eenvoudiger te handhaven zijn.

De herziene regels zijn essentieel voor het versterken van eerlijke arbeidsmobiliteit en streven ernaar de coördinatieregels voor sociale zekerheid in de hele Europese Unie te verbeteren, terwijl de rechten van burgers beter zouden moeten worden beschermd. De overeenkomst moet nog door beide instellingen worden bekrachtigd voordat deze formeel kan worden aangenomen.

Vrij verkeer is een fundamenteel beginsel van de Europese Unie, maar de aanhoudende onzekerheid over de toegang tot sociale rechten en uitkeringen belemmert mensen om in andere EU-lidstaten te wonen en te werken. De overeenkomst van 22 april 2026 beoogt meer duidelijkheid voor EU-burgers te bieden bij de uitoefening van hun recht op vrij verkeer. Het ontwerp van de wijzigingsverordening heeft voorts tot doel het vrije verkeer van EU-burgers te vergemakkelijken. Het richt zich daartoe op meerdere gebieden, waaronder werkloosheidsuitkeringen, langdurige zorguitkeringen, toegang tot sociale voorzieningen voor economisch inactieve personen,

gezinsbijstand en de toepasselijke wetgeving voor gedetacheerde werknemers en personen die in twee of meer lidstaten werken.

Dit ontwerp van wetgeving zal de verordeningen 883/2004 en 987/2009 betreffende de coördinatie van socialezekerheidsstelsels wijzigen met als doel

- de omstandigheden te verduidelijken waaronder lidstaten de toegang tot sociale voorzieningen kunnen beperken voor economisch inactieve, mobiele EU-burgers;
- een samenhangend systeem voor de coördinatie van langdurige zorguitkeringen vast te stellen;
- nieuwe regelingen voor de coördinatie van werkloosheidsuitkeringen in grensoverschrijdende gevallen voor te stellen;
- nieuwe bepalingen voor de coördinatie van gezinsbijstand in te voeren;
- de conflictregels inzake toepasselijke wetgeving en de relatie met Richtlijn 96/71/EC betreffende de detachering van werknemers in het kader van de dienstverlening te verduidelijken.

Nederlanders overrompelen wederom Belgische tankstations door hoge brandstofprijzen

Al het ganse (voor)jaar heerst toenemende onrust rondom hoge brandstofprijzen. In zowel Nederland als buurland België zijn er zorgen onder tankstationhouders nu de adviesprijzen voor diesel en benzine maar door blijven stijgen.

Op lang niet alle plekken is de prijs daadwerkelijk zo hoog, maar voor veel automobilisten is de prijs in België het omrijden waard. Ook in België zijn de prijzen flink toegenomen, maar het verschil met Nederland kan desondanks oplopen tot zo'n 60 cent per liter.

Het grootste pijnpunt zit hem in de dieselprijs. Die is zodanig hard gestegen dat het voor vrachtwagens loont om over de grens te tanken. Voorheen was het voordeliger om de tank in Nederland met diesel te vullen. Gevolg daarvan zijn lange rijen bij de tankstations in België.

Dat viel alvast niet goed bij de christendemocratische burgemeester van Maasmechelen, net over de grens bij Geleen. Die burgemeester wou het liefst de afrit naar zijn grensdorp afzetten en Nederlanders dus de deur wijzen. Hij vindt de situatie problematisch.

Nederlandse tankstationketens in de grensregio stellen het tanktoerisme naar België hard in de portemonnee te voelen. In België speelt namelijk ook mee dat er een maximale verkoopprijs zit op brandstoffen, vanuit de overheid opgelegd. Sommige Belgische tankstations hebben vaak langdurige afspraken met transporteurs, die als grootafnemer korting krijgen op een liter, waardoor de verliezen wekelijks kunnen oplopen tot 100.000 euro omdat onder de aankoop prijs moet worden verkocht. Zij vinden dat de Belgische overheid de maximumprijs moet verhogen om hun positie houdbaar te houden.

Ook in Nederland merken pomphouders dat de inkomsten teruglopen. Algemeen wordt aangenomen dat de gemiddelde omzet van een tankstation met zo'n 10 tot 20 procent is gedaald. Bij locaties in de grensstreek is het nog rustiger en is de omzet wel tot 50 procent teruggelopen.

Nederland kijkt voor maximum brandstofprijzen naar België

Ingevolgde de oorlog in Iran lopen de kosten aan de pomp flink op. Brandstofprijzen waren voorheen al gemiddeld zowat 25 procent hoger in Nederland dan in België en dat verschil loopt inmiddels verder op. Daarom pleitten de bedrijfsorganisaties MKB Nederland en VNO-NCW voor een snelle verruiming van de belastingvrije reiskostenvergoeding.

VNO-NCW en MKB-Nederland zijn van mening dat de oorlog steeds meer nadelige gevolgen heeft voor bedrijven en hun medewerkers: Ze vinden het daarom belangrijk dat bedrijven en burgers die in de knel komen gericht worden geholpen.

Ook werd voorgesteld aan het Nederlandse kabinet om het Belgische systeem van maximum brandstofprijzen te onderzoeken. In België worden de maximale brandstofprijzen dagelijks wettelijk vastgesteld door de overheid. Tankstations mogen onder deze maximumprijzen gaan, maar de officiële limiet niet overschrijden.

Voorstel nieuwe Nederlandse Wet financiering kinderopvang nadelig voor grensarbeider?

Na het fors uit de handen gelopen kinderopvangschandaal werkt Nederland momenteel aan een volledige herziening van de financieringswijze van het kinderopvangstelsel.

Actueel betalen ouders de kinderopvangkosten nagenoeg geheel uit eigen middelen en kan vervolgens kinderopvangtoeslag worden aangevraagd bij de Nederlandse belastingdienst. Een eerder omslachtig systeem waarbij, wanneer gebruik wordt gemaakt van voorlopige toeslag, ouders soms vele duizenden euro's moeten terugbetalen, wat onder meer heeft geleid tot het toeslagschandaal.

Ook inwoners van België die in Nederland werken kunnen actueel nog steeds aanspraak maken op kinderopvangtoeslag uit Nederland. Zij krijgen vaak eerst na enkele jaren een volledige afrekening.

Met het nieuwe stelsel wil Nederland af van het toeslagenstelsel en de kinderopvangcentra naar Belgisch model rechtsreeks gaan subsidiëren. Dat betekent dat deze centra subsidies zullen ontvangen voor het opvangen van kinderen en de ouders derhalve geen of een veel lagere eigen bijdrage verschuldigd zullen zijn. Alles bij elkaar een wenselijker systeem.

Her en der wordt erop gewezen dat grensarbeiders hierdoor zouden worden gestraft, maar niets is uiteraard minder waar

Echter, ouders die in België wonen en in Nederland werken en hun kinderen toevertrouwen aan een kinderopvangcentrum in het eigen woonland, zullen ook geen aanspraak meer kunnen maken op Nederlandse kinderopvangtoeslag. Op zich niet onlogisch omdat het stelsel niet meer zal bestaan en niet in Nederland gevestigde kinderopvangcentra logischerwijs ook niet vanuit Nederland gefinancierd zullen worden. Kinderopvangcentra in België worden immers vanuit de Belgische of regionale overheid gefinancierd. Enkel

wanneer de kinderen zouden worden ondergebracht in een in Nederland gevestigd kinderopvangcentrum zal de Nederlandse overheid dit centrum ook naar rato subsidiëren.

Wanneer de in België wonende grensarbeider zijn of haar werkzaamheden ook gedeeltelijk vanuit huis verricht, ontstaat immers belastingplicht in België, waardoor tal van Belgische fiscale aftrekposten, waaronder dus ook de kinderopvangkosten, kunnen worden geoptimaliseerd

Her en der wordt erop gewezen dat grensarbeiders hierdoor zouden worden gestraft, maar niets is uiteraard minder waar. Inderdaad, de Nederlandse kinderopvangtoeslag verdwijnt, maar de eigen bijdrage zal ook fors verminderen. Wél is het zo dat de alsnog zelf te betalen bijdrage fiscaal niet aftrekbaar zal zijn in Nederland. In België kan die eigen bijdrage wél fiscaal in aftrek worden genomen, mits het gaat om opvang in een erkend Belgisch kinderopvangcentrum. Bovendien zal er Belgisch belastbaar inkomen moeten zijn. Dit laatste probleem lijkt evenwel steeds kleiner te worden door het toenemende belang van telethuiswerk. Wanneer de in België wonende grensarbeider zijn of haar werkzaamheden ook gedeeltelijk vanuit huis verricht, ontstaat immers belastingplicht in België, waardoor tal van Belgische fiscale aftrekposten, waaronder dus ook de kinderopvangkosten, kunnen worden geoptimaliseerd. Wel is het zo dat Nederland en bepaalde groeperingen nog steeds aandringen op een fiscale telethuiswerkregeling, maar het Nederlands-Belgisch Centrum heeft al herhaaldelijk gesteld dat dit zou leiden tot fiscaal nadeel voor de grensarbeider

Stand van zaken positie vrijwillige brandweerlieden in grensoverschrijdende arbeidssituaties

We berichtten eerder al omstandig omtrent de situatie van vrijwillige brandweerlieden die een hoofdbetrekking invullen over de Nederlands-Belgische grens.

N-VA-kamerlid Eva Demesmaeker heeft hierover de bevoegde Belgische minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Armoedebestrijding Frank Vandenbroucke nogmaals gevraagd naar een stand van zaken.

Mevrouw Demesmaeker formuleerde de vraag als volgt:

‘Mijnheer de minister, ik verwijs naar mijn mondelinge vraag nummer 2899 in de commissie Sociale Zaken van 19 maart 2025.

Als een Belgische inwoner met een privaatrechtelijke dienstbetrekking in Nederland daarnaast een taak opneemt bij het vrijwillige brandweerkorps van zijn woonplaats in België, of als een Nederlandse inwoner met een privaatrechtelijke dienstbetrekking in België daarnaast een taak wenst op te nemen bij het vrijwillige brandweerkorps van zijn woonplaats in Nederland of als reservist bij de Nederlandse defensie, dan worden die neventaken in beide landen aangemerkt als een functie in de zin van een publiekrechtelijke dienstbetrekking, waardoor het toepasselijk sociaalverzekeringsrecht wijzigt. Dat leidt tot onwenselijke situaties voor zowel de privaatrechtelijke werkgever als de werknemer en kan erin resulteren dat de neventaak zelfs stop wordt gezet. In het verleden werden op grond van artikel 16 van de coördinatieverordening sociale zekerheid nr. 883/04 afwijkingen op het toepasselijk recht toegestaan, zodat het sociaalverzekeringsrecht van de vestigingsstaat van de privaatrechtelijke werkgever, respectievelijk Nederland of België, van toepassing kon blijven.

Naar ik verneem, tenzij ik ben ingehaald door nieuwe feiten, stelt het probleem zich nog steeds.

Kunt u mij de laatste stand van zaken geven? Is er een akkoord in zicht? De tijd dringt.’

De minister antwoorde als volgt:

‘Geachte mevrouw Volksvertegenwoordiger, In mijn vorig antwoord heb ik reeds vermeld dat verder overleg met de collega’s van de Nederlandse administraties zou worden ingepland.

Dat overleg heeft intussen plaatsgevonden. Tijdens deze besprekingen heeft de RSZ de problematiek opnieuw gedetailleerd uiteengezet aan zowel de Nederlandse Sociale Verzekeringsbank (SVB) als aan vertegenwoordigers van het bevoegde Nederlandse ministerie.

In dat kader werd nogmaals bevestigd dat België, gelet op het publieke karakter van deze dienstverlening, bereid is zeer ver te gaan om de rechten van de betrokken vrijwilligers te waarborgen en ervoor te zorgen dat zij hun activiteiten kunnen blijven uitoefenen. Het Nederlandse ministerie behoudt evenwel het initiatief en werkt momenteel aan het verkrijgen van een politiek mandaat om technische besprekingen op te starten met het oog op een structurele oplossing.

Het is belangrijk te benadrukken dat deze vrijwilligers niet in onzekerheid kunnen blijven verkeren. Aangezien er op dit moment evenwel nog geen akkoord is bereikt en er evenmin duidelijkheid bestaat over het tijdstip waarop Nederland groen licht zal geven voor de technische uitwerking van een oplossing, passen zowel de RSZ als de SVB de geldende regels strikt toe.’

Nieuw Benelux-verdrag streeft naar betere samenwerking omtrent sociale zekerheid

Op 9 maart 2026 hebben België, Nederland en Luxemburg een nieuw Benelux-verdrag ondertekend om grensoverschrijdende sociale fraude en sociale dumping krachtiger aan te pakken.

Het akkoord beoogt gezamenlijke inspecties mogelijk te maken, de uitwisseling van socialezekerheidsgegevens te versnellen en de samenwerking bij het terugvorderen van onterecht betaalde uitkeringen en bijdragen te verbeteren.

Door nauwere samenwerking tussen inspectiediensten wordt verder beoogd schijnconstructies, misbruik bij detachering en grensoverschrijdende fraude sneller op te sporen.

Treinverbinding Eindhoven-Brussel in de steigers

België en Nederland onderzoeken een nieuwe spoorverbinding tussen Brussel en Eindhoven. Belgisch federaal minister van Mobiliteit Jean-Luc Crucke (Les Engagés) en Nederlands staatssecretaris van Werk en Participatie Thierry Aartsen (VVD) hebben daarover in Antwerpen een verklaring ondertekend.

Het is de bedoeling dat beide landen intensiever gaan samenwerken op spoorgebied. Crucke stelt daarover dat de samenwerking met Nederland weliswaar altijd constructief is geweest, maar dat het wat ontbrak aan ambitie.

België en Nederland willen niet alleen de connectiviteit, maar ook de capaciteit van grensoverschrijdende lijnen verbeteren. Daarnaast moet er ook een versnelling komen in een reeks spoordossiers, zoals de 3RX-verbinding (het alternatief voor de IJzeren Rijn) en een rail-goederenverbinding tussen Gent en Terneuzen.

Om de vooruitgang in goede banen te leiden, zullen de bevoegde bewindspersonen elkaar minstens eenmaal per jaar spreken. Het is de bedoeling dat België en Nederland deze zomer hun handtekening zetten onder een afsprakenkader, met daarin een reeks spoordossiers.

België, Nederland en Luxemburg ondertekenen nieuw Benelux-verdrag

België, Nederland en Luxemburg hebben in maart van dit jaar een nieuw Benelux-verdrag ondertekend om grensoverschrijdende sociale fraude en sociale dumping krachtiger aan te pakken.

Het akkoord maakt gezamenlijke inspecties mogelijk, versnelt de uitwisseling van socialezekerheidsgegevens en versterkt de samenwerking bij het terugvorderen van onterecht betaalde uitkeringen en bijdragen.

Tegelijk wordt ook de bescherming van werknemers versterkt, met extra aandacht voor veilige werkomstandigheden, hygiëne en correcte arbeidsvoorwaarden.

Door nauwere samenwerking tussen inspectiediensten kunnen schijnconstructies, misbruik bij detachering en grensoverschrijdende fraude sneller worden opgespoord.

Ambtenaar van Financiën niet bereikbaar?

Wellicht is die aan het repeteren met de Koninklijke Harmonie van Financiën

Neen beste lezer, dit is geen Belgenmop. Maar in België is in februari van dit jaar wél enige deining ontstaan omtrent de Koninklijke Harmonie van Financiën. Ja, u leest dit goed, bij de Belgische fiscus houden ze van een fijn stukje muziek.

Bent u een beetje geïnteresseerd in cijfertjes en weet u wel weg met trombone of klarinet, dan liggen er bij de FOD Financiën kansen voor u. Althans moge dit blijken nu een federaal kamerlid de kat de bel heeft aangeboden omtrent de aparte invulling van arbeidstijd bij Financiën.

Bent u een beetje geïnteresseerd in cijfertjes en weet u wel weg met trombone of klarinet, dan liggen er bij de FOD Financiën kansen voor u

Het kamerlid stelde dat het equivalent van 5 voltijdse ambtenaren, goed voor 1.022 werkdagen per jaar, zich tijdens hun werkuren mogen uitleven in zaal 't Oud Kapelleke in Berchem bij Antwerpen, waar ze vrolijk repeteren voor hun muzikale bijdrage aan de Koninklijke Harmonie van Financiën (KHF). Het gaat inderdaad om 38 ambtenaren die 3 tot 4 keer per maand samenkomen voor repetities of optredens tijdens hun werkuren. Dat gebeurt telkens op donderdagmiddag van 13 uur tot 16 uur, tijdens de werkuren. Volgens de website van de KHF brengt de harmonie een 'gevarieerd programma in binnen- en buitenland'. Zo zouden de olijke belastinginspecteurs onder meer optreden tijdens de Internationale Dag van de Douane of de Benelux-dag, maar spelen ze ook op galafeesten en kleine muziekfestivals.

Francis Adyns, woordvoerder van de FOD Financiën, relateert die 5 voltijdse krachten, stellende dat dit een zeer gering aantal ambtenaren betreft op een totaal van 16.000 die werken bij de FOD Financiën. Hij verdedigt ook dat het repeteren gebeurt tijdens de werkuren, omdat het ambtenaren zijn met een schitterend talent dat ze ter beschikking stellen van hun werkgever, de FOD Financiën. Ze zorgen volgens Adyns bovendien voor de uitstraling van België in binnen- en buitenland.

De gewone burger kan zijn hobby's ook pas uitoefenen nadat hij thuiskomt van het werk

Tja, dat het bij Financiën niet enkel hoeft te gaan om cijfertjes, dat wil een mens nog wel begrijpen, maar of dit tijdens de werkuren moet gebeuren, daar werden in de Kamer toch vragen bij gesteld onder het motto 'De gewone burger kan zijn hobby's ook pas uitoefenen nadat hij thuiskomt van het werk'. Volgens het kamerlid zouden de betrokken ambtenaren ook nog een vergoeding voor hun verplaatsingen van Brussel naar de repetities en optredens krijgen, maar ook daar heeft Adyns een verklaring voor. Zo zou een privélocatie huren in Brussel te duur zijn, waardoor wordt uitgeweken naar Berchem.

MARTINUSHOEVE

Restaurant-Feestzalen

De perfecte plaats voor een snelle zakenlunch, een romantisch diner,
een bedrijfsreceptie of een sprankelend feest!

meer info op www.martinushoeve.com

Spaansemolenstraat 44, 2040 Antwerpen Zandvliet,
+32 103 568 6342, info@martinushoeve.com

EVENTS

BHBC-meeting in teken van politiek debat

Op 24 april 2026 vond weer een BHBC-meeting plaats te Antwerpen, waar diverse sprekers fiscale- en sociaalrechtelijke thema's toelichtten. Aansluitend vond een debat plaats met N-VA-kamerlid Charlotte Verkeyn.

Op de agenda stonden onder meer 'recente ontwikkelingen in verband met het fiscaal regime van Nederlandse aanvullende pensioenen (mr. Chantal Hendrickx), toepasselijk sociaal recht bij werk in meerdere landen en de gevolgen voor de kaderovereenkomst telethuiswerk (Carline Vanrobays), toepasselijke heffingskorting in grensoverschrijdende situaties (Kurt van Heerewarden), de Belgische meerwaardebelasting (Nancy Slegers), de socialezekerheidspositie van vrijwillige brandweerlieden en reservisten in grensoverschrijdende situaties (Ivan Cools), het fiscale heffingsrecht bij ouderschapsverlof en zwangerschapsuitkeringen in grensoverschrijdende situaties (Ivan Cools) en het arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-119/24) aangaande aanvullende staatsbelasting - 7 procent opcentiemen - ten laste van niet-inwoners (Ivan Cools).

Aansluitend werd omtrent deze thema's en over de Resolutie van de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers van 27 juni 2025 ter verbetering van de positie van grensarbeiders, gedebatteerd met N-VA-kamerlid Charlotte Verkeyn.

Wij onthouden van dit debat vooral dat er weinig animo bestaat om de in de Resolutie neergelegde wens om te komen tot een fiscale telethuiswerkregeling voor grensarbeiders, dat voor de brandweerlieden en reservisten thans snel geschakeld dient te worden door zowel de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (BE) en de Sociale Verzekeringsbank (NL) én dat het arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-119/24) aangaande aanvullende staatsbelasting - 7 procent opcentiemen - ten laste van niet-inwoners, nog heel wat nader onderzoek vergt, nu dit wellicht ook de positie van Belgische gemeenten kan raken.

Na de presentatie van het boek 'De Zes van Antwerpen' (Oscar van de Boogaard) en de nieuwste Limoncello MM Antverpia van Amalficitroenen (Toby Alderweireld) werd gezamenlijk genoten van een Antwerpse lunch van het team van Chris Snepvangers (Martinushoeve).

Oud topvoetballer in Nederland, België Spanje en Engeland presenteert MM Antverpia

Wie kent hem niet, Toby Alderweireld, een van de meest succesrijke Belgische voetballers van de afgelopen decennia, die zijn topcarrière zowat begon bij het Nederlandse Ajax Amsterdam en afsloot met onder meer een landstitel bij Royal Antwerp, staat inmiddels (mee) aan het hoofd van distilleerder MM Antverpia.

MM Antverpia is ontstaan uit het nobele streven om de pracht en praal van Alderweirelds geliefkoosde stad te vangen in een fles. Met trots stelt de oud topvoetballer dat een fles MM Antverpia op je plank hebben staan, niets minder dan het gevoel geeft een stukje Antwerpen in huis te hebben. 'MM' verwijst overigens naar de Romeinse cijfers 2000, de postcode van Antwerpen, terwijl 'Antverpia' de oudst bekende geschreven verwijzing naar de stad is.

Ze bieden dan ook bijzonder kwaliteitsvolle dranken aan voor feestelijke gelegenheden met Antwerpen als centrale inspiratiebron. Of het nu gaat om bijzondere momenten in de stad zelf of om het oproepen van dierbare herinneringen aan Antwerpen.

En ook de flessen zelf kunnen niet Antwerpser zijn. Geïnspireerd door het grote Centraal Station van Antwerpen dat bekend is om zijn indrukwekkende architectuur en wordt beschouwd als een van de mooiste treinstations ter wereld.

Seminar historische reflecties op besluitvormingsprocessen met betrekking tot vrij verkeer, sociale zekerheid en belastingen

Op 2 april 2026 vond in de feestzaal van de Faculteit Rechtsgeleerdheid van de Universiteit Maastricht een seminar plaats met als invalshoek historische reflecties op besluitvormingsprocessen met betrekking tot vrij verkeer, sociale zekerheid en belastingen.

Coördinatie van nationale sociale zekerheids- en belastingstelsels is onontbeerlijk voor het vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Het opstellen van regelgeving gericht op het voorkomen van dubbele belasting- en premieplichten en het behoud van sociale voordelen is echter verre van eenvoudig. Besluitvorming is complex vanwege de betrokkenheid van tal van actoren, waaronder de EU-instellingen, nationale overheden en parlementen, rechters, en belangengroepen.

Tijdens dit seminar deelden (voormalige) Nederlandse en Europese ambtenaren hun kennis en ervaring over deze besluitvormingsprocessen met experts, ambtenaren, historici en studenten en werd nagegaan welke lessen uit het verleden kunnen worden getrokken voor een betere coördinatie in de toekomst.

Na het welkomstwoord van professor **Anne Pieter van der**

Mei en professor **Saskia Montebovi** verzorgde professor Rob Cornelissen toelichting bij de interactie tussen de Commissie, het Europees Parlement en de Raad van Ministers over de Europese coördinatieverordening voor sociale zekerheid (Vo. 883/04 EU). Aansluitend lichtte professor **Herwig Verschueren** de interactie tussen de EU-wetgever en het Hof van Justitie van de EU toe.

De voormiddag werd afgesloten met een uitgebreide toelichting en historische schets bij het Nederlands beleid aangaande de bilaterale belastingverdragen met Duitsland en België, de OECD en de Europese Unie. Gastsprekers waren mr. **Jacques Overgaauw** en mr. **Peter Cools**.

Na de lunch behandelde mr. **Geert Jan Hamilton** de besluitvorming en de betekenis van het Europees recht op de Nederlandse Zorgverzekeringswet 2006.

Afgesloten werd met een Rondetafelgesprek, waarin de aanwezigen terugblikten en vooruit keken naar de toekomstige coördinatie van de sociale zekerheid binnen de EU. Het Nederlands-Belgisch Centrum werd vertegenwoordigd door **Ivan Cools**.

Peter Cools

Peter Cools studeerde fiscaal recht aan de Universiteit van Tilburg. Vanaf mei 1983 werkte hij bij de Inspectie Directe Belastingen Bergen op Zoom, en het Ministerie van Financiën: Directe Belastingen en Directie Internationale Fiscale Zaken. Tijdens die periode was hij betrokken bij verdragsonderhandelingen over bilaterale belastingverdragen (o.a. het Nederlands-Belgische belastingverdrag 2001), en nam hij actief deel aan de Commissie Grensarbeiders I en II, de kennisgroepen IBR van de Belastingdienst en deelnemer (zelfs een van de oprichters) aan de Commissie Verzekeringaangelegenheden. Daarna was hij Raadsheer in het Gerechtshof 's-Hertogenbosch. Thans is hij Raadsheer bij de Hoge Raad der Nederlanden.

Rob Cornelissen

Rob Cornelissen behaalde zijn doctoraat in de rechtswetenschappen aan de Radboud Universiteit Nijmegen op het proefschrift 'De Europese verordeningen inzake sociale zekerheid'. Hij was vervolgens gedurende 30 jaren ambtenaar bij de Europese Commissie in Brussel, waarvan het overgrote deel als hoofd van verschillende departementen, met name op het gebied van vrij verkeer van werknemers en coördinatie van de sociale zekerheid. In die hoedanigheid voerde hij de onderhandelingen in Raad en Parlement betreffende talrijke rechtsinstrumenten. Tezamen met de Juridische Dienst vertegenwoordigde hij de Europese Commissie in talrijke prejudiciële zaken en enkele controversiële inbreukprocedures op het gebied van de sociale zekerheidscoördinatie bij het Hof van Justitie van de EU. Als gastprofessor is hij verbonden aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB).

Jacques Overgaauw

Jacques Overgaauw studeerde fiscaal recht aan de Universiteit Leiden van 1969 tot 1974. Hij werkte achtereenvolgens bij Inspectie Directe Belastingen Den Haag 1974-1979 (destijds ook Inspectie buitenlanders), bij de Directie Wetgeving Directe Belastingen 1979-1990 (onder meer leidinggevende bij reparatiewetgeving, tweeverdienerswetgeving, brede herwaardering, Oortwetgeving en Invorderingswet) en bij de Directie Internationale Fiscale Zaken 1990-2000 (onder meer verdragsonderhandelaar VS en België). Laatstelijk was hij Raadsheer in het Gerechtshof 's-Gravenhage 2000-2002, Advocaat-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden (2002-2008) en Raadsheer/vicepresident in de Hoge Raad der Nederlanden (2008-2021). Vanaf 2002 tot heden is hij lid/voorzitter bij de Commissie van Wijzen inzake de kinderopvangtoeslagaffaire.

Herwig Verschueren

Herwig Verschueren is emeritus gewoon hoogleraar aan de Faculteit Rechten van de Universiteit Antwerpen. Hij doceerde er van 2004 tot 2023 Internationaal en Europees sociaal recht. Voordien was hij assistent aan de Katholieke Universiteit Leuven waar hij in 1990 doctoreerde met een proefschrift over de juridische aspecten van internationale arbeidsmigratie. Van 1992 tot 2004 was hij ambtenaar bij de Europese Commissie onder meer als adjunct diensthoofd op de afdeling 'Coördinatie van de sociale zekerheid'. In die hoedanigheid was hij nauw betrokken bij de onderhandelingen over de aanpassingen van de verordening 1408/71 en de vervanging ervan door de verordening 883/2004. Zijn onderzoek als academicus spitst zich vooral toe op het Europees sociaal recht en in het bijzonder op de rechtspositie van migrerende werknemers. Hij heeft hierover uitgebreid gepubliceerd in nationale en internationale boeken en tijdschriften. Hij maakt ook deel uit van het academisch

netwerk MoveS dat de Europese Commissie juridische ondersteuning biedt op het vlak van de sociale zekerheidscoördinatie en het vrij verkeer van werknemers.

Geert Jan Hamilton

Na het gymnasium en verblijf in de Verenigde Staten studie rechtsgeleerdheid aan de Erasmus Universiteit Rotterdam (1971-1975). Vanaf 1975-1980 was hij verbonden aan de juridische faculteit en het bestuursbureau van de Universiteit van Leiden. Van 1980 tot 1999 was hij als juridisch adviseur/hoofd Juridische en Internationale Zaken verbonden aan de Vereniging van Nederlandse Ziekenfondsen/Zorgverzekeraars Nederland. In die periode was hij ook lid van de Ziekenfondsraad en voorzitter van de Commissie Verstrekkingen (pakketadvies) van die raad (1990-1999), voorzitter van de Bijzondere Euregionale Commissie Grensoverschrijdende Zorg in de Euregio Maas-Rijn (1993-1994) en voorzitter van de Association Internationale de la Mutualité, de internationale organisatie van sociale ziektekostenverzekeraars, gevestigd te Brussel (1993-1999). Van 1999 tot 2006 was hij als directeur Wetgeving en Juridische Zaken van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport nauw betrokken bij de totstandkoming van de Zorgverzekeringswet en de Wet Marktordening Gezondheidszorg. In 2003 voerden hij namens het ministerie onderhandelingen met de diensten van de Europese Commissie over de verenigbaarheid van het concept-zorgstelsel met de Europese regels van de interne markt, mededinging en sociale zekerheid. Van 2006 tot 2018 Griffier van de Eerste Kamer der Staten-Generaal en van 2022 tot 2023 (waarnemend) Griffier van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Saskia Montebovi

Het onderzoek en onderwijs van Saskia Montebovi spitst zich toe op de socialezekerheidsbescherming van werkenden in Nederland en in grensoverschrijdende situaties (dus de studie en toepassing van de Nederlandse socialezekerheidswetgeving en de Europese coördinatieverordeningen (EG) 883/2004 en 987/2009). Van 2007 tot 2021 actief als universitair docent bij Tilburg University, vanaf 2015 tot heden bij Maastricht University.

Reflecties op fiscale besluitvormingsprocessen

Mr. P.A.G.M. Cools

Reflecties op fiscale besluitvormingsprocessen

mr. J.A.C.A. Overgaauw
Persoonlijke ervaringen vanuit diverse rollen

Reflecties op fiscale besluitvormingsprocessen

mr. J.A.C.A. Overgaauw
Persoonlijke ervaringen vanuit diverse rollen

Deskundig advies over Belgisch-Nederlandse vraagstukken

Fiscaal en juridisch advies voor families,
hun bedrijven en vermogen

De Belgian-Dutch Desk van Deloitte Private is specifiek voor families die in Nederland als België actief zijn. Als ervaren adviseurs met kennis van zowel Nederlandse als Belgische wetgeving, beleid en praktijk kunnen wij veel zorgen uit handen nemen. Dankzij de geïntegreerde aanpak en de diegravende expertise van de Belgian-Dutch Desk kunt u altijd rekenen op solide, duurzaam en realistisch advies.

Interesse of meer informatie nodig?

Caroline Costermans
ccostermans@deloitte.com
+ 32 479 31 42 20

Sofie Matthys
smatthys@deloitte.com
+ 32 486 98 35 12

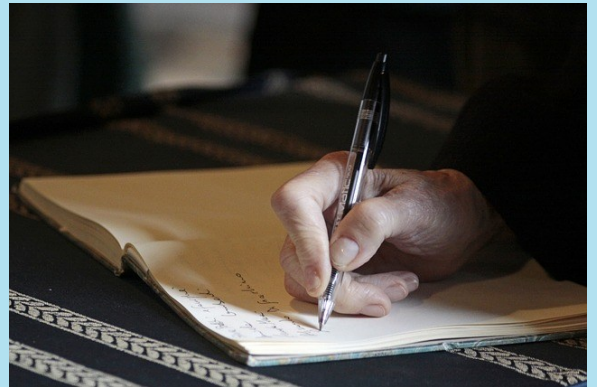

Rudolf Janssen
Rujanssen@deloitte.nl
+31620789795

Cindy van de Luijtgaarden
cvandeluijtgaarden@deloitte.nl
+31629657456

POLITIEK EN MAATSCHAPPIJ II

Brede schepen kunnen nu ook door Kanaal Gent-Terneuzen dankzij nieuwe zeesluis

Net voor de jaarovergang voer een schip van 38 meter breed door het Kanaal Gent-Terneuzen. Dat was volgens North Sea Port het breedste schip ooit op het kanaal. Het kan door het kanaal varen dankzij de nieuwe zeesluis in Terneuzen.

Het schip dat door het kanaal Gent-Terneuzen voer, is liefst 38,04 meter breed en 229,20 meter lang. Eigenlijk mogen schepen maximaal 37 meter breed zijn om door het kanaal te varen, maar die limiet zal in de toekomst verhoogd worden. De bestemming van het schip, dat volgeladen was met erts, was staalfabriek ArcelorMittal in Gent.

De praktijktest was dan ook belangrijk, maar er werden voorafgaand uiteraard uitgebreide studies aan de proefvaart voorafgegaan. Liefst twee jaar hebben verschillende betrokken partijen simulaties uitgevoerd. Loodsen bestuurden het schip dan virtueel en moesten wind, wisselende waterstanden en bodemprofielen de baas kunnen.

Uiteindelijk gaat het over efficiëntie, hoe meer een schip kan meenemen, hoe minder er gevaren moet worden. Dat is niet alleen goed voor het milieu, maar het drukt ook de kosten.

Naast bredere schepen wil North Sea Port in de toekomst ook diepere schepen verwelkomen. Dan hoeven zeeschepen niet langer op de Westerschelde een deel van hun cargo te lichter om, via de Nieuwe Sluis, het Kanaal op te varen. Het lossen kan dan veiliger en goedkoper.

North Sea Port wil vervolgens ook nog bredere schepen, van zo'n 43 meter breed, van aan de Nieuwe Sluis tot aan het Kluizendok en het Rodenhuisdok in Gent laten varen. Voor één schip dat droge of vloeibare bulk vervoert, zou dat al snel oplopen tot een kostenbesparing van enkele honderdduizenden euro's.

Nieuw leiderschap Benelux Unie

Eind 2025 liep het mandaat van secretaris-generaal Frans Weekers af bij de Benelux Unie. Met ingang van 1 januari 2026 werd de Belgische Ariadne Petridis als eerste vrouw in deze functie benoemd tot secretaris-generaal. Samen met de Nederlandse Liesje Schreinemacher en de Luxemburger Tom Köller vormt zij het nieuwe College van secretarissen-generaal.

Ariadne Petridis is van Griekse afkomst. Haar grootvader was een Griek die in Istanboel woonde en begin 20^e eeuw met zijn ouders naar Marseille in Frankrijk verhuisde en zeeman in Antwerpen werd. Haar andere grootouders waren Grieken die in het Egyptische Heliopolis woonden, maar na de machtsovername van Gamal Abdel Nasser naar België verhuisden.

Zelf liep ze school aan het Koninklijk Atheneum Berchem, waarna ze Romaanse filologie en internationale betrekkingen studeerde aan de Universiteit Antwerpen. In 1991 trad ze in dienst van Buitenlandse Zaken en was ze achtereenvolgens stagiair-diplomaat in Rome en op het ministerie van Buitenlandse Zaken in Brussel, ambassadeattaché in Parijs, ambassadeattaché in Kinshasa, ambassadesecretaris op de permanente vertegenwoordiging bij de Verenigde Naties in New York, ambassadesecretaris op de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken in Brussel (directie Mensenrechten, directie Europese Zaken, externe relaties van de EU). Van 2006 tot 2007 werkte ze als leerkracht Frans en Spaans, om aansluitend weer terug te keren naar de diplomatie, achtereenvolgens als ambassadesecretaris op de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken in Brussel (hoofd publieksdiplomatie), ambassaderaad op de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken in Brussel (directie Politico-Militaire Zaken, OESO), gevolmachtigd minister op de permanente vertegenwoordiging bij de Europese Unie in Brussel (relaties met het Europees Parlement), gevolmachtigd minister op de permanente vertegenwoordiging bij de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie in Brussel (directeur Bilaterale Relaties met Amerika en de Caraïben), permanent vertegenwoordiger bij de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie in Brussel en nu dus secretaris-generaal van de Benelux Unie.

Liesje Schreinemacher werd geboren in Rotterdam. Ze doorliep het Erasmiaans Gymnasium in Rotterdam, volgde een bachelor en een master communicatiewetenschap aan de Universiteit van Amsterdam. Met tussendoor een semester aan de San Francisco State University, volgde ze daarna een bachelor rechtsgeleerdheid aan de Universiteit van Amsterdam om aansluitend een semester door te brengen aan het Institut d'études politiques de Paris. Tenslotte volgde ze een master rechtsgeleerdheid aan de Universiteit Leiden met een specialisatie in het civiel recht.

Ze was achtereenvolgens persoonlijk medewerker van Johan Remkes en van Jeanine Hennis-Plasschaert tijdens hun periodes als Tweede Kamerlid, politiek assistent van Hennis-Plasschaert, tijdens diens periode als minister van Defensie. Vervolgens was ze als advocaat-stagiair werkzaam bij Pels Rijcken & Droogleevers Fortuijn en bij Croon Advocaten in

Den Haag, waar ze zich specialiseerde in het bouw- en aanbestedingsrecht. Op 2 juli 2019 werd ze geïnstalleerd als lid van het Europees Parlement voor de VVD, waar ze zetelde in de commissies voor juridische zaken en internationale handel en als lid van de delegaties naar de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk. Daarnaast was zij plaatsvervangend lid van de commissie interne markt en consumentenbescherming en de speciale commissie artificiële intelligentie in een digitale tijdperk en de delegatie naar Japan. Met ingang van 1 maart 2025 werd ze lid van de bezwaarschriftenadviescommissie hersteloperatie toeslagen op het Nederlandse ministerie van Financiën.

Luxemburger Tom Köller is een diplomaat met ervaring in veiligheid en defensie, met focus op weerbaarheid in een snel veranderende wereld.

Nederland heeft nood aan ingrijpende aanpassingen van arbeidsongeschiktheidsstelsel

Het Nederlandse arbeidsongeschiktheidsstelsel is vastgelopen en doorgaan op dezelfde weg is dan ook geen optie. Er zijn dringend ingrijpende aanpassingen nodig in de uitvoering én in wet- en regelgeving. Dat alles staat in het Interdepartementale Beleidsonderzoek (IBO) van ambtenaren over de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA) dat werd aangeboden aan de Tweede Kamer.

Het rapport 'Werk aan de WIA – naar een stelsel dat weer werkt' is een ambtelijk onderzoek dat onafhankelijk van de politiek is uitgevoerd door meerdere ministeries, UWV, CPB en SCP. De aanpassingen zijn volgens het rapport noodzakelijk vanwege de stijgende WIA-instroom, sterk oplopende achterstanden en structurele tekortkomingen in het stelsel. Deze problemen versterken elkaar en leiden tot langere onzekerheid voor mensen en hoge maatschappelijke kosten.

De gestegen instroom valt voor een deel te verklaren door het langer doorwerken van oudere werknemers

De afgelopen tien jaar nam het ziekteverzuim en de instroom in de WIA fors toe. Het ziekteverzuim ligt ruim boven de 5 procent. Jaarlijks stromen meer dan 60.000 mensen de WIA in, rond de invoering van de WIA waren dat er ongeveer 35.000. Het aantal mensen dat een uitkering krijgt voor volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid (IVA) is gestegen van 20 procent naar 40 procent. In totaal ontvangen nu 600.000 mensen een WIA-uitkering. Dat is één op de dertien verzekerde werknemers.

De gestegen instroom valt voor een deel te verklaren door het langer doorwerken van oudere werknemers. Dit komt doordat de pensioenleeftijd is verhoogd en er minder mogelijkheden zijn voor vroegpensioen. Daarnaast is de gemiddelde leeftijd van de beroepsbevolking gestegen. Ook worden de aanvragen van mensen boven de 60 jaar beperkt getoetst.

Meer dan 40 procent van de WIA-instroom is gerelateerd aan psychische aandoeningen

Meer dan 40 procent van de WIA-instroom is gerelateerd aan psychische aandoeningen. Het betreft vaker jongeren en vrouwen. Dit weerspiegelt volgens het IBO een bredere maatschappelijke ontwikkeling, die zich ook in andere landen voordoet.

De achterstanden bij UWV kunnen zonder aanvullende maatregelen oplopen tot bijna 200.000 wachtenden in 2030. De gemiddelde wachttijd zou dan toenemen naar ongeveer drie jaar, wat als maatschappelijk onaanvaardbaar wordt aangemerkt.

Het IBO adviseert een basispakket aan maatregelen om de druk op de uitvoering te verminderen en de kwaliteit te verbeteren, waar een nieuw kabinet mee aan de slag moet. Ten eerste moeten de verzekeringsartsen gericht worden ingezet. Een deel van hun werkzaamheden kan en moet worden overgenomen door andere professionals. Ten tweede moeten onnodige herbeoordelingen worden voorkomen, door werkgevers, of partijen die namens hen optreden, te vragen

een verzoek inhoudelijk te onderbouwen of hen te laten betalen voor een herbeoordeling door UWV. Als derde moet de aparte uitkering voor mensen die blijvend volledig arbeidsongeschiktheid zijn (de Inkomensvoorziening Volledig Arbeidsongeschikten oftewel IVA) worden afgeschaft. Deze mensen krijgen dan een WGA-uitkering, net zoals mensen die minder dan 80 procent arbeidsongeschikt zijn.

Ook wordt gedacht aan stoppen met de koppeling van de uitkering aan het vroegere inkomen en het maximeren op het niveau van het minimumloon

Het IBO heeft daarnaast 15 maatregelen in kaart gebracht waar de politiek voor kan kiezen. Dan gaat het om aanpassingen binnen, maar ook van, het stelsel. Bijvoorbeeld het centraal stellen van werkhervatting. Ook wordt gedacht aan stoppen met de koppeling van de uitkering aan het vroegere inkomen en het maximeren op het niveau van het minimumloon. Dit zou een fundamentele wijziging zijn van de sociale zekerheid zoals we die kennen.

Tot slot acht het IBO het niet verstandig om de verplichting van loondoorbetaling bij ziekte voor werkgevers terug te brengen van twee naar één jaar. Ze merken op dat dit één van de krachtigste en meest succesvolste beleidsmaatregelen om ziekteverzuim en daaropvolgende arbeidsongeschiktheid te verminderen is. Deze maatregel leidt bovendien tot fors hogere wachtlijsten, meer instroom bij de WIA en hogere kosten. Daarnaast re-integreren veel mensen in het tweede jaar bij hun werkgever, terwijl het veel moeilijker is om vanuit een uitkering weer aan het werk te gaan

Moeten Nederlanders straks een tolvignet België voor 100 euro kopen?

Het is een bekende klacht van Nederlandse automobilisten, wat zijn die snelwegen in België slécht. Desondanks hebben de Belgen bedacht dat vanaf volgend jaar een tolvignet op de Vlaamse en Waalse wegen moet gaan gelden. Nederlanders die dan door België willen rijden, zouden daarvoor 100 euro moeten betalen.

Het plan voor een tolvignet in België is overigens al een jaar of twintig oud, maar nu weer van stal gehaald. Tol, dat is iets wat we vooral in Frankrijk, Oostenrijk, Italië en andere landen moeten betalen, maar bij de Belgen, vragen Nederlanders zich intussen al luidop af.

Met dat Nederlandse geld zouden dan op zijn minst de wegen wat beter mogen worden dan nu. In het programma 'Nieuws van de Dag (SBS6)' werd een lijst van Travel & Tourism Development Index over kwaliteit van snelwegen wereldwijd getoond. Nederland staat daarop keurig tweede (na Singapore), België op plaats 61, net voor Thailand en net achter India.

Jeroen Holtrop ging voor Nieuws van de Dag naar België om de wegen en meningen van Nederlandse automobilisten te peilen. Hij wijst op een gat in een snelweg en stelt vast dat Nederlanders straks een tolvignet moeten gaan betalen voor een wegennet dat slechter wordt beoordeeld dan dat van Rwanda...

Volgens de Belgische mobiliteitsexpert Dirk Lauwers levert de huidige verkeersbelasting (Motorrijtuigenbelasting) alleen al in Vlaanderen meer dan een miljard euro per jaar op. Dat is méér dan wat het Agentschap Wegen en Verkeer spendeert aan het onderhoud van de wegen. Maar die inkomsten zouden in de toekomst wel kunnen afnemen, omdat bezitters van elektrische auto's die belasting niet betalen. Op dit moment is maar een kleine vijf procent van de auto's elektrisch, maar naar verwachting zal dat binnen een jaar of vijf al een kwart zijn. Dan gaat de Vlaamse overheid dus veel inkomsten verliezen.

De politiek in België maakt zich overigens sterk dat de rekening voor de Vlaming níét zal stijgen, omdat een verlaging van de verkeersbelasting de kosten voor het vignet zal compenseren. En net dat schiet in het verkeerde keelgat bij de Nederlandse ANWB. Vergelijkbare plannen in Duitsland werden op deze grond uiteindelijk teruggefloten door het Hof van Justitie van de EU.

Eerste elektronische tolweg in Nederland blijkt financieel fiasco

De eerste elektronische tolweg in Nederland blijkt een financieel drama. De Blankenburgverbinding (A24) in Zuid-Holland levert veel minder tolheffing op dan de overheid had verwacht, mede doordat er ten onrechte gerekend was op een enorme boetegolf. Het ministerie van Infrastructuur en Waterstaat gaat nu zelfs uit van een verlies van 10 miljoen euro.

De nieuwe toltunnel op de A24 bij Rotterdam leverde de overheid in het eerste jaar 25 miljoen euro op aan tolheffing en boetes. Maar de kosten waren met 35 miljoen euro veel hoger. Per saldo dus een verlies van 10 miljoen euro. Dat betekent dat alle inkomsten van mensen die het afgelopen jaar tol betaalden opgingen aan kosten voor administratie en exploitatie van de weg. Vooral de opbrengsten vallen zwaar tegen. Er reden veel minder voertuigen door de tunnel en er werden veel minder boetes uitgedeeld dan verwacht. Het ministerie van Infrastructuur en Waterstaat had namelijk over 2025 verwacht bijna 50 miljoen euro meer op te halen uit tolheffing en boetes van mensen die vergaten te betalen.

Europa kent hoogste energieprijzen

Dat de energieprijzen in Europa hoger zijn dan in de rest van de wereld is wellicht geennieuws. In Europa ligt de gemiddelde prijs per kilowattuur (kWh) hoger dan in veel andere delen van de wereld. Dat komt hoofdzakelijk door een combinatie van de geografische ligging, politieke besluiten en waar Europeanen duurzaam in investeren.

De gemiddelde wereldprijs bedraagt 0,15 euro per kWh voor particulieren. Het gemiddelde jaarlijkse elektriciteitsverbruik per huishouden in Nederland en België bedraagt tussen 2.500 tot 3.000 kWh per jaar.

Wereldwijd variëren energieprijzen per kWh sterk tussen werelddelen. Met 0,081 euro per kWh heeft Azië de laagste prijs, mede dankzij ruime kolenreserves. Europa kent de hoogste kosten met 0,241 euro per kWh, beïnvloed door investeringen in duurzaamheid en strengere milieuwetgeving.

- Azië: 0,081 euro per kWh
- Afrika: 0,110 euro per kWh
- Zuid-Amerika: 0,119 euro per kWh
- Australië: 0,204 euro per kWh
- Noord-Amerika: 0,215 euro per kWh
- Europa: 0,241 euro per kWh

Europa kent dus gemiddeld de hoogste tarieven, maar Europeanen betalen niet overal dezelfde prijs voor energie. In Italië betalen mensen het meest, in Oekraïne betalen ze het minst. Per kWh in euro geeft dit Italië (0,558), Liechtenstein (0,499), Oostenrijk (0,472), Verenigd Koninkrijk (0,458), Ier-

land (0,430), **België (0,417)**, Duitsland (0,411), Tsjechië (0,375), **Nederland (0,356)**, Letland (0,351), Cyprus (0,345), Denemarken (0,336), Zwitserland (0,330), Litouwen (0,308), Estland (0,304), Griekenland (0,289), Zweden (0,285), Luxemburg (0,229), Finland (0,227), Spanje (0,223), Polen (0,215), Frankrijk (0,211), Portugal (0,209), Slowakije (0,202), Slovenië (0,202), Moldavië (0,188), Roemenië (0,168), IJsland (0,155), Noorwegen (0,142), Malta (0,140), Bulgarije (0,132), Noord-Macedonië (0,114), Albanië (0,113), Servië (0,109), Hongarije (0,106), Armenië (0,105), Bosnië en Herzegovina (0,095), Georgië (0,074), Wit-Rusland (0,070), Turkije (0,070), Rusland (0,054) en Oekraïne (0,039).

Energiekosten per kWh verschillen wereldwijd sterk, met Europa dus als een opvallend dure regio. Investerings in duurzaamheid en milieubeleid hebben hun tol geëist, terwijl andere regio's, zoals Noord-Amerika, concurrerende prijzen hanteren die dicht bij sommige Europese landen liggen. Terwijl consumenten in landen als Italië en Liechtenstein hogere prijzen betalen, profiteren andere landen van lagere kosten. Veelal omdat energiebronnen lokaal aanwezig zijn.

Brainport Eindhoven, Belgisch Limburg en Antwerpse Kempen willen grensoverschrijdende samenwerking verbeteren

Brainport Eindhoven, Belgisch Limburg en de Antwerpse Kempen willen intensiever gaan samenwerken op thema's als innovatie, economie, bereikbaarheid en ruimtelijke ontwikkeling. Op 18 maart 2026 ondertekenden de partners een samenwerkingscharter dat hun economische en ruimtelijke samenwerking moet versterken.

Bedrijven, kennisinstellingen en werknemers bewegen zich al langer over de grens tussen de regio's. Met het charter willen de partners die samenwerking gericht uitbouwen. Door innovatieclusters en de ruimtelijk-economische ontwikkeling beter op elkaar af te stemmen, zien de regio's kansen om de economische positie van het grensgebied te versterken.

De samenwerking moet zich hoofdzakelijk gaan richten op drie innovatieclusters waar de regio's elkaar kunnen aanvullen, te weten (i) High Tech, waaronder High Precision Manufacturing, Robuuste Elektronica en Big Science; (ii) Smart en Clean Mobility, waaronder het openstellen en ontsluiten van testinfrastructuur over de grens en versnelde elektrificatie van vrachtvervoer; en (iii) Biobased Materialen en Circulair Bouwen, waaronder het bevorderen van circulair slopen en hergebruik van materialen en het opschalen van bouwen met biobased materialen zoals vezels.

Aan het charter ging een verkenning vooraf waarin de regio's hebben onderzocht waar samenwerking het meeste oplevert

Aan het charter ging een verkenning vooraf waarin de regio's hebben onderzocht waar samenwerking het meeste oplevert. Daaruit bleek dat de regio's economisch en technologisch op elkaar kunnen aansluiten. Bedrijven en onderzoeksinstituten uit Belgisch Limburg en de Antwerpse Kempen werken al samen met hightech- en innovatiespelers in Brainport. Een voor-

beeld is de Open Manufacturing Campus in Turnhout, waar gespecialiseerde apparatuur wordt ontwikkeld die onder meer wordt gebruikt in de halfgeleiderindustrie. Daarnaast beschikken de Vlaamse regio's nog over ruimte die in de snelgroeiende regio rondom Eindhoven schaarser is, bijvoorbeeld op het gebied van werklocaties, elektriciteitsnetcapaciteit en woningbouw.

De samenwerking beperkt zich niet alleen tot economie en innovatie. Omdat inwoners en bedrijven steeds vaker over de grens werken, wonen of gevestigd zijn, willen de regio's ook samenwerken rond mobiliteit, werklocaties, woningbouw en het verbinden van groen-blauwe landschappen. Voorbeelden zijn nieuwe of verbeterde grensoverschrijdende openbaarvervoersverbindingen zoals een snelbus tussen Eindhoven en Turnhout, het verbinden van de knooppunten in Valkenswaard en Pelt en de spoorverbinding tussen Hamont en Weert. Ook willen de regio's hun plannen voor bedrijventerreinen en werklocaties beter op elkaar afstemmen en samenwerken om grensoverschrijdende landschappelijke structuren beter met elkaar te verbinden.

Het charter vormt de basis voor gezamenlijke werkagenda's van twee jaar. Daarin bepalen de partners welke projecten zij concreet samen oppakken. In de eerste fase ligt de nadruk op het versterken van de innovatieclusters, het verbeteren van de grensoverschrijdende bereikbaarheid en het uitwisselen van kennis over ruimtelijke ontwikkeling. De ambitie is om in de komende twee jaar ook de eerste gezamenlijke projecten te starten.

België heeft in 2025 grootste begrotingstekort in eurozone

België is vorig jaar gestrand op het grootste begrotingstekort van de eurozone, zo blijkt uit cijfers van het Internationaal Monetair Fonds (IMF). Volgens het IMF steeg het Belgische begrotingstekort in 2025 tot 5,3 procent van het bruto binnenlands product (bbp).

België deed zo slechter dan Frankrijk (5,1 procent), Slowakije (5,0 procent) en Oostenrijk (4,5 procent), die in 2024 nog afklokten op een hoger tekort dan België.

België dreigt volgens het IMF ook dit en volgend jaar de slechtste begrotingscijfers van de 21 eurolanden op te tekenen. Volgens de prognoses zou het tekort bij ongewijzigd beleid in 2026 en 2027 uitkomen op respectievelijk 5,1 en 5,2 procent.

Als het gaat over de staatsschuld is België niet de slechtste leerling van de euroklas. De Belgische overheidsschuld belandde eind vorig jaar op 107,9 procent van het bbp, tegen 103,9 procent eind 2024. Griekenland (146,1 procent), Italië (137,1 procent) en Frankrijk (115,6 procent) hebben een nog hogere schuld. Maar de Belgische schuld steeg wel het sterkst van die groep landen.

De staatsschuld in de eurozone bedroeg eind vorig jaar gemiddeld 87,8 procent, of ruim 13.900 miljard euro. In België ging het om ruim 692 miljard euro.

Begin dit jaar werd Bulgarije het 21e lid van de eurozone.

Intensievere samenwerking tussen België en Nederland op spoorgebied

Nederland en België gaan intensiever samenwerken op spoorgebied. Doel is om te zorgen voor een versnelling op een reeks spoordossiers, zoals de 3RX-verbinding, een railgoederenverbinding tussen Gent en Terneuzen en het ontwikkelen van verbindingen tussen België en Noord-Brabant (Brainport -Brussel). Belgisch federaal minister Jean-Luc Crucke (Les Engagés) en Nederlands staatssecretaris Thierry Aartsen (VVD) ondertekenden hierover in februari 2026 in Antwerpen een gezamenlijke verklaring.

Nieuwe uitdagingen in een snel veranderende wereld vragen om snelle actie, aldus de ondertekenaars. De gezamenlijke verklaring stelt dat de geopolitieke- en economische verhoudingen snel veranderen. Dat vraagt om meer samenwerking op het gebied van onder meer bereikbaarheid, veiligheid en militaire mobiliteit.

België en Nederland werken al samen bij het versterken van de grensoverschrijdende verbindingen. Het is nu zaak om het potentieel dat er zit in de samenwerking tussen beide landen verder te ontwikkelen en alle obstakels die er nog zijn te verwijderen. Daarom willen beide partijen die samenwerking intensiveren en van een nieuwe impuls voorzien. België en Nederland gaan de bestaande samenwerking intensiveren en versnellen door gericht aan de slag te gaan met een aantal belangrijke spoordossiers. Er wordt daarbij scherp gekeken hoe de economische verbondenheid tussen de grensregio's beter benut kan worden.

Om deze projecten tot een goed einde te brengen hebben beide landen afgesproken dat de verantwoordelijke bewindspersonen elkaar tenminste eenmaal per jaar spreken. Deze vergaderingen hebben als doel om de voortgang van de projecten te waarborgen. Dit wordt aangevuld met halfjaarlijkse vergaderingen van de Belgisch-Nederlandse werkgroep, naast vergaderingen tussen de deskundigen van elk spoordossier. Het is bedoeling dat België en Nederland deze zomer hun handtekening zetten onder een afsprakenkader met daarin een reeks spoordossiers.

Nederland betaalt Belgen voor aanpak hoogwater

Nederland betaalt sinds dit jaar voor het eerst mee aan projecten in België die ervoor moeten zorgen dat de Geul in Zuid-Limburg niet overstroomt. In België komen ongeveer zestig beken en sloten uit op de Geul, die richting Zuid-Limburg stroomt en in de Maas uitmondt.

De komende jaren worden twintig van deze Belgische beken en sloten aangepakt om wateroverlast in Nederland en België te verminderen. Nederland draagt voorlopig 300.000 euro bij. Later dit jaar komen er nieuwe afspraken, dan zou het gaan om een miljoeneninvestering. De wethouder van de Belgische gemeente Plombières, André Scheen, stelt blij te zijn met de financiële steun uit Nederland. Plombières is deze maand begonnen met de bouw van twee enorme badkuipen van 5.000 en 12.000 kubieke meter om regenwater in op te vangen. De komende jaren worden op verschillende plekken in België dat soort waterbuffers, kades en dijken aangelegd.

Volgens een woordvoerder van Waterveiligheid en Ruimte Limburg betekent de samenwerking dat ze de wateroverlast kunnen verminderen in het Geuldal aan de Belgische zijde, maar ook dat ze solidair zijn met wat er kan gebeuren aan de Nederlandse kant.

In juli is het vijf jaar geleden dat Limburg te maken kreeg met zware overstromingen door extreme regenval. In België en Duitsland vielen daardoor meer dan tweehonderd doden.

Benelux wil snellere erkenning van beroepskwalificaties

België, Nederland en Luxemburg pleitten in mei van dit jaar bij de Europese Commissie voor het versimpelen en versnellen van de erkenning van beroepskwalificaties.

Zo'n 23 procent van alle grensarbeiders in de EU woont in de Benelux en aangrenzende regio's. Daarom slaan de Benelux landen de handen in elkaar om zo snel mogelijk tot betere en snellere erkenning van beroepskwalificaties te komen.

De Benelux adviseert daarover de Europese Commissie. Bedoeling is mensen met beroepen waar tekorten in zijn (knelpuntberoepen), sneller over de grens aan de slag te krijgen. Actueel lopen deze grensarbeiders nog vaak tegen administratieve hobbels aan als ze in tekortsectoren zoals zorg, onderwijs en techniek aan de slag willen.

Binnen de Benelux wordt al geëxperimenteerd met proeven die erkenning makkelijker maken.

VAN OERS BELGIËDESK

Onze Belgiëdesk begeleidt en adviseert ondernemers en hun werknemers alsook vermogende particulieren bij hun grensoverschrijdende activiteiten en verplichtingen. Naast de advisering kunnen wij u al dan niet met hulp uit ons netwerk bijstaan vanaf de besluitvormingsfase tot en met de totale uitvoering van het advies.

Succesvol zakendoen in België

Van Oers International heeft jarenlange (praktische!) ervaring in het begeleiden van grensoverschrijdende activiteiten in de verhouding met België. Onze Belgiëdesk helpt u gericht en deskundig met alle fiscaal-juridische, en financiële vraagstukken die u op uw pad treft. We volgen de ontwikkelingen in beide landen op de voet om u te behoeden voor de valkuilen en te wijzen op de kansen.

Van adviseren tot implementeren

Niets zo makkelijk als adviseren, zonder het zelf te (moeten) implementeren. Wij staan achter onze adviezen en standpunten en weten uit ervaring wat kan en niet (meer) kan. Indien gewenst begeleiden we u dan ook van A tot Z. In voorkomend geval met de voor u gepaste partner uit ons netwerk.

Van Oers International

Ginnekenweg 145, 4848 JD Breda

Tel. +31 (0)76 530 38 00 | E. international@vanoers.nl

De Belgiëdesk kan u onder meer bijstaan bij:

- Het opzetten van een vestiging in België/Nederland
- Grensoverschrijdend werken/ Internationale tewerkstelling
- (R)emigratie en immigratie
- Aankoop en structurering van onroerend goed
- Vermogensplanningen en structurering van vermogen
- Aangifte en compliance werkzaamheden

Heeft u vragen?

Neem contact op met onze specialisten mr. Kurt van Heerewaarden, mr. Gijs Vernoij of met drs. Edgar van Hassel. Zij staan voor u klaar met advies en een optimale begeleiding. Of kijk op www.vanoers.com

VANOERS.COM

CULINAIR

Recordjaar 2025 voor Belgische wijn

Met liefst 4,3 miljoen liter produceerden Belgische wijnboeren nooit meer wijn dan in 2025. Dat is voor een groot deel te danken aan de weergoden, na een dramatisch 2024. Daarnaast zit ook de totale oppervlakte aan wijnstokken en het aantal wijnboeren in stijgende lijn. Eén kanttekening, de vraag naar Belgische wijn overstijgt kennelijk nog steeds ruim het aanbod.

Het vorige recordjaar was 2023, toen Belgische wijnmakers 3,4 miljoen liter produceerden. In 2025 doen ze daar nog eens 25 procent bovenop. Dat was welgekomen voor de sector na een nogal dramatische dip in 2024, waar de vrieskou in het voorjaar toen grote delen van de wijnoogst hypothekeerde.

Een woordvoester van Wijnkasteel Genoels-Elderen geeft aan dat dat van jaar tot jaar nog enorme verschillen kan geven. Door vorstschade, slecht weer tijdens de bloesem, ziekten in vochtige jaren, worden soms behoorlijke verliezen geleden, maar gelukkig gaat het soms dus ook goed.

Of dat iets zegt over het gebrek aan productie of de grote wijnappetijt van de Belg, laten we graag aan uw interpretatie over

Ondanks die schommelingen is de trend duidelijk, Belgische wijn zit in de lift. Jonge wijnstokken leveren in hun eerste jaren nog maar een beperkte opbrengst, eerst na vijf jaar zijn ze doorgaans matuur genoeg voor een volledige opbrengst. De opbrengst zou dus in theorie jaar na jaar moeten stijgen.

Er komen ook altijd maar meer wijnboeren bij in België. In 2025 waren er 350 geregistreerd, zowel professionals als hobbyisten. Die hebben nu samen 1.040 hectaren, of meer dan 10 miljoen vierkante meter, beplant. In Wallonië wordt de meeste wijn geproduceerd, 2,44 miljoen liter, ondanks een kleinere beplante oppervlakte. Dat komt doordat Waalse wijnboeren meer inzetten op schuimwijnen die doorgaans een hogere opbrengst per hectare opleveren. Dat komt doordat de wijnstokken ook dichter op elkaar kunnen worden geplant. In Vlaanderen is de productie diverser, met meer niet schuimende wijn.

Veruit het populairste druivenras in België is Chardonnay, als is ook een opmars bezig van zogenoemde 'interspecifieke' rassen, kruisingen, zoals Johanniter of Souvignier Gris. Die zijn beter bestand tegen ziekten en schimmels waardoor wijnboeren ook minder bestrijdingsmiddelen moeten inzetten.

Verwacht wordt dat de productie nog verder zal worden opgeschoefd, omdat wat nu wordt geproduceerd door de Belgen in een week kan worden opgedronken. Of dat iets zegt over het gebrek aan productie of de grote wijnappetijt van de Belg, laten we graag aan uw interpretatie over.

Ook voor Nederland was 2025 een absoluut topjaar

Het was even wachten op de cijfers, maar begin juni bleek ook dat de Nederlandse wijnbouw duidelijk in de lift zit. Volgens cijfers van de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) en de Vereniging Nederlandse Wijnproducenten (VNWP) zijn er in 2025 ruim 1,5 miljoen flessen Nederlandse wijn geproduceerd, het op één na beste wijnjaar ooit.

Dat is een opvallend herstel ten opzichte van 2024. Toen zorgden nachtvorst en slecht weer voor een van de kleinste oogsten van de afgelopen jaren. In 2025 waren de omstandigheden juist bijna ideaal. Een warm voorjaar, een zonnige zomer en gezonde druiven zorgden voor een uitstekende oogst.

Steeds meer wijnliefhebbers ontdekken dat Nederland veel meer te bieden heeft dan alleen een leuke curiositeit

Niet alleen de hoeveelheid wijn nam toe. Ook de kwaliteit lijkt hoger dan ooit. Ongeveer 19 procent van de Nederlandse oogst kwam in aanmerking voor een BOB-keurmerk (Beschermd Oorsprongsbenaming). Dat percentage lag nog nooit zo hoog. Voor deze wijnen gelden strengere kwaliteitseisen op het gebied van herkomst, druivenrassen en vinificatie.

Steeds meer wijnliefhebbers ontdekken dat Nederland veel meer te bieden heeft dan alleen een leuke curiositeit. Vooral in Limburg, Zeeland, Gelderland en Twente worden tegenwoordig wijnen gemaakt die internationaal al aardig kunnen concurreren. Wijnhuizen zoals de Apostelhoeve, De Kleine Schorre en Hof van Twente laten zien dat Nederlandse wijn volwassen is geworden.

Volgens de cijfers waren er in 2025 ongeveer 220 wijngaarden actief, goed voor zo'n 350 hectare aan wijngaarden. Dat areaal groeit nog altijd door de aanleg van nieuwe wijngaarden en uitbreidingen van bestaande domeinen.

Waar Nederlandse wijn vroeger vooral uit nieuwsgierigheid werd gekocht, kiezen steeds meer liefhebbers bewust voor een fles van eigen bodem. Niet alleen vanwege het lokale karakter, maar vooral omdat de kwaliteit steeds hoger wordt.

accountancy

Financiële
planning

Fiscaal advies

de smet
accountants
en adviseurs

Financiële
administratie

grensarbeid

loonadministratie

bedrijfsadvisering

Persoonlijk in cijfers

Absdaalseweg 39 Hulst

T 0114 74 02 00

www.desmetaccountants.nl

FISCAAL & JURIDISCH I

Hof van Justitie van de EU wijst arrest omtrent aanvullende staatsbelasting (gemeentelijke opcentiemen) ten laste van niet-inwoners

Het is vele in Nederland wonende grensarbeiders die in België werken en er belastingplichtig zijn als niet-inwoner, een doorn in het oog, de aanvullende staatsbelasting van 7 procent die ze verschuldigd zijn naar analogie met gemeentelijke opcentiemen die inwoners verschuldigd zijn. Op 12 maart 2026 heeft het Hof van Justitie van de EU over zo'n situatie arrest gewezen in de zaak C-119/24.

De vraag die zich daaromtrent stelt is of die aanvullende staatsbelasting ten laste van niet-inwoners een belemmering uitmaakt van het vrije verkeer binnen de EU. De verschuldigde 7 procent aanvullende staatsbelasting door niet-inwoners wordt geheven naar 'analogie' met de gemeentelijke opcentiemen zoals verschuldigd door inwoners, maar er is toch een opmerkelijk verschil. Bij niet-inwoners wordt die belasting in de vorm van opcentiemen berekend op basis van de verschuldigde personenbelasting, net als de gemeentelijke opcentiemen bij inwoners. Maar, de gemeentelijke opcentiemen ten laste van inwoners is geen voor alle inwoners gelijke belasting, maar afhankelijk van de gemeente (postcode) waar men woont. Dat kan zelfs variëren van 0 tot 8 procent, waar dit voor niet-inwoners standaard 7 procent is.

De kwestie voor het Hof van Justitie van de EU, na verwijzing middels prejudicieel verzoek van het Hof van Beroep Luik, heeft met name betrekking op Belgische nationale wetgeving waarbij alleen niet-ingezetenen belastingplichtigen onderworpen zijn aan een aanvullende nationale belasting ('opcentiemen') als toeslag op de inkomstenbelasting. Die toeslag op nationaal niveau was echter ingevoerd als tegenhanger van de extra percentages die boven op de inkomstenbelasting voor ingezetenen belastingplichtigen worden geheven door de stedelijke agglomeraties en de gemeenten en had de evenredigheid van de belastingdruk voor ingezetenen en niet-ingezetenen tot doel. Terwijl de aanvullende nationale belasting voor niet-ingezetenen op een vast tarief is vastgesteld, varieert de gemeentelijke toeslag per agglomeratie of gemeente. De verwijzende rechter verzocht daarom het Hof van Justitie van de EU om uit te maken of die wetgeving verenigbaar is met het in artikel 45 VWEU (Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie) verankerde vrije verkeer van werknemers.

Terwijl de aanvullende nationale belasting voor niet-ingezetenen op een vast tarief is vastgesteld, varieert de gemeentelijke toeslag per agglomeratie of gemeente

Zoals bekend onderwerpt de Belgische WIB 92 ingezetenen van België aan inkomstenbelasting over hun wereldwijd verworven inkomen, terwijl niet-ingezetenen slechts worden belast over het in België verworven inkomen. In beide geval-

len zijn de belastingtarieven die op de respectieve belastbare inkomens worden toegepast in beginsel gelijk. Volgens artikel 465 WIB 92 mogen de agglomeraties en gemeenten een aanvullende belasting vestigen op de personenbelasting voor ingezetenen van hun grondgebied, de zogenoemde 'gemeentelijke opcentiemen' (toeslag). Die toeslag wordt op de in artikel 466 WIB 92 bepaalde wijze berekend als percentage van de (vóór toepassing van belastingaftrek, voorschotten of andere aanpassingen) verschuldigde inkomstenbelasting. Het specifieke tarief van de toeslag (het toegepaste percentage) wordt door elke agglomeratie of gemeente zelfstandig vastgesteld en kan derhalve variëren, zoals gesteld tussen de 0 en 8 procent.

Artikel 245 WIB 92, de litigieuze bepaling in deze zaak, bepaalt dat op de inkomstenbelasting van niet-ingezetenen een fiscale toeslag wordt toegepast ten bate van de staat (eveneens 'opcentiemen' genoemd; hierna: 'toeslag voor niet-ingezetenen'), die wordt vastgesteld op een vast tarief, maar net als de gemeentelijke toeslagen wordt berekend in overeenstemming met genoemd artikel 466 WIB 92. De precieze formulering van artikel 245 WIB 92 was, evenals het toepasselijke tarief van de toeslag voor niet-ingezetenen, tijdens de voor het hoofdgeding relevante periode onderhevig aan veranderingen. In de versie die gold voor de fiscale jaren 1992 tot en met 2003 bepaalde dat artikel: *'De belasting [voor niet-ingezetenen] wordt verhoogd met [%] ten bate van de Staat, berekend op de wijze als bepaald in artikel 466 [WIB 92]'*.

Concluderend betekent dit dat dit arrest wellicht alleen maar zal leiden tot meer verwarring

Met ingang van het fiscale jaar 2005 werd dat artikel aangevuld met een tweede alinea, die luidde: *'De Koning kan bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad die [toeslag voor niet-ingezetenen] verhogen tot maximaal [7 procent]'*. Het tarief van de toeslag voor niet-ingezetenen is sindsdien vastgesteld op 7 procent.

De Advocaat-Generaal van het Hof van Justitie van de EU had in zijn conclusie al opgemerkt dat naar zijn oordeel artikel 45 VWEU zich niet verzet tegen nationale wetgeving als die welke aan de orde is, waarbij aan niet-ingezetenen een

toeslag op de inkomstenbelasting wordt opgelegd in plaats van de gemeentelijke toeslagen waaraan ingezetenen worden onderworpen, mits de op die toeslag toepasselijke tarieven niet hoger zijn dan de voor ingezetenen in enige regio geldende tarieven zonder dat er daarvoor een objectieve rechtvaardiging bestaat en mits het evenredigheidsbeginsel in acht wordt genomen.

Kortom, kan worden verwacht dat de Belgische fiscus, 'naar goede gewoonte', het arrest naast zich neer zal leggen en eventuele bezwaarschriften van belastingplichtigen niet -inwoners zal afwijzen

In haar arrest van 12 maart 2026 volgt het Hof deze conclusie en bevestigt dat artikel 45, lid 2, VWEU zo moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling volgens welke de inkomstenbelasting die in een lidstaat wordt geheven van personen die geen fiscaal inwoner zijn, wordt verhoogd met een aanvullende belasting tegen een vast tarief ten bate van deze lidstaat, die wordt vastgesteld naar analogie van een door fiscale inwoners van die lidstaat verschuldigde aanvullende belasting op de inkomstenbelas-

ting ten bate van de agglomeraties of gemeenten die ervoor kiezen deze in te voeren en die het tarief ervan bepalen, wanneer de daaruit voortvloeiende belastingdruk voor deze personen die geen fiscaal inwoner zijn, althans in bepaalde gevallen, zwaarder is dan de belastingdruk die uit hoofde van die belasting op die fiscale inwoners rust. Concluderend betekent dit dat dit arrest wellicht alleen maar zal leiden tot meer verwarring. Immers, op welke wijze zou een correct tarief aan niet-inwoners kunnen worden opgelegd? Dient te worden uitgegaan van de plaats (agglomeratie, gemeente,...) van tewerkstelling? Wat dan met werknemers die op meerdere plaatsen in België hun fysieke werkzaamheden verrichten? Of moet eerder worden gekeken naar de vestigingsplaats van de werkgever en wat dan in geval van pakweg detachering? Kortom, kan worden verwacht dat de Belgische fiscus, 'naar goede gewoonte', het arrest naast zich neer zal leggen en eventuele bezwaarschriften van belastingplichtigen niet-inwoners zal afwijzen, met telkens de verplichte gang naar de rechter voor een doorgaans voor de in Nederland wonende grensarbeider, eerder gering belang. Immers ook daarbij zij opgemerkt dat die extra verschuldigde Belgische belasting nog steeds wordt gecompenseerd door de Nederlandse fiscus via de algemene en/of bijzondere compensatieregeling.

Ivan Cools

België hervormt ontslagrecht drastisch

De Belgische federale regering De Wever hervormt het ontslagrecht. Inmiddels zijn er ontwerpteksten voorhanden die deze wijzigingen meer vorm geven. Met deze hervormingen wil men meer mobiliteit in loopbanen mogelijk maken. Het doel hiervan is dat werknemers in een geschiktere job terechtkomen en zo langer aan het werk blijven.

Er komt een plafonnering van de opzeggingstermijn op 52 weken, oftewel één jaar, bij een ontslag door de werkgever voor arbeidsovereenkomsten die ten vroegste zijn gestart vanaf 1 juni 2026 én een verkorte opzeggingstermijn van 1 week tijdens de eerste 6 maanden anciënniteit voor nieuwe arbeidsovereenkomsten. Een en ander volgt uit het wetsontwerp van 3 februari 2026 (houdende diverse arbeidsbepalingen, Documenten Kamer 56 1324/001) en het wetsontwerp van 23 februari 2026 (tot wijziging van artikel 37/2 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, wat de opzeggingstermijnen betreft wanneer de werknemer niet meer dan zes maanden anciënniteit telt, Documenten Kamer 56 1346/001).

Voor arbeidsovereenkomsten die ten vroegste zijn gestart vanaf 1 juni 2026 zal de maximale opzeggingstermijn 52 weken bedragen bij een ontslag door de werkgever. Het gaat om ontslag-kennisgevingen vanaf 1 juni 2026. Hetzelfde principe geldt wanneer de werknemer met onmiddellijke ingang met betaling van een opzeggingsvergoeding wordt ontslagen. De opzeggingsvergoeding zal maximaal overeenstemmen met het loon en voordelen van 52 weken.

Voor arbeidsovereenkomsten die ten vroegste zijn gestart vanaf 1 juni 2026 zal de maximale opzeggingstermijn 52 weken bedragen bij een ontslag door de werkgever

Van zodra deze plafonnering op 52 weken in werking treedt, krijgen we voor de vaststelling van de opzeggingstermijn 3 categorieën van werknemers:

1. Werknemers met een arbeidsovereenkomst aangevangen ten vroegste vanaf 1 juni 2026:

- ◇ Voor hen geldt de plafonnering op 52 weken. Merk op dat de plafonnering in de meeste gevallen pas een invloed zal hebben vanaf 2043, vermits de begrenzing slechts geldt voor arbeidsovereenkomsten vanaf 1 juni 2026. Onder de huidige wetgeving heeft een werknemer met 16 jaar anciënniteit bij ontslag door de werkgever recht op een opzeggingstermijn van 51 weken; vanaf 17 jaar anciënniteit loopt dit op tot 54 weken. Dus de plafonnering van 52 weken voor overeenkomsten gestart vanaf 1 juni 2026 zal in principe pas effect hebben vanaf 2043. Een nuanceering geldt voor werknemers die pas vanaf 1 juni 2026 presteren met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, maar voordien al anciënniteit hebben opgebouwd als uitzendkracht of met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd bij de betrokken werkgever. De plafonnering zal in dergelijke situaties sneller effect hebben. Eenzelfde situatie kan zich

voordoen wanneer er contractueel werd bedongen dat een werknemer reeds x-aantal jaren anciënniteit meebrengt bij de start van de arbeidsovereenkomst (zogenaamde conventionele anciënniteit).

2. Werknemers met een arbeidsovereenkomst aangevangen ten vroegste vanaf 1 januari 2014:

- ◇ Voor hen geldt de plafonnering niet. Hun opzeggingstermijn bouwt verder op in functie van hun anciënniteit. Zo zal iemand met 17 jaar anciënniteit een opzeggingstermijn van 54 weken bekomen. Nadien wordt hun anciënniteit en opzeggingstermijn ook gewoon verder opgebouwd.

3. Werknemers met een arbeidsovereenkomst aangevangen vóór 1 januari 2014:

- ◇ Ook voor hen geldt de plafonnering niet. Hun opzeggingstermijn blijft bestaan uit 2 delen:
- Deel I: de verworven opzeggingstermijn op basis van de wetgeving zoals van toepassing op 31 december 2013 en in functie van de verworven anciënniteit op die datum; en
- Deel II: de opzeggingstermijn zoals ingevoerd vanaf 1 januari 2014 op basis van de anciënniteit verworven vanaf die datum.

De wetgever wil het voor de werknemer en werkgever mogelijk maken om de tijdens de eerste zes maanden van anciënniteit de arbeidsovereenkomst sneller te kunnen beëindigen

De wetgever wil het voor de werknemer en werkgever mogelijk maken om de tijdens de eerste zes maanden van anciënniteit de arbeidsovereenkomst sneller te kunnen beëindigen. Deze wijziging zal enkel gelden voor arbeidsovereenkomsten die ten vroegste starten vanaf de inwerkingtreding van de wet. Dus ook enkel voor ontslag-kennisgevingen vanaf die datum. Het wetsontwerp bepaalt geen vaste datum van inwerkingtreding. Het voorziet een inwerkingtreding op de eerste dag van de tweede maand volgend op de publicatie in het Belgisch Staatsblad. Dit is nog afhankelijk van het wetgevend proces. Concreet bepaalt het ontwerp dat de werknemer én werkgever een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd kunnen beëindigen met een opzeggingstermijn van 1 week tijdens de eerste 6 maanden van anciënniteit. Als we dit vergelijken met de huidige situatie geeft dit het volgende verschil qua opzeggingstermijnen:

Anciënniteit	Opzeg door werknemer	Opzeg door werkgever	Nieuwe situatie: Opzeg door werknemer of werkgever
0-3 maanden	1 week	1 week	1 week
3-4 maanden	2 weken	3 weken	1 week
4-5 maanden	2 weken	4 weken	1 week
5-6 maanden	2 weken	5 weken	1 week

Om de regels inzake tegenopzegging in overeenstemming te brengen met deze geplande hervorming wordt er op dat punt ook een kleine wijziging doorgevoerd tijdens de eerste zes maanden. Tegenopzegging betreft de situatie waarin de

werkgever de werknemer zijn arbeidsovereenkomst opzegt, maar de werknemer vervolgens zelf zijn arbeidsovereenkomst opzegt om sneller te kunnen vertrekken. Schematisch geeft dit:

Anciënniteit	Tegenopzeg door werknemer	Nieuwe situatie: tegenopzeg door werknemer
0-3 maanden	1 week	1 week
3-6 maanden	2 weken	1 week

Volledigheidshalve merken we op dat deze wijziging aan de tegenopzegging-regels tijdens de eerste zes maanden anciënniteit eerder een theoretische aanpassing zal zijn. Het is ons immers niet duidelijk in welke omstandigheden een werknemer, van wie de arbeidsovereenkomst wordt opge-

zegd met inachtneming van een termijn van één week, gebruik zou maken van de mogelijkheid van tegenopzegging als de door hem te respecteren termijn ook één week bedraagt.

Expats in België aantrekken wordt voordeliger

Buitenlandse experten in België aantrekken wordt fiscaal voordeliger en dat met terugwerkende kracht vanaf januari 2025. Het bijzondere belastingstelsel voor de ingekomen onderzoekers (BBIO) en ingekomen belastingplichtigen (BIBB) laat een belastingvrije onkostenvergoeding toe binnen bepaalde voorwaarden. Die voorwaarden worden met terugwerkende kracht soepeler voor bezoldigingen vanaf 1 januari 2025:

- de vergoeding is toegelaten vanaf een bruto jaarinkomen van 70.000 euro (was 75.000 euro, enkel relevant voor BIBB);
- de vergoeding mag tot 35% van de bezoldiging bedragen (was 30%);
- de bovengrens voor de belastingvrije kostenvergoeding (was 90.000 euro) verdwijnt.

Nederland kent niet langer gegarandeerde pensioenen

Nederland is met ingang van 1 januari 2026 begonnen met een ingrijpende hervorming van het pensioenstelsel. Zo wordt afscheid genomen van het systeem waarin gepensioneerden recht hadden op een grotendeels vast en gegarandeerd pensioenbedrag. In plaats daarvan hangt de uiteindelijke uitkering voortaan af van de ingeleigde premies en de resultaten op de financiële markten, waardoor pensioenen kunnen stijgen, maar ook dalen.

Met deze stap verandert Nederland haar pensioenstelsel fundamenteel. De hervorming is vastgelegd in de Wet toekomst pensioenen, die al in 2023 werd goedgekeurd. Pensioenfondsen en werkgevers kregen meerdere jaren de tijd om zich voor te bereiden op deze overgang. De reden voor de hervorming ligt vooral bij jaren van lage rentes, snelle vergrijzing en een arbeidsmarkt waarin mensen vaker van baan wisselen. Het oude systeem werd daardoor steeds moeilijker betaalbaar en zorgde volgens beleidsmakers voor spanningen tussen jongere en oudere generaties. Begin 2026 telt Nederland ongeveer 3,7 miljoen AOW-gerechtigden. Ter vergelijking, België heeft rond dezelfde periode circa 2,6 miljoen wettelijk gepensioneerden.

In het nieuwe Nederlandse stelsel bouwt elke werknemer pensioen op via een persoonlijk vermogen binnen een collectief fonds. Er worden geen vaste pensioenbedragen meer beloofd. Gaat het economisch goed, dan kan het pensioen stijgen. Gaat het slecht, dan kan het pensioen dalen. Naarmate iemand ouder wordt, worden de beleggingen automatisch voorzichtiger om grote schokken te beperken. Nederlandse pensioenfondsen hebben tot uiterlijk 2028 de tijd om volledig over te stappen op het nieuwe systeem. De hervorming heeft niet alleen gevolgen voor toekomstige gepensioneerden, maar ook voor de financiële markten, omdat pensioenfondsen hun beleggingsstrategie aanpassen.

Hof 's-Hertogenbosch niet bevoegd te oordelen over Belgische gemeentelijke heffing over Nederlands loon

Op 27 maart 2026 heeft Hof 's-Hertogenbosch geoordeeld over een zaak (25/04155) aangaande de heffing van Belgische gemeentelijke opcentiemen over Nederlands loon.

Het betrof in deze zaak een belanghebbende die inwoner is van België. Gedurende het gehele jaar 2019 was hij in dienstbetrekking bij een Nederlandse BV en werkte uitsluitend in Nederland.

België kwam niet toe aan het heffing van personenbelasting over het loon uit dienstbetrekking, maar wel van gemeentelijke opcentiemen over het vrijgestelde loon. De Nederlandse inspecteur legde op zijn beurt een aanslag IB/PH 2019 op over een belastbaar inkomen uit werk en woning van 35.931 euro. In geschil kwam of deze aanslag naar het juiste bedrag was opgelegd en of belanghebbende recht had op de door hem geclaimde vrijstelling voor het nettoloon van de BV.

Hof 's-Hertogenbosch oordeelt dat op grond van art. 15 van het Nederlands-Belgisch dubbelbelastingverdrag Nederland mag heffen over het loon dat belanghebbende als inwoner van België verkreeg van een in Nederland gevestigde werkgever ter zake van een in Nederland uitgeoefende dienstbetrekking. Voor zover belanghebbende betoogt dat België het dubbelbelastingverdrag naar zijn oordeel verkeerd toepast door bij de heffing van de gemeentelijke opcentiemen geen vrijstelling te geven voor het loon, stelt het hof niet bevoegd te zijn om hierover te beslissen. Het hoger beroep van belanghebbende is daarom ongegrond.

Ook in cassatie verklaarde de Hoge Raad het beroep vervolgens niet-ontvankelijk.

Kwalificerende buitenlandse belastingplicht niet aannemelijk gemaakt

Hof 's-Hertogenbosch heeft op 10 april 2026 uitspraak gedaan in een zaak (25/03783) omtrent het recht op onder meer hypotheekrenteaftrek voor een niet-inwoner.

Het betrof in deze zaak een in 2018 en 2019 in Duitsland wonende belanghebbende, die voor die jaren aangiften inkomstenbelasting indiende, bestaande uit inkomsten uit een vroegere dienstbetrekking in Nederland. Hij trok in de aangiften telkens hypotheekrente af voor zijn woning in Duitsland.

De inspecteur verzocht belanghebbende meermaals om een inkomensverklaring, maar ontving deze niet. In geschil kwam of belanghebbende al dan niet voldeed aan de voorwaarden voor behandeling als kwalificerende buitenlandse belastingplichtige en recht had op aftrek van hypotheekrente en heffingskortingen.

Hof 's-Hertogenbosch oordeelt nu dat belanghebbende niet aannemelijk maakt dat hij voldoet aan de materiële en formele voorwaarden om als kwalificerende buitenlandse belastingplichtige te worden aangemerkt. Bij de beoordeling of hij kan worden aangemerkt als kwalificerende buitenlandse belastingplichtige is niet zonder meer doorslaggevend of een inkomensverklaring is verstrekt, mits op andere wijze aannemelijk wordt gemaakt dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om te kunnen worden aangemerkt als kwalificerende buitenlandse belastingplichtige. Echter, belanghebbende legde geen inkomensverklaringen over en toonde ook niet aan dat hij in Duitsland in de belastingheffing werd betrokken en dat zijn inkomen geheel of nagenoeg geheel in Nederland aan belastingheffing werd onderworpen (90%-criterium). Het hof acht het hoger beroep van belanghebbende dan ook ongegrond. Vervolgens verklaarde ook de Hoge Raad het beroep in cassatie zonder nadere motivering ongegrond.

Vlaamse gemeentelijke geboortepremie en grensarbeid

De Europese Commissie start een onderzoek naar het niet-toekennen van een zogenoemde geboortepremie aan in Nederland wonende grensarbeiders.

De Commissie stelt immers dat het erop lijkt dat door enkele lokale Vlaamse gemeenten toegekende 'geboortepremie' kan worden aangemerkt als een sociaal voordeel en als zodanig moet worden toegekend aan mobiele EU-werknemers overeenkomstig artikel 7, lid 2, van Verordening (EG) nr. 492/2011, ongeacht hun woonplaats, tenzij een dergelijke woonplaatsvoorwaarde zijn rechtvaardiging vindt in het legitieme doel. De Commissie acht het voorts niet uitgesloten dat de 'geboortepremie' moet worden beschouwd als een gezinsbijslag in de zin van artikel 1, onder z), van Verordening nr. 883/2004. De diensten van de Commissie zullen daarom de aard van deze premie en de voorwaarden voor het toekennen ervan analyseren. Afhankelijk van het resultaat kan de Commissie dan besluiten contact op te nemen met de betrokken lidstaat.

De indiener van het verzoekschrift bij de Europese Commissie stelt dat inwoners van Frankrijk, Duitsland, Nederland, Polen en andere EU-landen, die als grensarbeiders in Vlaanderen werken, recht hebben op de Vlaamse geboortepremie krachtens het EU-recht, met name artikel 7, lid 2, van Verordening (EG) nr. 492/2004 en relevante jurisprudentie. Zo blijken enkele Vlaamse gemeenten aanvullende lokale geboortepremies toegekennen, maar weigeren deze uit te breiden tot grensarbeiders die op hun grondgebied werkzaam zijn als zij buiten België wonen. Het gaat om de gemeenten Riemst, Lanaken en Rijkevorsel en om respectievelijk 40, 35 en 15 euro.

Zo blijken enkele Vlaamse gemeenten aanvullende lokale geboortepremies toegekennen, maar weigeren deze uit te breiden tot grensarbeiders die op hun grondgebied werkzaam zijn als zij buiten België wonen

De indiener acht deze praktijk een ongerechtvaardigde beperking van het vrije verkeer van werknemers binnen de EU die neerkomt op een ongelijke behandeling tussen ingezetenen en niet-ingezetenen van andere lidstaten, hetgeen in strijd is met het EU-recht en uitspraken van het Hof van Justitie van de EU (C-111/91 en C-212/06). Indiener verzoekt de Europese Commissie dan ook deze kwestie te onderzoeken en indien nodig een inbreukprocedure tegen België in te leiden om ervoor te zorgen dat het EU-recht wordt nageleefd.

Het verzoekschrift werd door de Commissie op 14 november 2025 ontvankelijk verklaard, waarop de Commissie vervolgens op 15 januari 2026 een antwoord formuleert. De Commissie stelt dat in artikel 45 VWEU het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie is vastgelegd. In lid 2 daarvan wordt verduidelijkt dat dit de afschaffing inhoudt van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden. Overeenkom-

stig artikel 7, lid 2, van Verordening (EG) nr. 492/2011 genieten werknemers uit andere lidstaten dezelfde sociale voordelen als de nationale werknemers in de lidstaat waar zij werken.

Het Hof van Justitie van de EU heeft geoordeeld dat deze bepaling zonder onderscheid zowel migrerende werknemers ten goede komt die in een gastlidstaat wonen, als grensarbeiders die in die lidstaat werken terwijl zij in een andere lidstaat wonen. Het begrip 'sociaal voordeel' omvat alle voordelen die, al dan niet verbonden aan een arbeidsovereenkomst, in het algemeen aan nationale werknemers worden toegekend, voornamelijk op grond van hun objectieve hoedanigheid van werknemer of enkel wegens het feit dat zij ingezetenen zijn. De uitbreiding van deze voordelen tot werknemers die onderdaan zijn van andere lidstaten lijkt geschikt om hun mobiliteit binnen de Europese Unie en bijgevolg hun integratie, en die van hun gezinsleden, in de gastlidstaat te vergemakkelijken.

Volgens deze regels hebben grensarbeiders recht op gezinsbijslagen van de bevoegde werkstaat, ongeacht hun woonplaats in een andere lidstaat

Volgens vaste rechtspraak is een bepaling die voorziet in een woonplaatsvereiste om toegang te krijgen tot een bepaalde uitkering die als een sociaal voordeel kan worden aangemerkt, enkel toelaatbaar wanneer zij een van de in het VWEU vermelde legitieme doelstellingen nastreeft of haar rechtvaardiging vindt in dwingende redenen van algemeen belang. Bovendien moeten de toegepaste vereisten, zelfs in een dergelijk geval, geschikt zijn om het nagestreefde doel te bereiken en mogen zij niet verder gaan dan daartoe noodzakelijk is. De rechtvaardigingsgronden die een lidstaat aanvoert, moeten dus vergezeld gaan van een analyse van de geschiktheid en evenredigheid van de door deze lidstaat genomen maatregel, alsmede van specifieke gegevens ter onderbouwing van zijn betoog.

Verordening (EG) nr. 883/2004 bevat voorts gedetailleerde bepalingen betreffende de coördinatie van gezinsbijslagen in een grensoverschrijdende situatie. Volgens deze regels hebben grensarbeiders recht op gezinsbijslagen van de bevoegde werkstaat, ongeacht hun woonplaats in een andere lidstaat (artikel 67). Overeenkomstig artikel 1, onder z), van deze verordening worden onder 'gezinsbijslagen' alle verstrekkingen en uitkeringen verstaan ter tegemoetkoming van de gezinslasten, met uitzondering van voorschotten op onderhoudsbijdragen en de in bijlage I vermelde bijzondere uitkeringen bij geboorte of adoptie.

Grensarbeider met opzegvergoeding zonder arbeidsprestaties, waar belast?

Een inwoner van Nederland wordt tewerkgesteld in dienstbetrekking bij een werkgever in België en verricht zijn werkzaamheden normaal ook uitsluitend op Belgisch grondgebied. De werkgever stelt een einde aan de arbeidsovereenkomst met de daarbij horen- de opzegvergoeding, in dit geval van 12 maanden. De werkgever beslist dat de werknemer deze opzegvergoeding krijgt uitbetaald in 12 maandelijkse termijnen en dat de werknemer geen arbeidsprestaties dient te verrichten.

Naar Belgisch recht zijn de inkomsten conform artikel 228, 6° WIB92 in de belasting niet-inwoners natuurlijke personen belastbaar. De opzegvergoeding is een bezoldiging ontvangen terzake van de uitoefening van een dienstbetrekking in de zin van artikel 15 van het Nederlands-Belgisch dubbelbelastingverdrag. Artikel 15 §1 van het Verdrag wijst de heffingsbevoegdheid aan de woonstaat toe tenzij de werkzaamheid in de andere Staat uitgeoefend wordt.

Naan aanleiding van het ontslag zal belastingplichtige tijdens zijn opzeg een vergoeding ontvangen zonder dat daar een arbeids- prestatie tegen over staat. Volgens de OESO (commentaar) moet een dergelijke opzeggingsvergoeding worden beschouwd als een beloning voor een dienstbetrekking 'uitgeoefend' in de Staat waar de werknemer redelijkerwijs zou hebben gewerkt gedurende de opzegtermijn (indien hij deze termijn had moeten presteren) - zie OESO-commentaar op artikel 15 - randnr. 2.6 - pag. 306-307 - Model Tax Convention on Income and on Capital: Condensed Version 2017.

De vaststelling van deze Staat moet worden gebaseerd op 'alle feiten en omstandigheden'. Volgens de OESO gaat het in de meeste gevallen om de laatste locatie waar de werknemer vóór de beëindiging van zijn dienstbetrekking gewerkt heeft en dit gedurende een 'substantiële periode'. Vermits belanghebbende 100 procent in België werkzaam was (supra), zal de heffingsbevoegdheid over de inkomsten verkregen tijdens zijn opzegperiode eveneens aan België toekomen.

Nederland heeft met haar Besluit van 25 januari 2022 een nadere uitleg verschaft bij de OESO-commentaar ten aanzien van de belastingheffing over ontslagvergoedingen in een grensoverschrijdende situatie. Deze uitleg heeft, zo wordt duidelijk gestipuleerd, specifiek betrekking op de uitkeringen gevisieerd door artikel 2.7 van het OESO-commentaar bij artikel 15 van het OESO-modelverdrag. Dit besluit ziet niet op andere in het OESO-commentaar opgenomen situaties van toerekening van beloningen bij ontslag (zie paragrafen 2.4 tot en met 2.6 en de paragrafen 2.8 tot en met 2.16 van het commentaar bij artikel 15 van het OESO-modelverdrag). Hieruit blijkt duidelijk dat de Nederlandse belastingadministratie in deze situatie ook de bepalingen van randnum- mer 2.6 van toepassing acht.

Nederland zal als woonstaat vrijstelling over deze inkomsten moeten verlenen. Belanghebbende zal deze inkomsten op moeten nemen in een aangifte in de belasting niet-inwoners natuurlijke personen.

Als inwoner van Nederland rijden met buitenlands kenteken

Inwoners van Nederland worden geacht op Nederlands grondgebied een auto te rijden op Nederlands kenteken. Daarop bestaan wel enkele uitzonderingen, onder meer wanneer de auto beschikbaar wordt geteld door een buitenlandse werkgever. Daartoe dient dan een 'bpm-vrijstellingsvergunning werknemer' te worden bekomen van de Nederlandse belastingdienst.

Wanneer bovenstaande niet aan de orde is en er volgt een controle, dan leidt dit doorgaans tot een navordering bpm- en/of motorrijtui- genbelasting. Zo ook in het geval van een inwoner van Nederland die gebruik maakte van de Nederlandse openbare weg met een auto Frans kenteken. Op 11 februari diende daaromtrent een zaak voor Hof 's-Hertogenbosch (24/363).

Belanghebbende in deze zaak woonde (feitelijk) in Frankrijk maar stond sedert april 2015 onafgebroken op een Nederlands adres inge- schreven in de Nederlandse Basisregistratie Personen. Hij bestuurde in Nederland een auto met Frans kenteken. De politie constateerde tijdens een controle dat belanghebbende gebruik maakte van de openbare weg en stuurde een 'signaal buitenlands gekentekend motor- rijtuig' aan de inspecteur. De inspecteur legde een naheffingsaanslag motorrijtuigenbelasting en een verzuimboete op. Belanghebbende was het daarmee niet eens en voor het hof kwam in geschil of er sprake was van discriminatoir verkregen controlegegevens.

Hof 's-Hertogenbosch oordeelt nu dat belanghebbende niet aannemelijk maakt dat de politie bij de controle op discriminatoire gronden selecteerde. Het signaal vermeldt geen reden voor de controle en de inspecteur kent geen feiten waaruit onrechtmatige gegevensver- krijging volgt. De inspecteur mag het signaal gebruiken bij het opleggen van de naheffingsaanslag en verzuimboete, nu die wijze niet zozeer indruist tegen de normen voor behoorlijk overheidsoptreden. Het beroep van belanghebbende is daarom ongegrond.

Het complexe fiscale heffingsrecht bij ouderschapsverlof en zwangerschapsuitkeringen in grensoverschrijdende situaties

De Kennisgroep IBR IB niet-winst/LB/PH van de Nederlandse belastingdienst heeft een standpunt kenbaar gemaakt omtrent het fiscale heffingsrecht bij ouderschapsverlof en zwangerschapsuitkeringen in grensoverschrijdende situaties.

Het heffingsrecht over zwangerschaps- en bevallingsuitkeringen, die de in Nederland gevestigde werkgever ontvangt van het UWV en vervolgens doorbetaalt aan de in België wonende werknemer, moet het heffingsrecht volgen over eventuele werkzaamheden die worden verricht tijdens het verlof.

Als gedurende de verlofperiode, zoals gebruikelijk, geen werkzaamheden worden verricht, dan wordt het heffingsrecht gebaseerd op het gebruikelijke werkpatroon, dat in redelijkheid moet worden vastgesteld. Een zwangere werknemster die normaal de werkzaamheden uitsluitend verricht op Nederlands grondgebied, zal dan belasting betalen belasting moeten betalen in Nederland. Wanneer normaal sprake is van een tax split, dan zal deze dus gevolgd moeten worden.

Het heffingsrecht over de uitkering voor ouderschapsverlof, die de Nederlandse werkgever ontvangt van het UWV en vervolgens doorbetaalt aan de werknemer, is dan weer exclusief ter fiscale heffing toegewezen aan het woonland. Daarentegen is het fiscale heffingsrecht over de aanvulling van de werkgever op de uitkering tot 100 procent van het reguliere salaris is dan weer belast in het land dat het heffingsrecht zou hebben gehad over het arbeidsinkomen van de werknemer, als zij geen verlof had gehad. Ook in dat geval dus weer exclusief Nederland, tenzij gebruikelijk sprake is van een tax split.

NiNbi-beschikking leidt niet tot inbreuk op het eigendomsrecht

Hof Den Haag heeft uitspraak gedaan in een zaak over het al dan niet terecht afgeven van een zogenoemde NiNbi-beschikking (Niet in Nederland belastbaar inkomen).

De zaak handelde over een man met de Nederlandse nationaliteit die in 2020 tot 1 juli in België en daarna in Nederland woonde. Hij bezat alle aandelen in een Nederlandse pensioen-BV en ontving dat jaar een AOW-uitkering en een pensioenuitkering.

De inspecteur stelde op 14 juli 2023 voor 2020 het wereldinkomen vast op 50.258 euro en het niet in Nederland belastbaar inkomen (NiNbi) op 29.827 euro. In geschil kwam of de inspecteur terecht en op juiste grond de NiNbi-beschikking voor 2020 afgaf en of deze een inbreuk op het eigendomsrecht opleverde.

Hof Den Haag oordeelt daaromtrent nu dat de NiNbi-beschikking terecht is afgegeven. De vaststelling van een beschikking op zichzelf beschouwd kan niet leiden tot een inbreuk op het eigendomsrecht. Het enkele geven van die beschikking vormt immers niet een inbreuk in enig eigendom of enige gerechtvaardigde verwachting. Het feit dat een NiNbi-beschikking door het CAK wordt gebruikt ten behoeve van het vaststellen van de zogenoemde buitenlandbijdrage Zw, doet hieraan niet af. Het hoger beroep van de man is daarom ongegrond.

Hof van Justitie van de EU en toepasselijk arbeidsrecht in grensoverschrijdende situaties

Op 11 december 2025 heeft het Hof van Justitie van de EU arrest gewezen in een zaak (C-485/24, Locatrans Sàrl/ES) omtrent het toepasselijk arbeidsrecht in grensoverschrijdende situaties.

Aanleiding was een prejudiciële verwijzing op basis van de tekst van het Verdrag van Rome inzake het recht dat van toepassing op verbintenissen uit overeenkomst, meer in het bijzonder artikel 6 aangaande arbeidsovereenkomsten en de keuze van partijen versus dwingende bepalingen van het recht dat bij gebreke van een rechtskeuze van toepassing is.

Het Hof diende derhalve het toepasselijk recht vast te stellen aan de hand van de criteria (i) plaats waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht, (ii) verandering van de plaats waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht tijdens de arbeidsverhouding, (iii) nauwere banden van de arbeidsovereenkomst met een ander land en (iv) in aanmerkingneming van de laatste plaats waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht.

Het Verdrag van Rome inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst voorziet dat ongeacht de rechtskeuze van de partijen, het dwingend recht van het land waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht van toepassing is, tenzij uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de arbeidsovereenkomst nauwer is verbonden met een ander land, in welk geval het recht van dat andere land van toepassing is.

In haar arrest wijst het Hof aan dat de artikelen 3 en 6 van het Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, ter ondertekening opengesteld te Rome op 19 juni 1980, en met name het laatste zinsdeel van artikel 6, lid 2, aldus moeten worden uitgelegd dat wanneer een werknemer, na zijn arbeid gedurende zekere tijd op een bepaalde plaats te hebben verricht, zijn werkzaamheden op een andere plaats moet gaan verrichten die de nieuwe plaats moet worden waar deze werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht, deze laatste plaats in aanmerking moet worden genomen bij het onderzoek van alle omstandigheden ter bepaling van het recht dat bij gebreke van een rechtskeuze van de partijen van toepassing zou zijn.

Werkzaamheden als docent in Nederland door inwoner van België

De Kennisgroep IBR IB niet-winst/LB/PH van de Nederlandse belastingdienst heeft een standpunt kenbaar gemaakt omtrent het verrichten van docentwerkzaamheden als zelfstandige in Nederland door een inwoner van België

De vraag zag op een zelfstandige die woont in België en als docent werkt voor een Nederlandse onderwijsinstelling en vervolgens na twee jaar in dienst trad als docent bij dezelfde onderwijsinstelling.

De vraag stelde zich of de tweejaarstermijn van artikel 20 lid 1 van het Nederlands-Belgisch dubbelbelastingverdrag, op grond waarvan de eerste twee jaar inkomstenbelasting verschuldigd is in de eigen woonstaat van de docent, dan weer ingang zou nemen. Op de inkomsten die belanghebbende als zelfstandige geniet, kan namelijk in beginsel zowel artikel 14 lid 1 (zelfstandige beroepen) als artikel 20 lid 1 (leraren en studenten) van het dubbelbelastingverdrag van toepassing zijn. De tekst van het verdrag voorziet immers niet in een (voorrangs) regeling die de verhouding tussen beide artikelen bepaalt.

De Kennisgroep heeft nu meegedeeld dat bij de aanvang van de werkzaamheden als zelfstandige in dit geval geen nieuwe tweejaarstermijn start.

Nederlandse belastingdienst en heffingsrecht over Belgische pensioenbonus

De kennisgroep IBR IB niet-winst/LB/PH aanslag van de Nederlandse belastingdienst heeft een standpunt ingenomen over de toepassing van het dubbelbelastingverdrag tussen Nederland en België op een uitkering van een Belgische pensioenbonus opgebouwd tussen 1 juli 2024 en 31 december 2025.

Tussen 1 juli 2024 en 31 december 2025 voorzag de Belgische wetgeving in een mogelijkheid een zogenoemde pensioenbonus op te bouwen. De regeling had als doel het doorwerken na pensioendatum te stimuleren. Als werd doorgewerkt na de vroegste datum dat met rustpensioen kon worden gegaan, bouwde men een bonus op. Hoewel de mogelijkheid een bonus op te bouwen is gestopt per 1 januari 2026, worden bestaande rechten wel gerespecteerd. De bonus wordt in één keer uitgekeerd nadat het rustpensioen wordt opgenomen.

Volgens Belgisch fiscaal recht wordt de bonus in beginsel belast als pensioen, maar vrijgesteld op grond van artikel 39, derde paragraaf, Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (vanaf inkomstenjaar 2025, het eerste jaar dat er pensioenbonussen worden uitgekeerd).

Ook inwoners van Nederland kunnen recht hebben op de Belgische pensioenbonus. De uitkering wordt in Nederland evenwel niet net als in België vrijgesteld van inkomstenbelasting, maar progressief belast als loon uit vroegere dienstbetrekking.

Dit is wel afhankelijk van de hoedanigheid waarin de pensioenbonus is opgebouwd. Nederland heeft heffingsrecht over een pensioenbonus opgebouwd als werknemer, bestuurder of zelfstandige. België heeft heffingsrecht over een pensioenbonus opgebouwd als ambtenaar, tenzij de genietende de Nederlandse nationaliteit heeft. In dat laatste geval heeft Nederland heffingsrecht.

Geen aftrek onderhoudsverplichtingen in Nederland voor in Duitsland wonende pensioengerechtigde

Op 16 maart 2026 heeft Rechtbank Zeeland-West-Brabant uitspraak gedaan in een zaak (24/8306, 24/8307, 24/8308, 24/8309) van een belanghebbende die in Duitsland woont omtrent de door hem aan zijn ex-echtgenote betaalde bedragen voor onderhoudsverplichtingen.

Belanghebbende woonde in de periode 2019-2022 in Duitsland en ontving over deze jaren een Nederlands ABP-pensioen en Nederlandse AOW-uitkeringen. Nederland mocht het ABP-pensioen belasten, Duitsland de AOW.

Belanghebbende betaalde jaarlijks 7.200 euro van zijn pensioen aan zijn ex-echtgenote in Duitsland. Hij deed aangifte IB/PH 2019-2022 naar uitsluitend het ABP-pensioen. In 2024 verzocht hij om ambtshalve verminderingen van de aanslagen IB/PH 2021-2022. Hij wenste daarbij het aan zijn ex-echtgenote betaalde deel van de pensioenuitkering in aftrek te brengen op het belastbaar inkomen uit werk en woning.

De inspecteur wees het verzoek tot ambtshalve verminderingen af. In beroep kwam in geschil of Nederland de aan de ex-echtgenote betaalde uit het ABP-pensioen doorgestorte bedragen als onderhoudsverplichtingen moest aftrekken op grond van Unierecht.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt nu dat belanghebbende de aan zijn ex-echtgenote betaalde bedragen niet als uitgaven voor onderhoudsverplichtingen mag aftrekken in Nederland, omdat Duitsland rekening kon houden met zijn persoonlijke en gezinssituatie. Belanghebbende was daarnaast geen kwalificerende buitenlandse belastingplichtige zodat de nationale wet geen aftrek toestaat.

Dat Duitsland mogelijk geen vergelijkbare aftrekregeling als Nederland kent kan niet tot een ander oordeel leiden, en als deze stelling juist zou zijn kwalificeert dit als dispariteit die op zichzelf niet leidt tot strijdigheid met het Unierecht. Aanhouding van deze zaak acht de Rechtbank dan ook niet nodig, omdat de situatie in deze zaak niet vergelijkbaar is met de zaak waarvoor door de Hoge Raad prejudiciële vragen zijn gesteld aan het Hof van Justitie van de EU. Belanghebbendes beroepen worden afgewezen als ongegrond.

Bent u grensarbeider?

Dan ziet u naar grote waarschijnlijkheid door de bomen het bos niet meer als het gaat om grensoverschrijdende wet- en regelgeving? Gaat het u duizelen bij de termen compensatieregeling, voorkoming dubbele belastingen, Nederlands fiscaal loon en ontheffing sociale verzekeringsplicht?

Dan bent u bij BDP Account aan het juiste adres! Met onze gespecialiseerde kennis en kunde op het gebied van grensarbeiderschap kunnen wij u van dienst zijn met de verzorging van zowel uw Nederlandse als Belgische aangifte Inkomstenbelasting en voorzien wij u van professioneel advies.

Wij staan graag voor u klaar om u deze zorg uit handen te nemen.

**UW SPECIALIST
IN GRENSARBEID**

BDP ACCOUNT

Valkestraat 4 | 4631 RJ Hoogerheide

0164 - 612158 | info@bdp-account.nl | www.bdp-account.nl

Nederland heeft als bronstaat heffingsrecht over pensioenuitkeringen aan inwoner België

Hof 's-Hertogenbosch heeft uitspraak gedaan in een zaak (24/24) omtrent het fiscale heffingsrecht over een pensioenuitkering aan een Nederbelg.

Belanghebbende in deze zaak emigreerde op 5 maart 2003 naar België. Van 16 juni 1969 tot 1 juni 2004 was hij in dienstbetrekking bij het Nederlandse onderzoeksinstituut TNO en bouwde er zijn pensioenrechten op.

In de aanslag IB/PH 2018 was in Nederland loonbelasting ingehouden op de pensioenuitkeringen. In geschil kwam of Nederland het heffingsrecht heeft over de pensioenuitkeringen op grond van het Nederlands-Belgisch dubbelbelastingverdrag.

Hof 's-Hertogenbosch oordeelt daarover thans in navolging van de rechtbank dat Nederland inderdaad het heffingsrecht heeft over de pensioenuitkeringen. Belanghebbende verkrijgt uitkeringen op basis van een voor de Nederlandse wetgeving kwalificerende pensioenregeling. Daarom is artikel 18 van het dubbelbelastingverdrag van toepassing. Belanghebbende kan niet bewijzen dat er gedurende de opbouwfase geen fiscale facilitatie van toepassing was. Ook zijn de pensioenuitkeringen niet in de Belgische inkomstenbelasting betrokken en zijn de uitkeringen hoger dan een bedrag van 25.000 euro. Het hoger beroep van belanghebbende is dan ook ongegrond.

Nederlandse pensioenen van inwoner Duitsland toch terecht in Nederland belast

Ondanks het al jaren aanhoudende ongenoegen onder gepensioneerden in de relatie Nederland-Duitsland, werd op 1 mei 2026 door Hof 's-Hertogenbosch (24/03547) nogmaals bevestigd dat Nederland het dubbelbelastingverdrag met Duitsland correct toepast.

Belanghebbende in deze zaak woont in Duitsland en ontvangt vier Nederlandse pensioenuitkeringen. Deze pensioenuitkeringen worden vanaf de inwerkingtreding van het nieuwe Nederlands-Duitse dubbelbelastingverdrag in 2016 in Nederland belast. Daarvoor waren de pensioenen van belanghebbende in Duitsland belast.

Hij bestreed daarom de opgelegde aanslag IB/PH uit 2017 in verband met de belastingheffing over zijn pensioenen. Volgens belanghebbende zou er sprake zijn van dubbele heffing, van schending van het discriminatieverbod en een onrechtmatige lastenverzwaring ten opzichte van het oude dubbelbelastingverdrag.

Hof 's-Hertogenbosch oordeelt daaromtrent nu dat Nederland als bronland geen verplichting heeft om voorkoming van dubbele belasting te verlenen. Het is aan woonland Duitsland om iets aan eventuele dubbele belastingheffing te doen. Ook van ongeoorloofde discriminatie is geen sprake bij het stellen van een grens van 15.000 euro waarboven Nederlandse pensioenen in Nederland belast worden. Tot slot is er geen regel die verbiedt dat een nieuw dubbelbelastingverdrag ongunstiger mag uitpakken dan het voorgaande. Het hoger beroep van belanghebbende is dan ook ongegrond. Ook de Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie zonder nadere motivering ongegrond.

Wonen in Nederland en Belgische pensioenrechten opvolgen

Inwoners van Nederland die werken in België en aldaar wettelijk rustpensioen opbouwen kunnen online hun pensioendossier bekijken door aan te melden op www.mypension.be.

Wanneer deze grensarbeiders de Nederlandse nationaliteit hebben dan kan dit middels de digitale sleutel *'aanmelden met een elektronisch identificatiemiddel erkend op Europees niveau'*.

Op deze manier kunnen ze zich aanmelden met hun Nederlandse DigiD.

Aanvragen van een Belgisch wettelijk rustpensioen kan niet rechtevrees in Brussel. Voor meer informatie en begeleiding van de aanvraag en of aanspraak kan worden gemaakt op ontheffing Nederlandse verzekeringsplicht, kan steeds contact worden genomen met secretariaat@nederlands-belgisch-centrum.be.

Ook om te beoordelen of aanspraak kan worden gemaakt op Belgisch fiscaal heffingsrecht in de zin van een te genieten uitkering uit een Belgische pensioenregeling c.q. groepsverzekering kan contact worden genomen met het Nederlands-Belgisch Centrum.

Onder voorwaarden eerder met pensioen in België

Wie in België wettelijk rustpensioen opbouwt, kan mogelijk eerder met pensioen dan op de wettelijke pensioenleeftijd van 66 jaar. Daartoe moet dan een bewijs worden geleverd van de opgebouwde loopbaanjaren. Daarbij tellen loopbaanjaren buiten België ook mee, bijvoorbeeld de jaren dat in Nederland werkt gewerkt.

Bij de Sociale Verzekeringsbank kan een aanvraag worden ingediend om een overzicht te bekomen van de gehele periode dat u in Nederland verzekerd bent geweest voor de opbouw van AOW-pensioen. Ga daartoe naar <https://www.svb.nl/nl/aow/hoeveel-aow-en-andere-pensioenen/overzicht-aow-en-andere-pensioenen>.

Ook het UWV houdt vanaf 1998 bij wie in Nederland verplicht verzekerd is voor de werknemersverzekeringen. Daartoe kan desgewenst een PD-U1-formulier worden aangevraagd, waarmee u een overzicht bekomt van de periode waarover u als werknemer heeft gewerkt. Ga daartoe naar <https://www.uwv.nl/nl/buitenland/pd-u1-formulier>.

Vervolgens kunnen de overzichten worden opgeladen in uw online pensioendossier op www.mypension.be. De Belgische Pensioendienst voegt de Nederlandse tijdvakken dan toe aan uw Belgische loopbaan, zodat u meteen ziet welke uw vroegst mogelijke datum is om met Belgisch rustpensioen te gaan.

De Belgische federale begroting en het gewicht van de sociale zekerheid

De Belgische Staat ontvangt op jaarbasis ca. 255 miljard euro's aan inkomsten. De vraag is waaraan dat geld hoofdzakelijk wordt besteed.

Vooreerst moet de federale overheid zowat 80 miljard afstaan aan de deelstaten, die bevoegd zijn om regio gebonden beleid te voeren.

De grote slokop is evenwel de sociale zekerheid, goed voor 145 miljard euro.

De grote slokop is evenwel de sociale zekerheid, goed voor 145 miljard euro

Omdat de Belgische Staat een behoorlijke schuldenlast torst van inmiddels zowat 115 procent van het bruto binnenlands product, moet er ook elk jaar flink wat rente worden betaald, goed voor zowat 10 miljard euro.

Met wat rest, goed 20 miljard euro, moeten de federale bevoegdheden worden gefinancierd, zeg maar de algemene zaken van nationaal belang zoals justitie, defensie, buitenlandse zaken, financiën, de spoorwegen (NMBS) en de centrale aspecten van de volksgezondheid en binnenlandse zaken, naast de residuaire bevoegdheden die niet expliciet aan gewesten of gemeenschappen zijn toegewezen.

De federale regering voert onder premier De Wever een strak bezuinigingsbeleid. Op schuldenlasten en transfers aan de regio's valt niet te besparen, voor het eerste luik moet vooral de schuldenlast afgebouwd worden of dient gehoopt op renteverlagingen, voor het tweede luik zou een staatshervorming nodig zijn. Beiden zitten er niet meteen aan te komen.

Op de 20 miljard euro voor de algemene federale bevoegdheden valt evenmin te besparen, rekening houdend met onder meer de toenemende NAVO-bijdragen (defensie) en de belabberde staat van de Belgische justitie en gevangenissen.

Daarom wordt nadrukkelijk gekeken naar de sociale zekerheid. Mensen zullen langer moeten werken voor in een aantal gevallen ook minder pensioen, de werkloosheidsuitkeringen worden beperkt in de tijd, arbeidsongeschikten worden nadrukkelijker opgevolgd en waar mogelijk geactiveerd, enz...

En, niet onbelangrijk, de huidige regering zet ook in op een belastinghervorming. Actueel zien we met name belastingverhogingen, met onder meer een invoering van een meerwaardebelasting. Of er aan het eind van de legislatuur wat centjes zouden kunnen vrijkomen voor een minimale belastingverlaging, blijft nog maar de vraag...

Het Nederlandse zorgstelsel duurder dan het Belgische?

Wie in België woont en in Nederland werkt onder toepassing van het Nederlandse socialeverzekeringsrecht, stelt zich weleens de vraag waarom een 'dure' Nederlandse zorgverzekering moet worden gesloten. Vaak wordt gesteld 'ik maak toch geen gebruik van de zorg in Nederland'. Dat is evenwel een beetje te kort door de bocht. Immers wanneer in België zou worden gewerkt onder toepassing van Belgische sociale zekerheid, dan zou zeker niet minder worden betaald. Een woordje uitleg.

Bij werken in België onder toepassing van de Belgische sociale zekerheid wordt over het brutoloon een zogenoemde werknemers- en werkgeversbijdrage RSZ betaald. Werkgevers betalen bovenop het loon de werkgeversbijdrage van ca. 25 procent, werknemers betalen van hun brutoloon ca. 13 tot 14 procent, afhankelijk van hun statuut (bediende of arbeider). De RSZ (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) ontvangt deze bijdragen en bedeed daarvan een deel toe aan onder meer het Rijksinstituut voor Ziekte- en invaliditeitsverzekeringen (Riziv). In totaal gaat het daarbij voor ziekte, invaliditeit, geneeskundige verzorging, beroepsziekten en arbeidsongevallen om 4,70 procent werknemersdeel en 7,45 procent werkgeversdeel. Met een bruto jaarinkomen van pakweg 60.000 euro is dus zowat 7.290 euro aan te merken als aan zorg gerelateerde bijdrage. Daarnaast betaalt de werknemer ook nog zowat 125 euro per jaar aan verplichte bijdrage aan het ziekenfonds, wat over het algemeen wordt aangeduid als een 'lidmaatschapsbijdrage' voor deze uitvoeringsinstanties. Kortom, met een bruto jaarinkomen van 60.000 euro gaat maandelijks toch zowat 620 euro naar zorgkosten. Daar bovenop sluiten Belgen doorgaans ook nog een aanvullende verzekering voor hospitaalkosten (hospitalisatieverzekering), wat de zorgpremie verder opdrijft.

Wonen in België en werken in Nederland

Wie evenwel geen RSZ-bijdragen betaalt in België, omdat men in Nederland werkt en sociaalverzekerd is, kan toch als inwoner van België gewoon zorg genieten in België, mits de bijdragen in Nederland zijn betaald en de Nederlandse zorgverzekeraar een S1-verklaring heeft afgegeven. De bijdragen in Nederland bestaan enerzijds uit een inkomensafhankelijke bijdrage Zvw, welke wordt betaald door de werkgever. Deze bijdrage bedraagt 6,10 procent over maxi-

maal 79.409 euro. De werknemer betaalt op zijn beurt de verplichte nominale bijdrage voor de basisverzekering aan de zorgverzekeraar, welke gemiddeld ongeveer 1.908 euro per jaar bedraagt. Met een bruto jaarinkomen van 60.000 euro betekent dit dat 5.568 euro wordt betaald door werkgever en werknemer samen. Dit komt derhalve neer op 464 euro per maand. De meeste inwoners van Nederland sluiten daarnaast nog aanvullende verzekeringen, wat het kostenplaatje al snel doet oplopen tot goed 525 euro per maand. Wie evenwel in België woont sluit doorgaans geen aanvullende Nederlandse verzekeringen, maar weer wel een Belgische hospitalisatieverzekering. Kortom, het idee dat de Nederlands zorgpremie substantieel hoger is dan wat men in België zou betalen, is niet helemaal correct. Een één op één vergelijking is niet altijd evident, maar ruwweg kan worden gesteld dat de zorgkosten in België en Nederland niet al te sterk verschillen.

Wonen in Nederland en werken in België

Wie in Nederland woont en in België werkt onder toepassing van de Belgische sociale zekerheid valt onder de regelingen zoals aangegeven in de eerste alinea van deze bijdrage. Met dien verstande dat deze inwoner van Nederland ook in Nederland dient aan te sluiten bij een zorgverzekeraar. Het Belgische ziekenfonds levert daartoe een S1-verklaring af en daarmee ontstaat in Nederland recht op aansluiting bij zorgverzekeraar CZ middels een zogenoemde 'verdragspolis'. Voor deze verdragspolis is de verzekerde geen nominale bijdrage verschuldigd, maar voor aanvullende verzekeringen moet weer wel gewoon premie worden betaald. Globaal zijn deze verzekerden iets duurder uit, aangezien ze enerzijds in België hogere bijdragen betalen én de Nederlandse aanvullende pakketten doorgaans ook nog een aardige cent kosten.

Belgische ziekenfondsen realiseren onbelaste miljardenwinst

Belgisch federaal minister van Financiën Jan Jambon (N-VA) heeft de FOD Financiën gevraagd om een onderzoek te starten naar de enorme onbelaste winsten van de ziekenfondsen (mutualiteiten).

Uit onderzoek van een Vlaamse krant blijkt dat de verschillende mutualiteiten sinds 2020 in totaal 1,45 miljard winst maakten met hun hospitalisatieverzekeringen. Ze zouden beschikken over een verborgen fortuin van 6,1 miljard euro, verspreid over meer dan 100 vennootschappen, vastgoed (inclusief buitenlandse hotels) en aanzienlijke financiële beleggingen (obligaties/aandelen). Dit opgebouwde kapitaal, met als koploper de Christelijke Mutualiteit (CM) met 2,4 miljard euro, is controversieel vanwege de fiscale vrijstellingen en roept vragen op in de context van de besparingen in de zorgsector. Op dat bedrag betaalden ze geen cent belastingen, terwijl private verzekeraars via de vennootschapsbelasting wel een kwart van hun winst moeten afstaan aan de overheid. Mutualiteiten zijn in België, net als vakbonden, vaak gebonden aan een politieke zuil.

De enorme reserves leiden tot politieke discussie. Critici spreken van een 'verborgen fortuin' en 'graaicultuur', en pleiten voor het belasten van deze middelen om de zorgkosten voor de patiënt te verlagen. Vandaag genieten ze aanzienlijke fiscale vrijstellingen, met name op de vennootschapsbelasting voor hun (grote) vzw-activiteiten, wat hen een voordeel geeft ten opzichte van private verzekeraars. Experts als econoom Ivan Van de Cloot, Kamerlid Frieda Gijbels (N-VA) en dokter Stan Politis vinden dat mutualiteiten 'gewist' kunnen worden en dat de overheid de terugbetaling van ziektekosten beter zelf kan regelen, aangezien ze volgens hen veel geld kosten aan de belastingbetaler en niet efficiënt werken.

Waar gaan de premies sociale zekerheid in België naartoe?

Het is een bekend verhaal, werknemers in België zijn (te) duur, in vergelijking met de buurlanden, omdat de sociale verzekeringsbijdragen er hoger zijn. Werkgevers betalen bovenop het bruto salaris ca. 25 procent aan RSZ-bijdragen, terwijl van het brutoloon van de werknemer ook nog eens 13,07 procent (bedienden) aan RSZ-bijdragen wordt ingehouden.

De vraag die zich stelt is dan waar al die lieve centjes naartoe gaan. Welnu, traditioneel beval de Belgische sociale zekerheid 7 takken, te weten

- ouderdoms- en overlevingspensioenen;
- werkloosheid;
- arbeidsongevallenverzekering;
- beroepsziekten verzekering;
- gezinsbijslagen;
- ziekte- en invaliditeitsverzekering;
- jaarlijkse vakantie.

Het grootste deel van de premies gaat uiteindelijk naar opbouw van het wettelijk rustpensioen bij de Federale Pensioendienst, te weten een werkgeversdeel van 8,86 procent en een werknemersdeel van 7,50 procent. Voor ziekte, invaliditeit, geneeskundige verzorging, beroepsziekten en arbeidsongevallen gaat het nog eens om 4,70 procent werknemersdeel en 7,45 procent werkgeversdeel.

De belangrijkste diensten die ressorteren onder de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) zijn de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA), de Federale Pensioendienst (FPD), het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv), het Federaal Agentschap voor Beroepsrisico's (Fedris) en de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie (RJV).

Vlaams Minister-President roept op om Christelijke Mutualiteit te verlaten

Er is de afgelopen maanden heel wat deining ontstaan over de rol van de Ziekenfondsen in België. Bovendien het feit dat ze (kennelijk) grote winsten maken en een dubbele pet op hebben bij het beoordelen van langdurig arbeidsongeschikten, leverde de ziekenfondsen heel wat kritiek op.

De grootste Vlaamse partij N-VA wil eigenlijk liefst af van de huidige ziekenfondsen en bepaalde taken gewoon weer in overheidshanden nemen. Begin juni 2026 riep Vlaams Minister-President Matthias Diependaele (N-VA) nog op op met name de Christelijke Mutualiteit (CM) de rug toe te keren. N-VA wil eigenlijk af van de verzuilde ziekenfondsen, omdat die teveel macht zouden hebben. De partij moedigt aan om over te stappen naar een ziekenfonds dat partijpolitiek neutraal is.

Belgische mutualiteiten ontvangen 8 procent over bedragen die ze terugvorderen bij patiënten

Belgische mutualiteiten, waaronder de CM als grootste, liggen zwaar onder vuur omdat ze zich onvoldoende aan hun kerntaken zouden houden en ze te laks zouden omgaan met het activeren van langdurig arbeidsongeschikten.

Meer concreet luidt de kritiek dat de adviserende geneesheren - die verbonden zijn aan de mutualiteiten - om financiële redenen mild zouden zijn. In het duidingsmagazine 'Terzake' ontvangen volgens CM-voorzitter Luc Van Gorp dat er ook telkens 8 procent administratiekosten door de mutualiteiten in rekening worden gebracht bij bedragen die teruggevorderd worden, omdat ze onterecht waren uitgekeerd. De mutualiteit moet dan de teruggevorderde bedragen doorstorten aan het Riziv, maar mag effectief minstens 8 procent administratiekosten houden bij het terugvorderen van die onterechte uitkering. In de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 staat donder artikel 195 §2 inderdaad te lezen, er zou zelfs sprake zijn van administratiekosten die met 8 tot 20 procent vermeerderd kunnen worden bij dergelijke teruggevorderde bedragen.

Inmiddels neemt de grootste partij van het land (N-VA) de politiek gelieerde mutualiteiten steeds nadrukkelijker in het vizier. De politieke zuilen moeten voor N-VA onderuit worden gehaald en de gezondheidszorg zou meer in handen moeten komen van de overheid zelf. Daar lijkt, gelet op de gigantische winsten die de mutualiteiten maken, heel wat te halen in een land dat de centjes goed kan gebruiken.

In België zien we vandaag nog steeds een christelijke, een socialistische en een liberale zuil. In elke zuil vind je jeugdverenigingen, vakbonden, ziekenfondsen, seniorenorganisaties enz... Van de wieg tot het graf, als het ware. In Nederland is de ontzuiling al veel vroeger begonnen dan in België en is de ontrafeling ook sneller gegaan. De verzuiling is daar vooral nog zichtbaar in het omroepstelsel, maar de banden tussen partijen en ziekenfondsen of vakbonden zijn er zo goed als doorgeknipt.

Ruim 14.700 arbeidsongeschikten wonen in buitenland

Ruim 14.700 langdurig arbeidsongeschikten die vorig jaar van de Belgische overheid een uitkering kregen, wonen in het buitenland. Dat blijkt uit gegevens van het Rijksinstituut voor ziekte en invaliditeitsverzekering (Riziv).

In 2025 telde België ruim 576.000 werknemers en zelfstandigen die langer dan een jaar ziek zijn. Van hen zijn er 14.713 die in het buitenland wonen, maar dus wel een uitkering krijgen van de Belgische staat.

Vergeleken met 2020 groeide die groep met 58 procent, terwijl het aantal langdurig zieken in totaal met 22 procent toenam. De ziekenfondsen hebben niet meteen een verklaring waarom de groep in de lift zit.

De meeste langdurig zieken die hun domicilie in het buitenland hebben, wonen in Frankrijk (45 procent), Spanje (12,8 procent) en Nederland (9,7 procent). Het Nederlands-Belgisch Centrum vermoedt dat het in Spanje vooral gaat om medisch afgekeurden die met toestemming van het Belgische ziekenfonds zijn geëmigreerd met behoud van hun uitkering.

Voor Frankrijk en Nederland zal nog volgens het Nederlands-Belgisch Centrum het merendeel wellicht bestaan uit voormalig grensarbeiders, die in België werkten en sociaalverzekerd zijn.

In de media werden de afgelopen weken regelmatig vragen gesteld bij deze in het buitenland wonende arbeidsongeschikten. Met name de opvolging van hun medische toestand zou daarbij niet evident zijn. Voor wat betreft Nederland kan dit alvast worden tegen gesproken, aangezien arbeidsongeschikte grensarbeiders wel degelijk worden opgevolgd, hetzij door het Riziv, hetzij door het UWV.

Nederlandse en Belgische fiscaliteiten

Onder één dak, vanuit Roosendaal en Antwerpen.

WKG GROEP
Accountants & Fiscaal Juristen

Roosendaal • wkggroep.nl
Antwerpen • wkggroep.be

CULTUUR

Nederbelg Oscar van den Boogaard publiceert boek over de Zes

Op de eerste verdieping van de British Designer Show van 1986 in Londen, verstoep tussen de bruidskleren, worden haast bij toeval zes onbekende Vlaamse ontwerpers ontdekt. Omdat hun namen voor de internationale bezoekers onuitspreekbaar zijn, moet iemand geroepen hebben: 'Come up and see the Six from Antwerp!'

De echo van deze woorden heeft de ontwerpers nooit meer losgelaten. Integendeel, in de loop van de jaren klonk die steeds luider en kregen de Zes een mythische status. Met hun wereldwijde succes zetten Dries Van Noten, Ann Demeulemeester, Dirk Bikkembergs, Walter Van Beirendonck, Dirk Van Saene en Marina Yee de Belgische mode op de internationale kaart.

In februari 2018 beweerde hij een buitenechtelijke zoon van prins Bernhard te zijn

Nederbelgisch romanschrijver Oscar van den Boogaard, die zijn tijd verdeelt tussen zijn residentie in het Belgische kunstenaarsdorp Sint-Martens-Latem, de Duitse hoofdstad Berlijn, Amsterdam, en locaties in Zuid-Italië, beschrijft in zijn boek 'De Zes' de opkomst en dynamiek van de ontwerpers aan de hand van intieme gesprekken met de zes. Hij weeft hun herinneringen en ervaringen samen tot een unieke biografie.

Oscar van den Boogaard is de veelgeprezen romanschrijver

van een omvangrijk oeuvre dat veelvuldig werd vertaald en genomineerd voor de grote literaire prijzen. De Heerlijkheid van Julia, Liefdesdood, Meer dan een minnaar en Kindsol-daat waren bestsellers. De Standaard en Vrij Nederland riepen hem uit tot belangrijkste stem van zijn generatie. Hij groeide op in Suriname en in Nederland. Hij werkte korte tijd op een advocatenkantoor alvorens zich fulltime aan het schrijven te wijden. Reeds vele jaren verschijnt er elke vrijdag een column van zijn hand in de Vlaamse krant De Standaard. Voorheen publiceerde hij deze column op maandag, onder de titel De man op maandag.

Van den Boogaard was van 2011 tot 2016 artistiek directeur van het Hoger Instituut voor Schone Kunsten (HISK) te Gent. Hij vertrok er in de zomer van 2016 na een vertrouwensbreuk. In februari 2018 beweerde hij een buitenechtelijke zoon van prins Bernhard te zijn. In reactie hierop verklaarde de Rijksvoorlichtingsdienst geen enkele aanwijzing te hebben dat het verhaal waar zou zijn, maar een middelbare schoolvriend van de schrijver verklaarde tegenover de ombudsman van NRC Handelsblad dat hij al eind jaren zeventig door Van den Boogaard in vertrouwen was genomen over diens afkomst.

Antwerps modemuseum MoMu viert 40 jaar de Zes van Antwerpen met unieke tentoonstelling

In 2026 viert MoMu de 40ste verjaardag van de internationale doorbraak van de Zes van Antwerpen met een grootschalige expo. Voor het eerst wordt een officiële tentoonstelling gewijd aan deze zes iconische ontwerpers.

De expo belicht het unieke parcours dat de zes ontwerpers verbindt. Het begon met hun opleiding aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen en mondde uit in zes invloedrijke solo-carrières. Dirk Bikkembergs, Ann Demeulemeester, Walter Van Beirendonck, Dries Van Noten, Dirk Van Saene en Marina Yee zetten Antwerpen op de modekaart toen ze in 1986 hun collecties toonden op de British Designer Show in Londen. Dit leidde tot hun internationale doorbraak en vestigde de reputatie van Antwerpen als modestad. Hun eigenzinnige ontwerpen beïnvloedden de modewereld tot op vandaag.

Tentoonstelling 'Vorm en vaderland' in 's-Hertogenbosch

De natiestaat is een betrekkelijk recente uitvinding, waarin design een grote rol speelt. Nationale bankbiljetten en overheidsgebouwen gelden niet voor niets als prestigieuze ontwerp opdrachten. De autoriteit van de staat leunt op ontworpen symbolen en rituelen, zoals de nationale vlag, het volkslied, het staatswapen.

Inmiddels zijn staten een soort marketingbedrijven geworden. Met commerciële campagnes, toeristische trekpleisters en sociale media proberen ze hun eigen stukje van ons collectieve bewustzijn te veroveren. Ons leven is vol met bekende en minder bekende ontwerpen die ons eraan herinneren waar onze loyaliteit hoort te liggen.

Het Design Museum Den Bosch onderzoekt met de tentoonstelling *Vorm en vaderland* voor het eerst de relatie tussen design en natie-staat. De tentoonstelling loopt nog tot en met 20 september 2026

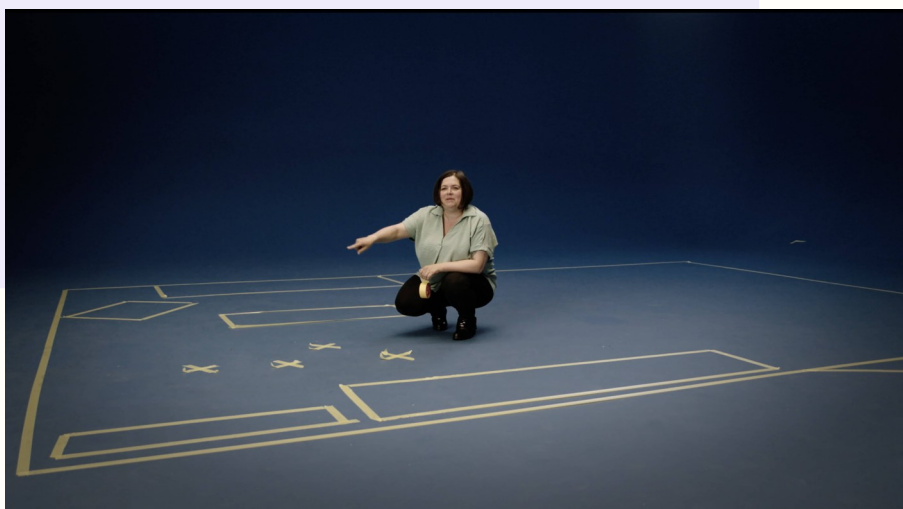

Documentaire 'Blauwdruk' uitgeroepen tot Meesterverteller 2025

Blauwdruk is benoemd tot Meesterverteller 2025, de jaarlijkse prijs voor de beste verhalende journalistiek in Nederland en Vlaanderen.

Sinds 2013 reikt de Stichting Verhalende Journalistiek de titel Meesterverteller uit. De stichting stimuleert literaire non-fictie in de Nederlandstalige media en organiseert naast de prijsuitreiking onder meer de Gerard van Westerloo-lezing, de Meestervertellers Academie en De Meester vertelt. Blauwdruk gaat over wat het met je identiteit doet als je kind van zowel de dader als het slachtoffer bent?

De prijs werd uitgereikt op 14 april in de Brakke Grond in Amsterdam.

Toen Vlaamse kunstenaars in Nederland een nieuwe thuis vonden

Ruim 400 jaar geleden, rond 1600 trokken veel Vlaamse kunstenaars naar Nederland, op de vlucht voor het geweld in Antwerpen. De Vlaamse kunsttraditie van realistische portretten en weelderige landschappen beïnvloedde zo ook Nederlandse kunstenaars.

In de 16^e eeuw was Antwerpen de culturele hoofdstad van de Nederlanden. De rijkdom van de stad zorgde voor veel opdrachtgevers. De onderlinge concurrentie van de Vlaamse kunstenaars dreef vernieuwing en verhoogde de kwaliteit. Maar toen na de beeldenstorm in de Nederlanden onrusten waren uitgebroken, kwam aan de dominante positie van Antwerpen een einde. Vooral tijdens het beleg van de stad in 1585 vluchtten zowat 150.000 Vlamingen naar Noord-Nederland, waar het veiliger was.

Vanwege de relatieve rust in de stad was Haarlem een favoriete vestigingsplaats voor Vlaamse vluchtelingen. Binnen twintig jaar zag Haarlem zijn inwoneraantal daarom stijgen van 18.000 naar 40.000. Onder deze vluchtelingen waren ook veel kunstenaars.

In de landschapskunst is goed te zien wat de invloed van de Vlamingen is geweest op de ontwikkeling van de Nederlandse kunst. Vaak worden Nederlandse kunstenaars als Jan van Goyen en Hercules Segers genoemd als pioniers van de landschapskunst, maar we vergeten dan dat Vlaamse kunstenaars al eeuwenlang landschappen schilderden als achtergrond voor portretten. Zij namen de traditie van Vlaamse landschapskunst mee naar Nederland. Ze maakten het landschap steeds prominenter in hun schilderijen. Gillis van Coninxloo schilderde bijvoorbeeld de bekering van Paulus, maar vulde het grootste deel van het doek met een indrukwekkend berglandschap vol kastelen.

De immigratie van de honderden Vlaamse kunstenaars heeft dus een grote invloed gehad op de ontwikkeling van de Nederlandse kunst

Hetzelfde geldt voor de werken van David Vinckboons, die samen met zijn ouders naar Amsterdam kwam in 1591. Vinckboons schilderde religieuze werken en scènes uit het dagelijks leven. In zijn schilderijen lijken Nederlandse kerken en kastelen in een Italiaans berglandschap te staan. Het valt op dat realiteit in deze vroege landschappen onbelangrijk was. Het landschap was vooral een sfeerbeeld, maar hoefde niet daadwerkelijk te bestaan.

Na de beeldenstorm en de opstand tegen de Spaanse overheerser verdween de kerk in Nederland als belangrijke opdrachtgever. Kunstenaars speelden hier op in door andere onderwerpen te gaan schilderen. Nu burgers de macht naar zich toetrokken, kwam er meer vraag naar portretten en scènes uit het dagelijks leven. Esaias van der Velde, kind van uit

Antwerpen gevluchte ouders, was de eerste kunstschilder die landschappen schilderde zonder Bijbelse verwijzingen. In het schilderij 'Ponteveer' uit Rijksmuseum zien we een typisch Nederlands beeld van molens aan een watertje. Opnieuw is dit waarschijnlijk geen bestaande plek, maar een sfeerbeeld. Ook de Nederlandse portretkunst is schatplichtig aan de Vlaamse kunstenaars. In de 16^e eeuw werden in Antwerpen op grote schaal portretten geschilderd in een zeer realistische stijl in de traditie van Jan van Eyck en Hans Memling. In tegenstelling tot Italiaanse kunstenaars, die juist geïdealiseerde portretten schilderden. Dankzij Vlaamse vluchtelingen kwam de realistische aanpak in Nederland terecht, waar geen portrettraditie bestond.

Ook Frans Hals werd in Antwerpen geboren, maar kwam op 4 jarige leeftijd met zijn ouders naar Nederland. In zijn vroegste schilderijen is goed de invloed van Rubens te zien. Pas later ontwikkelde hij zijn kenmerkende losse stijl en donkere achtergronden. Het realisme van Vlaamse portretten behield hij echter zijn hele leven.

De immigratie van de honderden Vlaamse kunstenaars heeft dus een grote invloed gehad op de ontwikkeling van de Nederlandse kunst. Je kan je zelfs afvragen of de kunst uit de Nederlandse Gouden Eeuw wel zo succesvol was geweest zonder de kennis en traditie van de Vlamingen.

Het is tijd om de balans op te maken

Het is tijd om de balans op te maken.

Hoe staan we er écht voor?

Wat als we het klimaat meetellen?

En de werk-privébalans meerekenen?

Want echte waarde is meer dan geld.

Ontdek een andere kijk op waarde
op bdo.nl

Een andere kijk
op waarde

FISCAAL & JURIDISCH II

Het complexe Nederlandse zorgstelsel

Zowel het Belgische als het Nederlandse zorgstelsel zijn een complex geheel van regelingen. In deze bijdrage laten we alvast ons licht schijnen over het Nederlandse stelsel.

Het gedachtegoed achter het Nederlandse zorgstelsel is gebaseerd op bekende internationale principes, te weten toegang tot zorg voor iedereen, solidariteit via een voor iedereen verplichte en toegankelijke zorgverzekering, en goede kwaliteit van zorg en het wordt globaal geregeld met vier stelselwetten

- de Zorgverzekeringswet (Zvw),
- de Wet langdurige zorg (Wlz),
- de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) en
- de Jeugdwet.

De vier stelselwetten leggen de basis voor de zorg. De Zorgverzekeringswet (cure) en de Wet langdurige zorg (care) gebruiken verreweg het grootste gedeelte van het budget dat in Nederland beschikbaar is voor zorg.

De Zorgverzekeringswet

In 2006 trad de Zorgverzekeringswet in werking; een wet die iedere Nederlander van een breed basispakket aan zorg verzekert en die de uitvoering overlaat aan private, elkaar concurrerende zorgverzekeraars en zorgaanbieders. Overigens zijn bijna alle zorgverzekeraars coöperatieve instellingen die niet naar winst streven en hun positieve resultaat toevoegen aan de noodzakelijke reserves of teruggeven in premies. Er zijn in Nederland 24 risicodragende verzekeraars actief.

De Zvw heeft gezorgd voor een omslag van een aanbod-gestuurd naar een vraaggestuurd systeem. De private zorgverzekeraars verbeteren het zorgstelsel op een aantal vlakken, zoals minder wachtlijsten en bureaucratie en meer aandacht voor doelmatigheid en kwaliteit, in het belang van patiënten en verzekerden.

Door een proces van (selectieve) contractering beogen zorgverzekeraars bij de inkoop invloed uit te oefenen op de doelmatigheid en kwaliteit van zorg die de zorgaanbieders leveren. Ook burgers oefenen invloed uit, doordat zij elk jaar naar een andere zorgverzekeraar kunnen overstappen en via vertegenwoordigingen invloed hebben op het beleid van verzekeraars en bij zorginstellingen. Het private karakter van het stelsel wordt gecomplementeerd met een sterke rol van overheid om de publieke belangen te realiseren.

Langdurige zorg, jeugdhulp en maatschappelijke ondersteuning

De Wlz, de Wmo en de Jeugdwet zijn van een recentere datum, in hun huidige vorm zijn deze wetten sinds 2015 van kracht. De Wlz wordt op landelijk niveau in opdracht van de rijksoverheid uitgevoerd door Wlz-uitvoerders. Daarnaast zijn er enkele andere organisaties betrokken bij de uitvoering, zoals het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ) en het Centraal Administratie Kantoor (CAK).

De uitvoering van de Wmo en de Jeugdwet ligt bij de gemeenten, die de ondersteuning, hulp of zorg zelf aanbieden of met de inzet van een zorgaanbieder. Drijfveren achter deze wetten zijn de kansen om de kwaliteit van de zorg te verbeteren, een integrale aanpak te bevorderen en de zorg in tijden van vergrijzing en chronische aandoeningen toegankelijk en betaalbaar te houden. Uitgangspunt in deze domeinen zijn niet de tekortkomingen, maar de mogelijkheden van mensen. In eerste instantie wordt er een beroep gedaan op het eigen netwerk en middelen voor ondersteuning, maar de ondersteuning is altijd beschikbaar voor diegenen die er niet zelf in kunnen voorzien. Wie is aangewezen op permanent toezicht of 24-uurszorg in de nabijheid, heeft recht op zorg uit de Wlz.

Om tot de drie nieuwe wetten te komen is het zorgstelsel ingrijpend herzien. Ten eerste werd de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) opgeheven. In de AWBZ was in de loop van de tijd een grote variëteit aan zorg en ondersteuning opgenomen, waardoor het stelsel van langdurige zorg onbeheersbaar dreigde te worden. Een deel van de mensen die er gebruik van maakten, is ondergebracht in de Zvw, de Wmo of Jeugdwet. Kern van de langdurige zorg is vanaf 2015 de Wlz, die strikt bedoeld is voor de meest kwetsbare groep mensen.

Ten tweede is de uitvoering van Wmo en Jeugdwet toevertrouwd aan de gemeenten. Veel van de mensen uit de voormalige AWBZ kunnen zich voor lichtere vormen van zorg en ondersteuning tot de gemeente wenden. Het idee achter die verandering is dat gemeenten dicht bij de burger staan en zodoende doelmatige zorg van een hogere kwaliteit kunnen bieden.

Vier wetten in de praktijk

Burgers kunnen op de volgende manieren met de vier wetten te maken krijgen. Als iemand bijvoorbeeld naar de huisarts moet of in het ziekenhuis wordt opgenomen, dan wordt dat betaald uit de verplichte basispakket van de Zvw. Wie permanent toezicht of 24 uren zorg in de nabijheid nodig heeft, kan voor zorg in een instelling of thuis een beroep doen op de Wet langdurige zorg. Voor de andere vormen van ondersteuning, hulp en zorg komen de Wmo en de Jeugdwet in beeld. Wie bijvoorbeeld vanwege een aandoening huishoudelijke hulp nodig heeft, of een rolstoel, kan zich met de hulpvraag wenden tot de gemeente. Die kan vervolgens de ondersteuning vanuit de Wmo regelen. Zijn er gezinnen die hulp kunnen gebruiken bij opvoedproblemen, of heeft een autistisch kind bijvoorbeeld ondersteuning nodig in het maatschappelijk leven, dan kan de gemeente die bieden vanuit de Jeugdwet. Het zijn slechts enkele voorbeelden van wat er met de vier stelselwetten aan zorg en ondersteuning geleverd wordt.

Goed om weten is nog dat in Nederland inmiddels zowat 1,1 miljoen mensen in de zorg werken en dat de uitgaven in de

zorg zowat 10 procent vertegenwoordigen van het Nederlands Bbp.

De Zorgverzekeringswet

De vergoeding van curatieve zorg in Nederland wordt geregeld met één Zorgverzekeringswet (Zvw), die in 2006 een aantal afzonderlijke publieke en particuliere ziektekostenverzekeringen heeft vervangen. In de Zvw gaat ongeveer 60 procent van het totale zorgbudget om.

Publiek en privaat

Het systeem van de Zvw heeft zowel publieke als private elementen. De overheid is direct betrokken bij de invulling van de Zvw en stelt een aantal publieke randvoorwaarden die het sociale karakter van de zorgverzekering waarborgen:

- burgers zijn verplicht om een (basis)zorgverzekering af te sluiten en zijn vrij in het kiezen van hun eigen verzekeraar;
- zorgverzekeraars zijn verplicht die burgers voor de zorgverzekering te accepteren, ongeacht hun gezondheidstoestand;
- de premie van een aangeboden polis is gelijk voor iedere verzekerde, ongeacht zijn gezondheidssituatie, leeftijd of achtergrond;
- zorgverzekeraars hebben een zorgplicht en moeten garanderen dat de zorg die in het basispakket zit beschikbaar is voor al hun verzekerden;
- de inhoud van het verzekerde basispakket is wettelijk bepaald.

De overheid is niet direct betrokken bij de uitvoering van de Zvw. Hoe die in z'n werk gaat, bepalen zorgaanbieders, zorgverzekeraars en verzekerden. Door deze opzet hebben zorgpartijen veel vrijheid en zorgen concurrentie en marktwerking voor prikkels om met een hoge kwaliteit en doelmatig te werken.

Basispakket

Wat zit er allemaal in die basisverzekering? De rijksoverheid is eindverantwoordelijk voor de inhoud en omvang van het wettelijk verzekerde zorgpakket dat voor iedereen toegankelijk is. Zij laat zich daarbij adviseren door de onafhankelijke pakketautoriteit, het Zorginstituut Nederland. De overheid bepaalt dus wat voor zorg er in het pakket zit en wanneer die zorg geleverd mag worden.

Het basispakket is ruim van opzet en omvat het merendeel van de essentiële geneeskundige zorg, geneesmiddelen en medische hulpmiddelen die voldoen aan de stand van wetenschap en praktijk. Het gaat in het basispakket om de volgende vormen van zorg:

- geneeskundige zorg door huisartsen, medisch specialisten en verloskundigen;
- wijkverpleging;
- verblijf in het ziekenhuis;
- geneeskundige geestelijke gezondheidszorg, inclusief intramurale GGZ tot maximaal drie jaar;
- geneesmiddelen;
- tandheelkundige zorg tot 18 jaar;
- zorg van therapeuten, zoals fysio- en oefentherapeuten, logopedisten en ergotherapeuten;

- diëtetiek;
- medische hulpmiddelen;
- ambulancevervoer 'zittend ziekenvervoer';
- fysiotherapie voor chronisch zieken.

Binnen het door de overheid bepaalde, open omschreven pakket hebben zorgverzekeraars de ruimte om binnen voorgeschreven kaders te regelen wie de zorg levert en waar de zorg geleverd wordt. Zij doen dit door goed te onderhandelen en selectief te contracteren op basis van de grote hoeveelheid (geanonimiseerde) informatie die zij hebben over onder andere kwaliteit, doelmatigheid en klantenervaringen. Zorgverzekeraars hebben hierbij een zorgplicht, ze moeten garanderen dat de zorg die in het basispakket zit beschikbaar is voor al hun verzekerden.

Naast de zorg van het verplichte basispakket bieden zorgverzekeraars aanvullende verzekeringen aan voor extra zorg, waar ongeveer 90 procent van de Nederlanders gebruik van maakt. Het gaat dan bijvoorbeeld om een tandartsenkostenverzekering, alternatieve geneeswijzen, brillen en contactlenzen, en ruimere vergoedingen voor fysiotherapie, kraamzorg en medicijnen. Burgers kunnen zelf bepalen of ze gebruik willen maken van aanvullende verzekeringen, en of ze dat ook bij dezelfde verzekeraar willen doen die ze voor hun basispakket gekozen hebben. De aanvullende verzekering heeft een volledig privaat karakter, waar de overheid geen regels aan stelt.

Zorg verkrijgen

Nederlandse burgers hebben recht op een basispakket aan verzekerde zorg. Maar hoe komen ze vervolgens aan die zorg? Als we de spoedeisende hulp even buiten beschouwing laten, gaat het bij de Zvw als volgt. De huisarts verwijst naar de medisch specialist en fungeert als poortwachter. Als een verwijzing nodig is, stelt de verwijzer samen met de patiënt de zorgbehoefte en noodzaak tot behandelen vast. Vervolgens kiest de verzekerde zelf uit het beschikbare zorgaanbod, waarbij de zorgverzekeraar kan adviseren en bemiddelen. De gekozen zorgverlener bespreekt de mogelijkheden van behandeling met de patiënt en voert deze zorg uit.

Financiering van de Zvw-zorg

De Zvw is een verzekering waarbij alle verzekerden samen de totale kosten van alle zorg opbrengen. Er zijn twee grote financieringsstromen. Aan de ene kant betaalt iedere verzekerde vanaf 18 jaar een 'nominale' premie aan zijn of haar zorgverzekeraar. Gemiddeld is deze premie ongeveer 1.908 euro per jaar. Daarnaast is er voor iedereen ouder dan 18 jaar nog een verplicht eigen risico van 385 euro, dat onder andere als doel heeft het kostenbewustzijn bij burgers te vergroten. Een aantal zorgvormen (zoals huisartsenzorg en kraamzorg) is daarbij uitgezonderd. Voor kinderen en jongeren tot 18 jaar betaalt de overheid uit algemene middelen de kosten van de verzekering.

Aan de andere kant is er een inkomensafhankelijke bijdrage die door de werkgever wordt betaald. Op macroniveau gaat dat om een bedrag vergelijkbaar met de jaarlijkse premie. De inkomensafhankelijke bijdrage, samen met de rijksbijdrage voor kinderen en jongeren onder 18, komt terecht in het Zorgverzekeringsfonds. Voor sommige zorg uit het basispakket moeten burgers bovenop het eigen risico een eigen bij-

bijdrage betalen. Het gaat daarbij om zaken als ziekenvervoer, gehoor toestellen, bepaalde geneesmiddelen of orthopedische schoenen.

Burgers kunnen er ook voor kiezen om het eigen risico vrijwillig met maximaal 500 euro op te hogen, waardoor de nominale premie lager wordt. Ten slotte is er voor mensen met een laag inkomen

zorgtoeslag, die via de Belastingdienst wordt verstrekt. Daarmee kan een aanzienlijk deel van de premie en het eigen risico af worden gedekt.

Zorgverzekeraar 2026

zorg kiezer

Wie hoort bij wie?

Zorgfraude in België en Nederland

Niet alleen Belgische ziekenfondsen vergaarden een flink vermogen. In België lag het afgelopen jaar de focus ook op een aantal thuisverpleegkundigen, die voor miljoenen fraudeerden met valse facturen. Zo fraudeerde een zelfstandig thuisverpleegkundige voor miljoenen euro's en verzamelde 11 luxewagens, 6 dure motorfietsen, luxegoederen, onroerende goederen enzovoorts.

Maar ook Nederland is inmiddels in de ban van zorgfraude. Ook daar blijken behoorlijk wat malafide zorgaanbieders in de weer en is er sprake van miljarden euro's per jaar. Namens het Nederlands kabinet stelt minister Mirjam Sterk (CDA) inmiddels te erkennen jarenlang naïef te zijn geweest en stelt nu strengere toegangseisen, intensiever toezicht en extra opsporingscapaciteit te willen inzetten om het voor malafide zorgaanbieders een stuk lastiger te maken om voet aan de grond te krijgen.

Jaarlijks gaan er naar schatting miljarden euro's om in zorgfraude. Volgens het Openbaar Ministerie kan het bedrag oplopen tot zo'n 10 miljard euro. Geld dat bedoeld is voor kwetsbare patiënten, maar in de zakken verdwijnt van fraudeurs. De kern van het kabinetsplan is het aanscherpen van de regels aan de poort. Het moet moeilijker worden om als zorgaanbieder te starten of opnieuw te beginnen na eerdere overtredingen. Er komt ook een uniforme toets op integriteit, kwaliteit en rechtmatigheid. Zonder zo'n toets moet het onmogelijk worden om nog toegang te krijgen tot publiek zorggeld. Daarnaast wil het kabinet de vergunningsplicht uitbreiden naar alle aanbieders, inclusief zzp'ers en onderaannemers, die worden nu nog uitgezonderd.

Niet alleen de toelating wordt strenger, ook het toezicht wordt opgevoerd. Nieuwe en risicovolle zorgaanbieders krijgen vaker fysieke controles, zodat fraude niet alleen op papier maar ook ter plaatse kan worden opgespoord.

Geen aftrek giften in Nederland aan buitenlandse instelling zonder anbi-registratie

De Nederlandse Hoge Raad heeft op 30 januari 2026 arrest gewezen in een zaak (24/01455) omtrent de fiscale aftrekbaarheid van giften aan buitenlandse instellingen zonder Nederlandse anbi-registratie.

In deze zaak had een belanghebbende (inwoner van Nederland) giften gedaan aan instellingen in Duitsland en Zwitserland. Deze instellingen zijn in Nederland niet geregistreerd als algemeen nut beogende instelling (anbi), omdat zij geen verzoek daartoe hebben ingediend.

De inspecteur heeft giftenaftrek geweigerd omdat de instellingen niet aan de registratievoorwaarde voldoen. Hof Amsterdam (28 maart 2024) stelde de inspecteur al in het gelijk. Van een schending van EU-recht is geen sprake. De Nederlandse wet maakt geen onderscheid tussen giften aan in Nederland of daarbuiten gevestigde anbi's. Van een juridische of feitelijke belemmering van het vrije kapitaalverkeer is geen sprake. Bovendien is de registratievoorwaarde gerechtvaardigd vanwege de handhaafbaarheid en controle door de belastingdienst.

De Hoge Raad onderschrijft nu ook het oordeel van het hof. Anders dan in het arrest Persche (HvJ EU 27 januari 2009) worden buitenlandse instellingen niet uitgesloten vanwege hun vestigingsplaats, maar vanwege het ontbreken van registratie. Deze registratievoorwaarde is voor alle instellingen gelijk. Ook is de aanvraag van een anbi-registratie voor buitenlandse instellingen niet onredelijk bezwarend. Daarom is art. 63 VWEU (vrij kapitaalverkeer) niet geschonden en wordt geen prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie van de EU.

Sociale zekerheid bij werk in meerdere landen

Ook prestaties buiten de EER tellen mee

Carline Vanrobays is als juriste gespecialiseerd in (internationaal) arbeids- en sociaalzekerheidsrecht en payrolling actief bij Claeys & Vanrobays

In een arrest van 11 december 2025 (C-743/23) verduidelijkt het Hof van Justitie van de EU hoe de toepasselijke socialezekerheidswetgeving dient te worden bepaald wanneer een werknemer deels werkt in zijn woonstaat, deels in andere lidstaten van de Europese Economische Ruimte (EER) en Zwitserland en deels in derde landen buiten de EER en Zwitserland. Carline Vanrobays (Claeys & Vanrobays) licht toe.

In de zaak voor het Hof werkte de werknemer in Duitsland (telewerk), in Zwitserland en in derde landen voor een Zwitserse werkgever. Het Hof van Justitie van de EU licht toe hoe in zo'n situatie moet worden nagegaan of de werknemer een substantieel deel van zijn werkzaamheden in zijn woonland uitoefent. Substantiële activiteiten worden volgens de Europese regels gedefinieerd als 25 procent of meer van de arbeidstijd en/of van het loon. Het Hof besluit dat bij deze beoordeling alle werkzaamheden van de werknemer meetellen, dus niet alleen die in de EER en Zwitserland, maar ook die in derde landen.

Dit arrest is vooral van belang voor werkgevers met werknemers die niet alleen in hun woonland werken, maar ook in andere landen van de EER of Zwitserland, en die daarnaast in derde landen actief zijn. Bij het bepalen van de toepasselijke sociale zekerheid moeten al deze werkzaamheden mee in rekening worden genomen, dus ook de werkzaamheden in derde landen.

Europese aanwijisregels bepalen toepasselijke sociale zekerheid

Binnen de Europese Economische Ruimte (EU + IJsland, Noorwegen en Liechtenstein) en Zwitserland gelden specifieke regels die aanwijzen welke nationale socialezekerheidswetgeving van toepassing is bij een grensoverschrijdende tewerkstelling. Deze regels liggen vervat in twee Europese Verordeningen (nr. 883/2004 en 987/2009). De lidstaten blijven bevoegd voor de inhoud van hun eigen sociale zekerheid, maar de Europese coördinatieregels moeten voorkomen dat werknemers in grensoverschrijdende situaties tegelijk onder meerdere socialezekerheidsstelsels vallen (of onder geen enkel stelsel vallen).

Als uitgangspunt geldt land van tewerkstelling

Als uitgangspunt geldt dat de werknemer onderworpen is aan de socialezekerheidswetgeving van het land waarin hij werkt. De plaats van tewerkstelling is bepalend, ongeacht de woonplaats van de werknemer of de vestigingsplaats van de werkgever. Bijvoorbeeld: een werknemer woont in België en werkt uitsluitend in loondienst in Nederland. De Nederlandse sociale zekerheid is dan van toepassing. Op dit principe bestaan twee uitzonderingen, te weten detachering en gelijktijdige tewerkstelling in twee of meer lidstaten.

Detachering

Wanneer een werknemer door zijn werkgever naar een andere lidstaat van de EER of Zwitserland wordt gestuurd om daar tijdelijk een bepaalde opdracht te vervullen, blijft hij onderworpen aan de sociale zekerheid van het land van oorsprong. Dit moet vermijden dat de werknemer voor korte opdrachten altijd van sociale zekerheidstelsel moet veranderen. Opdat er sprake kan zijn van detachering op vlak van sociale zekerheid moeten enkele specifieke voorwaarden zijn vervuld. Er zal dan een A1-verklaring worden afgeleverd.

Gelijktijdige tewerkstelling in twee of meer lidstaten

Als een werknemer in verschillende lidstaten van de EER of Zwitserland werkt, geldt een aparte regeling om te vermijden dat de werknemer in elk van deze landen socialezekerheidsbijdragen zou moeten betalen. Woont de werknemer in één van deze lidstaten en verricht hij daar een substantieel deel van zijn activiteiten, dan is hij onderworpen aan de wetgeving van het land waar hij woont. Substantiële activiteiten worden beoordeeld op basis van de arbeidstijd en/of het loon van de werknemer. Een aandeel van minder dan 25 procent in een land geldt als indicatie dat daar geen substantieel deel wordt verricht. Bijvoorbeeld een werknemer woont in België en werkt daar 30 procent van zijn tijd. Verder werkt hij 40 procent in Frankrijk en 30 procent in Nederland. De Belgische sociale zekerheid is dan van toepassing. Een substantieel deel van de activiteiten verricht hij immers in zijn woonland België.

Wanneer de werknemer geen substantiële activiteiten verricht in het land waar hij woont, wordt de toepasselijke sociale zekerheid bepaald op basis van de vestigingsplaats van zijn werkgever(s). Heeft hij één werkgever gevestigd in een lidstaat, dan is de socialezekerheidswetgeving van dat land van toepassing. Voor situaties met meerdere werkgevers (in verschillende lidstaten) gelden andere regels.

Feiten van de zaak aanhangige zaak

In de betreffende zaak waarover het Hof van Justitie van de EU arrest wees, ging het over een in Duitsland wonende werknemer die voltijds in loondienst werkte bij een onderneming gevestigd in Zwitserland. Hij werkte gemiddeld

10,5 dagen per kwartaal in Duitsland, 10,5 dagen per kwartaal in Zwitserland en de overige tijd in derde landen buiten de EER en Zwitserland.

Volgens de bevoegde Duitse autoriteiten was de werknemer onderworpen aan de Duitse socialezekerheidswetgeving, omdat hij substantieel (50 procent) in zijn woonland Duitsland werkte. Bij deze beoordeling hielden zij enkel rekening met de arbeidstijd in Duitsland en Zwitserland. Maar, de werknemer was het niet eens met dit standpunt en trok naar een Duitse rechtbank.

De rechter in eerste aanleg gaf hem gelijk en oordeelde dat de Zwitserse wetgeving van toepassing moest zijn. Als de arbeidstijd in derde landen wordt meegeteld, werkte de werknemer immers niet substantieel in zijn woonland Duitsland. Volgens de Europese aanwijsregels geldt dan de wetgeving van de staat waar zijn werkgever gevestigd is.

De Duitse autoriteiten gingen in beroep. De hogere Duitse rechter heeft vervolgens het Hof van Justitie van de EU gevraagd of werkzaamheden in derde landen (buiten de EU) al dan niet moeten worden meegeteld bij de beoordeling of de werknemer een substantieel deel van zijn werk in zijn woonstaat verricht.

Beslissing Hof van Justitie van de EU

Het Hof van Justitie van de EU moest in deze zaak uitmaken hoe het 'substantiële deel' van de tewerkstelling in de woon-

staat precies moet worden berekend bij iemand die deels in zijn woonstaat werkt, deels in een andere lidstaat van de EER of Zwitserland én deels in derde landen.

Het Hof besluit dat alle werkzaamheden van de werknemer in loondienst relevant zijn bij deze beoordeling, met inbegrip van die in derde landen. De bevoegde instanties mogen zich dus niet beperken tot de arbeid verricht in de EER of Zwitserland.

Toegepast op de zaak voor het Hof betekent dit dat deze werknemer slechts ongeveer 16 procent van zijn totale arbeidstijd in zijn woonland Duitsland presteerde. Dat ligt onder de drempel van 25 procent om te spreken van een substantiële tewerkstelling in de woonstaat.

Omdat de werknemer geen substantieel deel werkt in zijn woonstaat en slechts één werkgever heeft die in Zwitserland gevestigd is, geldt de Zwitserse sociale zekerheid (namelijk de socialezekerheidswetgeving van de lidstaat waar de werkgever gevestigd is).

Claeys & Vanrobays Bv

Uw partner in HR en Recht !

Lawyers social law
Juristen sociaal recht
Ruiterslaan 8
2110 Wijnegem

www.claeysvanrobays.be

T 32 3 353 00 05

Ontslag na twee jaar ziekte terecht, of toch weer niet...

Rechtbank Amsterdam heeft op 19 januari 2026 uitspraak gedaan omtrent het al dan niet terecht ontslagen van een werknemer in Nederlandse dienstbetrekking nadat die twee jaar arbeidsongeschikt was.

Wanneer een werknemer in Nederland twee jaar arbeidsongeschikt is vanwege ziekte, dan mag de werkgever overgaan tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst. Daartoe is dan van de arbodienst een 'Verklaring 26^e week ontslagtoets' nodig. Die was ook effectief voorhanden met de vermelding *'Het is niet te verwachten dat de medewerker weer geschikt wordt voor de bedongen arbeid binnen de bovenvermelde termijn'*. De ontslagaanvraag werd ook door het UWV gehonoreerd, zodat de werkgever de arbeidsovereenkomst opzegde. Doorgaans is dit dus een formaliteit waarbij er geen vergunning nodig is, en de beëindiging wordt geregeld met een Vaststellingsovereenkomst.

De werkneemster liet bij de rechter zien dat haar werkgever geen enkel werk had gemaakt van het onderzoek naar herplaatsing

Echter, in deze casus bleek de werkneemster het niet eens te zijn met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en stapte naar de rechter. Ze deed daartoe een beroep op de herplaatsingsplicht van artikel 7:669 lid 1 B.W. jo. artikel 9 en 10 van de Ontslagregeling. Deze herplaatsingsplicht speelt doorgaans bij een bedrijfseconomisch ontslag, waarbij dan een boventallige werknemer kan worden ontslagen nadat goed is bekeken of er voor diegene geen andere mogelijkhe-

den in de organisatie zijn. Waar in deze casus aan voorbij werd gegaan is dat deze eis ook geldt bij een ontslag na twee jaar ziekte.

De werkneemster liet bij de rechter zien dat haar werkgever geen enkel werk had gemaakt van het onderzoek naar herplaatsing. Ze legde goed uit, onder meer aan de hand van de toenmalige vacatures, dat haar werkgever daarin ernstig was tekortgeschoten. De werkgever kon daar van zijn kant weinig tegenin brengen.

De opzegging met UWV-vergunning werd door de rechter dan ook ongeldig verklaard. De werkgever werd veroordeeld om het dienstverband met terugwerkende kracht te herstellen en het achterstallig salaris (tien maanden) moest worden betaald, plus 25 procent extra. De werkgever moest ook de salarisbetaling hervatten en met de werkneemster in overleg over een re-integratietraject met opbouw. De werkneemster moest wel de transitievergoeding terugbetalen die ze had gekregen.

Concluderend kan worden opgemerkt dat ook bij een ontslag na twee jaar ziekte niet kan worden volstaan met het gebruikelijke 26 weken-bericht van de arbodienst. De werkgever dient daarentegen steeds actief te onderzoeken of er, ondanks de arbeidsongeschiktheid, nog een eventuele arbeidsplaats voor de werknemer voorhanden kan zijn.

Arrest C-743/23 van het Hof van Justitie van de EU heeft ook gevolgen voor de kaderovereenkomst telethuiswerk

Carline Vanrobays is als juriste gespecialiseerd in (internationaal) arbeids- en sociaalzekerheidsrecht en payrolling actief bij Claeys & Vanrobays

Naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van de EU in zaak C-743/23, is de vraag gerezen of deze uitspraak ook gevolgen kan hebben voor de toepassing van de Kaderovereenkomst inzake grensoverschrijdend telewerken door de ondertekenende lidstaten, waaronder Nederland en België. Carline Vanrobays (Claeys & Vanrobays) licht toe.

Het arrest verduidelijkt dat, voor de toepassing van artikel 13, lid 1, van Vo. 883/04 EU, activiteiten in derde landen in aanmerking moeten worden genomen wanneer deze inherent verbonden zijn met activiteiten die binnen de EER/Zwitserland worden verricht. Dit vormt een afwijking van de eerdere administratieve praktijk in veel lidstaten, waaronder België en Nederland, waar dergelijke activiteiten voorheen buiten beschouwing werden gelaten bij de vaststelling van de gebruikelijke uitoefening van activiteiten in meerdere lidstaten. Ingevolge deze ontwikkeling is het noodzakelijk te analyseren of en hoe de redenering van het Hof gevolgen heeft voor de interpretatie en toepassing van de Kaderovereenkomst.

Vóór het arrest van het Hof van Justitie van de EU hielden België en Nederland geen rekening met activiteiten in derde landen bij de bepaling of een werknemer onder de Kaderovereenkomst viel. Deze aanpak was gebaseerd op de veronderstelling dat activiteiten in derde landen niet binnen het territoriale toepassingsgebied van de Verordening vallen (artikel 1(a) – definitie van ‘activiteiten’) en daarom irrelevant waren voor de berekening van de evenredige verdeling over de lidstaten. Bijgevolg werden alleen de activiteiten binnen de EER/Zwitserland gebruikt om de relevante relatieve percentages voor de Kaderovereenkomst te bepalen. De ‘Europese’ activiteiten werden herberekend om 100% van de werktijd en/of het loon van de werknemer te totaliseren. We tonen dit aan met enkele voorbeelden.

Voorbeeld 1:

Een in Nederland woonachtige werknemer in dienst van een Belgische werkgever werkt 50% in België, 40% in Nederland en 10% in de Verenigde Staten. De 10% in de Verenigde Staten werd buiten beschouwing gelaten en de gewogen activiteiten in de lidstaten resulteren in 55% België en 45% Nederland. De Kaderovereenkomst zou dus kunnen worden toegepast.

Voorbeeld 2:

Een inwoner van België, werkzaam voor een werkgever in Ne-

derland werkt 50% in Nederland, 20% in België en 30% in Brazilië. De 30% in Brazilië werd buiten beschouwing gelaten en de gewogen activiteiten in de lidstaten resulteren in 71% Nederland en 29% België. De Kaderovereenkomst zou dus kunnen worden toegepast.

Voorbeeld 3:

Een inwoner van België, werkzaam voor een Nederlandse werkgever, werkt 30% in België, 20% in Nederland en 50% in India. De 50% in India werd buiten beschouwing gelaten en de gewogen activiteiten in de lidstaten resulteerden in 60% België en 40% Nederland. De Kaderovereenkomst kon in dit geval niet worden toegepast.

Naar aanleiding van het arrest moeten België en Nederland voortaan wél rekening houden met alle activiteiten die gewoonlijk worden uitgevoerd, zelfs als een deel van het werk in een derde land wordt verricht, mits deze activiteiten in het derde land verband houden met activiteiten die binnen de EER/Zwitserland worden uitgevoerd. Dit maakt een einde aan de eerdere praktijk van het herberekenen van gewogen percentages die beperkt waren tot de lidstaten. Als gevolg hiervan moet de Kaderovereenkomst nu strikt worden geïnterpreteerd, met name in het licht van artikel 2, dat de reikwijdte van de overeenkomst definieert. Dit artikel stelt namelijk:

- (1)[...] mits hun woonplaats zich in een ondertekenende Staat bevindt en de statutaire zetel of vestigingsplaats van de onderneming of werkgever zich in een andere ondertekenende Staat bevindt
- (3) Onverminderd artikel 6 is deze raamovereenkomst niet van toepassing op personen die:
 - (i) gewoonlijk een andere activiteit uitoefenen dan grensoverschrijdend telewerken in de staat van verblijf en/of
 - (ii) gewoonlijk een activiteit uitoefenen in een andere Staat dan die genoemd in lid 1 en/of

Aangezien activiteiten in derde landen nu moeten worden meegenomen in de activiteitenbeoordeling, sluit elke gewone uitoefening van activiteiten in een derde land (wanneer deze gekoppeld zijn aan activiteiten in de EER/Zwitserland) de werknemer automatisch uit van de reikwijdte van de Kaderovereenkomst. Dit is een direct gevolg van de expliciete formulering 'een andere Staat dan' die genoemd in artikel 2. Het is ook belangrijk op te merken dat de regel in artikel 3 de nadruk legt op telewerken in de lidstaat van verblijf [...] op voorwaarde dat het grensoverschrijdend telewerken in de Staat van verblijf minder dan 50% van de totale werktijd bedraagt.

Gevolg

In de drie hiervoor toegelichte voorbeelden zal de Kaderovereenkomst niet langer van toepassing kunnen zijn, als onderdeel van de gebruikelijke activiteiten wordt uitgevoerd in een andere staat dan de lidstaat van verblijf of de lidstaat van de werkgever.

Wanneer de activiteit in een derde land buiten beschouwing zou worden gelaten, zou in voorbeeld 3 aan de voorwaarden van de Kaderovereenkomst worden voldaan, aangezien de overeenkomst alleen vereist dat het aandeel telewerken in de lidstaat van verblijf wordt beoordeeld. Dit zou ertoe leiden dat de werknemer onderworpen wordt aan de Nederlandse wetgeving op basis van slechts 20% van de activiteiten die daar worden uitgevoerd. Echter, een dergelijke uitkomst zou volgens de bevoegde sociale zekerheidsautoriteit

ten de fundamentele grondslag van de Kaderovereenkomst ondermijnen, aangezien deze overeenkomst specifiek is ontworpen om grensoverschrijdend telewerken tussen de woonstaat en de lidstaat van de werkgever te reguleren en nooit bedoeld was om van toepassing te zijn op activiteitenpatronen die meerdere staten of een wereldwijd werkterrein omvatten.

Concluderend

Het arrest in zaak C-743/23 heeft een directe impact op de interpretatie van activiteitenpatronen in het kader van de Kaderovereenkomst voor grensoverschrijdend telehuishwerk. Aangezien nu ook activiteiten in een derde land moeten worden meegenomen, valt een werknemer die dergelijke activiteiten gewoonlijk verricht, op grond van artikel 2 buiten het toepassingsgebied van de Kaderovereenkomst. Lidstaten moeten de overeenkomst daarom strikt toepassen en ervoor zorgen dat de toepassing ervan in lijn blijft met het doel van de Kaderovereenkomst, namelijk het faciliteren van telewerken tussen de woonstaat en de lidstaat van de werkgever. Zodra een gewone activiteit in een andere staat (EER/CH of derde land) wordt uitgevoerd, kan de Kaderovereenkomst voortaan niet meer worden toegepast.

Nederlandse Hoge Raad oordeelt over interpretatie van artikel 18, §2 Belgisch-Nederlands dubbelbelastingverdrag

mr. Chantal Hendrickx
Advocaat Hendrickx TaxLaw

Zoals bekend is in principe de woonstaat heffingsbevoegd over de aanvullende pensioenen. Wanneer echter aan een aantal voorwaarden is voldaan, kent het Belgisch-Nederlands dubbelbelastingverdrag de heffingsbevoegdheid toe aan de bronstaat (artikel 18 §2 Verdrag). In de praktijk blijkt dat deze bepaling vatbaar is voor verschillende interpretaties, waardoor de facto het pensioeninkomen dubbel belast wordt. Gespecialiseerd advocate mr. Chantal Hendrickx licht toe.

De verschillen in interpretatie hebben tot heel wat discussie geleid en er werden heel wat procedures gevoerd. In haar conclusies van 22 december 2023 had de Advocaat-generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden bevestigd dat artikel 18, §2 Verdrag zo moet worden uitgelegd dat voor het drempelbedrag moet worden gekeken naar het bedrag aan inkomensbestanddelen dat ingevolge art. 18 (a) en (b) Verdrag belast zou zijn. Echter, in het langverwachte arrest dd. 13 maart 2026 heeft de Hoge Raad toch anders beslist.

Het algemeen principe in het Belgisch-Nederlands dubbelbelastingverdrag is dat de aanvullende pensioenen belastbaar zijn in de woonstaat. Zoals bekend, kan Nederland, als bronstaat, toch heffen over Nederlandse aanvullende pensioenen die worden betaald aan Belgische rijksinwoners, wanneer voldaan is aan de voorwaarden van artikel 18, §2 van het Verdrag.

Artikel 18, §2 van het Belgisch-Nederlandse dubbelbelastingverdrag stipuleert:

‘Niettegenstaande het bepaalde in paragraaf 1, mag een daar bedoeld inkomstenbestanddeel ook worden belast in de Verdragsluitende Staat, waaruit dit inkomstenbestanddeel afkomstig is overeenkomstig de wetgeving van dit Staat, indien én voor zover:

- a. Wat betreft inkomstenbestanddelen als bedoeld in paragraaf 1, subparagraaf a) de aanspraak op dat inkomstenbestanddeel in de Verdragsluitende Staat waaruit het afkomstig is van belasting is vrijgesteld, dan wel de bijdragen die daarvoor zijn betaald aan het pensioenfonds, pensioenspaarfonds of de vennootschap die het inkomstenbestanddeel verschuldigd is, in het verleden bij het bepalen van het in die Staat belastbare inkomen in aftrek zijn gebracht, dan wel anderszins in het verleden in die Staat in aan-*

- merking zijn gekomen voor fiscale facilitatie, en*
b. Wat betreft inkomstenbestanddelen als bedoeld in paragraaf 1, subparagrafen a) en b) dat inkomstenbestanddeel in de Verdragsluitende Staat waarvan de genietter ervan inwoner is niet tegen het algemeen van toepassing zijnde belastingtarief voor inkomsten verkregen uit niet-zelfstandige beroepen, dan wel het brutobedrag van dit inkomstenbestanddeel voor minder dan 90 percent in de belastingheffing wordt betrokken.

Het vorenstaande is echter uitsluitend van toepassing indien het totale brutobedrag van de inkomstenbestanddelen die op grond van het vorenstaande in de Verdragsluitende Staat waaruit zij afkomstig zijn, belastbaar zouden zijn, in het kalenderjaar een bedrag van 25.000 euro te boven gaat.’

Van bij de totstandkoming van het Verdrag zorgt het principe van een bronstaatheffing op grond van artikel 18, §2 Verdrag voor veel discussie. Uit dossiers blijkt immers dat de Nederlandse belastingdienst er toch wel een vreemde interpretatie op nahoudt inzake de toepassing van artikel 18, §2 Verdrag. De Nederlandse belastingdienst acht zich immers heffingsbevoegd van zodra de Nederlandse pensioenen méér dan 25.000,00 euro op jaarbasis bedragen en houdt daarbij géén rekening met een opsplitsing van het Nederlandse pensioen voor Belgische fiscale doeleinden (gedeelte opgebouwd vóór 2004/gedeelte opgebouwd na 2004), waarbij het gedeelte opgebouwd na 2004 in België progressief wordt belast.

Minstens even merkwaardig is dat de Belgische belastingdienst aanvankelijk zeer mak instemde met een vrijstelling (met progressievoorbehoud) van het Nederlandse pensioen dat na 2004 werd opgebouwd en in België normaliter progressief belastbaar is.

In de aanhef van artikel 18, §2 Verdrag is er immers sprake van 'indien en voor zover'. Deze woorden zijn m.i. niet zonder belang en werken door naar alle subparagrafen van artikel 18, §2 Verdrag.

Over de betekenis/draagwijdte van 'indien en voorzover' kan er mijns inziens dan ook geen onduidelijkheid bestaan

De 'indien'-voorwaarde heeft met betrekking tot artikel 18, §2 a) tot gevolg dat (indien de andere voorwaarden vervuld zijn) enkel de pensioenuitkeringen die voorheen in Nederland fiscaal gefacilieerd werden opgebouwd, aan de Nederlandse heffing kunnen worden onderworpen. De 'voor zover'-voorwaarde heeft met betrekking tot artikel 18, §2, b) tot gevolg dat de pensioenuitkeringen die in België belast worden tegen het algemeen van toepassing zijnde belastingtarief voor inkomsten verkregen uit niet-zelfstandige beroepen, niet in aanmerking komen voor de 25.000 euro-grens en niet aan de Nederlandse heffing kunnen worden onderworpen. Dit betekent dat de woorden 'indien en voor zover' niet zomaar opzij mogen worden gezet.

De woorden 'indien en voor zover' worden ook gebruikt in artikel 18, §4 Verdrag en impliceren dat de heffingsbevoegdheid van de bronstaat in voorkomend geval *pro rata* moet worden ingeperkt indien de betrokken pensioenuitkering slechts gedeeltelijk uit fiscaal gefacilieerde premies is opgebouwd. Over de betekenis/draagwijdte van 'indien en voorzover' kan er mijns inziens dan ook geen onduidelijkheid bestaan.

Aangezien in de tweede volzin van artikel 18, §2 Verdrag stipuleert dat 'het vorenstaande' slechts van toepassing is als de pensioenen die *op grond van het vorenstaande* (= de eerste volzin) belastbaar zouden zijn in Nederland, de drempel van 25.000 euro overschrijden, lijkt het mij dan ook dat de stipulering 'indien en voor zover' ook doorwerkt op deze derde voorwaarde (25.000 euro-drempel).

De Nederlandse belastingdienst negeert de woorden 'indien en voor zover' in de aanhef van artikel 18, §2 Verdrag compleet. De Nederlandse belastingdienst leest deze woorden ten onrechte als 'indien', zonder acht te slaan op 'voor zover'. De Nederlandse belastingdienst is van oordeel dat de heffingsbevoegdheid op grond van artikel 18, §2 Verdrag aan de bronstaat (Nederland) is toegewezen, omdat :

- het totale pensioen méér dan 25.000 euro bedraagt;
- Het pensioen werd in Nederland fiscaal gefacilieerd opgebouwd en
- Het pensioen is in België gunstig belast.

De Nederlandse belastingdienst belast bijgevolg het volledige pensioen, ook wanneer een deel van het pensioen (met name het *pro rata* gedeelte dat is opgebouwd na 2004) in België reeds progressief werd belast. De Nederlandse belastingdienst houdt dus géén rekening met de progressieve taxatie (van een gedeelte) van het pensioen. De Nederlandse

belastingdienst stelt dat België moet terugtreden en over het gedeelte dat in België progressief zou worden belast een vrijstelling met progressievoorbehoud moet verlenen.

Een Belgische inwoner die een Nederlands aanvullend pensioen van 29.000 euro geniet, waarvan slechts een beperkt gedeelte werd opgebouwd na 2004 (ongeveer 7.000 euro) ontvangt van de Nederlandse belastingdienst een navordering waarbij het volledige pensioen in Nederland progressief wordt belast. De belastingplichtige voert aan dat dat in de aanhef van §2 van artikel 18 Verdrag de woorden 'indien en voor zover' staan. Dat betekent dat de voorwaarde geldt voor zowel subparagraaf a) en b). In de aanhef staat ook het woordje 'ook'. Dat houdt in dat Nederland alleen mag heffen over dat deel van het inkomen dat in België **niet** als pensioen wordt belast (opbouw tot 1 januari 2004) en dat alleen maar als voor dat deel voldaan wordt aan de overige cumulatieve voorwaarden. Aangezien *in casu* het bedrag als zodanig onder de grens van 25.000,00 euro blijft, is Nederland niet heffingsbevoegd.

De Nederlandse inspecteur stelt echter een 'alles of niets' interpretatie voorop, stellende:

'Dergelijke inkomstenbestanddelen zijn wanneer voldaan wordt aan de genoemde voorwaarden in het geheel belastbaar in de bronstaat. Een uitkering (oftewel inkomstenbestanddeel) wordt niet opgesplitst in een belastbaar en een niet-belastbaar deel. De uitkeringen moeten in hun geheel getoetst worden.'

De rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft in een vonnis van 4 maart 2021 het standpunt van de Nederlandse belastingdienst bevestigd. De rechtbank stelt voorop dat het Verdrag moet worden uitgelegd met toepassing van artikelen 31 en 32 van het Verdrag van Wenen. Daartoe verwijst de rechtbank naar de tekst van de Overeenkomst van 5 maart 2018 die volgens de rechtbank 'suggereert dat voor de grens van € 25.000 uit het tweede lid van artikel 18 het totale brutobedrag van alle uit de bronstaat afkomstige pensioenen en lijfrente-uitkeringen in aanmerking moet worden genomen.' (onderlijning toegevoegd). Naar het oordeel van de rechtbank moet naar de gewone betekenis van de termen van het pensioenartikel in hun context, met inachtneming van de latere overeenstemming tussen partijen en in het licht van voorwerp en doel van het belastingverdrag tussen België en Nederland, voor de bepaling of de grens van 25.000 euro wordt overschreden, het brutobedrag van de uitkeringen in aanmerking worden genomen. Daardoor wordt de betekenis van de woorden 'indien en voor zover' volledig miskend.

De betrokken belastingplichtige tekent beroep aan tegen het vonnis van de rechtbank Zeeland West-Brabant. Hof 's-Hertogenbosch overweegt vervolgens in zijn arrest van 1 februari 2023 dat de heffingsbevoegdheid van de woonstaat (artikel 18, §1 Verdrag) de hoofdregel is en de heffingsbevoegdheid van de bronstaat (artikel 18, §2 verdrag) de uitzondering. Met verwijzing naar een arrest van 6 november 2020 van de Hoge Raad stelt het hof :

'Het ligt in de rede dat een uitzondering op die hoofdregel nauwkeurig wordt geformuleerd en alleen wordt geschreven

voor gevallen die bij een strikte lezing van de uitzonderingsbepaling onder de werkingssfeer ervan kunnen worden gebracht.’

Het hof vindt de tekst van artikel 18, §2 Verdrag onduidelijk en is van oordeel dat de onduidelijkheid van de verdrags tekst voor rekening en risico dient te komen voor de verdragsluitende staten en niet ten nadele van de belastingplichtige kan worden uitgelegd. Omdat de overeenkomst van 5 maart 2018 volgens het Hof tot een andere verdeling van de heffingsbevoegdheid leidt dan de verdeling die volgt uit het dubbelbelastingverdrag en, zijnde een verdragsposterieure uitlegging, niet beperkt is tot het preciseren of verduidelijken, moet zij naar het oordeel van het Hof buiten beschouwing blijven, althans niet ten nadele van de belastingplichtige worden ingeroepen.

Het hof bevestigt de interpretatie van artikel 18, §2 Verdrag zoals die door de belastingplichtige gemaakt wordt. Immers, het Nederlandse pensioen voldoet slechts ten belope van 21.909,00 euro aan de voorwaarden van (i) de fiscale facilitering tijdens de opbouw in Nederland en (ii) niet onderworpen aan de progressieve tarieven in België. Dit is dus minder dan 25.000,00 euro. Dit betekent dat niet is voldaan aan de drie voorwaarden van artikel 18, §2 Verdrag zodat Nederland niet kan heffen.

De Nederlandse belastingdienst heeft daarop een cassatievoorziening ingediend tegen de uitspraak van hof 's-Hertogenbosch. Volgens de Nederlandse belastingdienst heeft het gerechtshof 's-Hertogenbosch ten onrechte geoordeeld dat artikel 18, §2 Verdrag onduidelijk is. De Nederlandse belastingdienst is van oordeel dat *in casu* zowel de tekst als de kenbare bedoelingen van de verdragspartijen en de context van de verdragsonderhandelingen en het Verdrag wel duidelijkheid geeft over hoe de grens van 25.000,00 euro moet worden geïnterpreteerd. De belastingdienst stelt dat de overeenkomst van 5 maart 2018 niet leidt tot een andere heffingsbevoegdheidsverdeling en deze niet als een verdragsposterieure uitlegging beschouwd kan worden.

In haar conclusie dd. 22 december 2023 heeft de Procureur-generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden C.M. Ettema bevestigd dat *‘artikel 18 (2) Verdrag zo dient te worden uitgelegd dat voor het drempelbedrag moet worden gekeken naar het bedrag aan inkomensbestanddelen dat ingevolge art. 18 (a) en (b) Verdrag belast zou zijn.’*

In de conclusie van de Procureur-generaal lezen we :

‘6.4 Gelet op de bewoordingen van art. 18(2) Verdrag (5.1) ligt mijns inziens een uitleg in de rede waarbij voor de vaststelling of aan de voorwaarde van het drempelbedrag is voldaan, moet worden gekeken naar de inkomensbestanddelen die ingevolge art. 18(2)(a) Verdrag én 18(2)(b) Verdrag tezamen belast zouden kunnen zijn (dus de uitleg van belanghebbende). Ik acht voor deze uitleg redengevend dat in de aanhef van art. 18(2) Verdrag ‘indien en voor zover’ is opgenomen en na de voorwaarden a en b de passage volgt dat voor de voorwaarde van het drempelbedrag moet worden gekeken naar ‘het totale brutobedrag van de inkomensbestanddelen die op grond van het vorenstaande in de verdragssluitende Staat waaruit zij afkomstig zijn, belastbaar

zouden zijn (...)’. De woorden ‘op grond van het vorenstaande’ impliceren dat moet worden gekeken naar de inkomensbestanddelen die ingevolge beide voorwaarden belastbaar kunnen zijn in de bronstaat: *alleen de inkomensbestanddelen die in zoverre voldoen aan voorwaarden a én b kunnen belastbaar zijn in de bronstaat. Ik meen dat de aanhef ‘indien en voor zover’ ziet op beide voorwaarden. Dit is logisch gelet op het feit dat deze zinsnede in de aanhef staat en daarna beide voorwaarden volgen en tussen voorwaarde a en b het woordje ‘en’ is opgenomen. Ook is het begin van voorwaarde a en b gelijk geformuleerd.*

6.5 In de Franse tekstversie is de bepaling op dezelfde manier gestructureerd als de Nederlandse versie. In de aanhef is ‘si et dans la mesure où’ opgenomen, tussen voorwaarde a en voorwaarde b is ‘et’ opgenomen en in de passage over het drempelbedrag wordt verwezen naar de voorgaande bepalingen ‘en vertu des dispositions qui précèdent’.

De procureur-generaal motiveert haar stelling met een verwijzing naar het Nederlands-Portugees dubbelbelastingverdrag waar de formulering van het pensioenartikel wezenlijk anders is. In het Verdrag met Portugal is de passage ‘indien en voor zover’ bovendien opgenomen in voorwaarden a en b zelf, en dus niet in de aanhef. Ook de formulering van het pensioenartikel in het Nederlands-Duits dubbelbelastingverdrag en het verdrag tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk is wezenlijk anders dan artikel 18 §2 Belgisch-Nederlands dubbelbelastingverdrag.

De procureur-generaal overweegt dat als de verdragsstaten hadden gewild dat de mate waarin is voldaan aan de voorwaarden a en b bij het drempelbedrag geen of een beperkte rol zouden spelen, had het voor de hand gelegen dat zulks uitdrukkelijk en ondubbelzinnig in de tekst dan wel gezamenlijke toelichting tot uitdrukking zou zijn gebracht. Dit is echter niet gebeurd.

Volgens de procureur-generaal kan er met de overeenkomst van 5 maart 2018 geen rekening gehouden worden. Zij stelt in haar conclusie:

‘6.11 Ook de Overeenkomst leidt mij niet tot een andere conclusie. Uit deze Overeenkomst blijkt dat de verdragsstaten zijn overeengekomen dat, om te bepalen of aan de voorwaarden van art. 18 (2) Verdrag is voldaan, moet worden gekeken naar het totale brutobedrag van de aanvullende pensioenen (‘alles-of-nietsbenadering’). (5.25). Bij deze interpretatie wordt in feite de zinsnede “in zoverre” weggedacht. Deze Overeenkomst is daarom (zeer) lastig verenigbaar met de tekst van art. 18(2) Verdrag. Het is van tweeën één : ter bepaling van de heffingsrechtsverdeling wordt gekeken naar óf het totale brutobedrag van de door de bepaling bestreken inkomensbestanddelen óf het bedrag dat voldoet aan de voorwaarden. Als de interpretatie uit de Overeenkomst wordt gevolgd, zou daarmee tot op zekere hoogte de tekst en context van artikel 18 (2) worden veronachtzaamd. Een dergelijke voor de rechter bindende bevoegdheid lijken de verdragsstaten niet te hebben op grond van artikel 28(3) Verdrag (4.11-4.17).’

Na een aantal keren de beslissing te hebben uitgesteld, heeft de Hoge Raad op 13 maart 2026 uitspraak gedaan (Hoge Raad, 13 maart 2026, zaaknummer 23/01000). Deze uitspraak is zeer opmerkelijk en gaat in tegen de conclusie

van de procureur-generaal.

De Hoge Raad stelt dat:

‘de tweede volzin van deze bepaling inhoudt dat de in de eerste volzin geregelde bevoegdheid tot belastingheffing van de staat waaruit de inkomstenbestanddelen afkomstig zijn, slechts aanwezig is indien het totale brutobedrag van de in deze eerste volzin bedoelde inkomstenbestanddelen meer is dan € 25.000. Daarbij moet als brutobedrag van een inkomstenbestanddeel het volledige brutobedrag daarvan in aanmerking worden genomen, en niet slechts het gedeelte dat op grond van de eerste volzin van artikel 18, paragraaf II, van het Verdrag belastbaar zou zijn in de staat waaruit het inkomstenbestanddeel afkomstig is. De bewoordingen van artikel 18, paragraaf II, van het Verdrag geven onvoldoende grond voor een dergelijke beperking. Met name kan een dergelijke beperking niet worden afgeleid uit de woorden ‘voor zover’ in de eerste volzin van die bepaling. Die woorden bepalen slechts de omvang van de heffingsbevoegdheid van de bronstaat indien de drempel van de tweede volzin wordt overschreden.’

Dit betekent dus dat de Hoge Raad van oordeel is dat van zodra de Nederlandse pensioenuitkering méér dan 25.000 euro bedraagt, Nederland heffingsbevoegd kan zijn. De Hoge Raad vervolgt in zijn arrest dd. 13 maart 2026 :

‘In gevallen waarin het totale brutobedrag van de uit Nederland afkomstige inkomstenbestanddelen meer dan € 25.000 is, en Nederland daardoor op grond van de eerste volzin van artikel 18, paragraaf II, van het Verdrag die inkomstenbestanddelen mag belasten, is die bevoegdheid als gevolg van de woorden “voor zover” in deze volzin beperkt tot het deel van de desbetreffende uitkering dat voldoet aan de aansluitend in die volzin in letter a en/of b genoemde voorwaarden.’ ‘Voor zover een uit Nederland afkomstig inkomstenbestanddeel als bedoeld in artikel 18, paragraaf I, letter a of b, van het Verdrag, bij een inwoner van België in de Belgische belastingheffing wordt betrokken tegen het algemeen van toepassing zijnde belastingtarief voor inkomsten verkregen uit niet zelfstandige beroepen, is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 18, paragraaf II, van het Verdrag, en mag dat inkomstenbestanddeel daarom in zoverre niet op de voet van die bepaling in Nederland worden belast.’

Uit het arrest van de Hoge Raad volgt vooreerst dat de Nederlandse belastingdienst niet kan heffen over het gedeelte van een Nederlands aanvullend pensioen dat in België belastbaar is tegen progressieve tarieven. Wanneer België progressief heft over (een gedeelte van) het Nederlands pensioen, blijft de heffingsbevoegdheid terzake dit gedeelte in België. Nederland kan hierover niet heffen en België moet dus geen vrijstelling met progressievoorbehoud verlenen. Op dit punt wordt de Nederlandse belastingdienst dus teruggefloten.

Sinds 2024 is de Belgische rechtspraak trouwens eveneens van oordeel dat ten aanzien van het gedeelte van de pensioenuitkering dat in België progressief wordt belast (te weten het gedeelte opgebouwd na 2004), België heffingsbevoegd blijft in toepassing van artikel 18, §1 Verdrag. Het is goed dat

de Hoge Raad dit nu ook bevestigt. De Nederlandse belastingdienst verkrijgt dus niet automatisch de heffingsbevoegdheid over het gehele bedrag van de Nederlandse pensioenuitkering. Nederland kan enkel heffen over het gedeelte van de Nederlandse pensioenuitkering dat in België niet progressief wordt belast. Het verdient dan ook aandacht om de navorderingsaanslagen die de Nederlandse belastingdienst de voorbije jaren heeft opgelegd aan Belgische inwoners na te kijken. Wanneer de Nederlandse belastingdienst de volledige pensioenuitkering heeft belast, ook het gedeelte dat in België progressief werd belast, dan is er sprake van dubbele belasting. Nederland heeft géén heffingsbevoegdheid terzake het gedeelte van de pensioenuitkering dat in België progressief werd belast. Er kan dan een verzoek tot vermindering van de aanslag inkomstenbelasting worden ingediend. Voorwaarde is wel dat er nog geen 5 jaar voorbij zijn na het belastingjaar waarover het verzoek gaat.

De beslissing van de Hoge Raad volgens dewelke Nederland principieel heffingsbevoegd is van zodra het brutobedrag van de pensioenuitkering méér dan 25.000 euro bedraagt, is mijns inziens voor kritiek vatbaar.

Bij een eerste lezing van het arrest zou men denken dat de Hoge Raad de tweede volzin niet tot het einde gelezen heeft. Er staat immers dat ‘het vorenstaande’ slechts van toepassing is als de pensioenen die ‘op grond van het vorenstaande belastbaar zouden zijn’ in Nederland, de drempel van 25.000 euro overschrijden. Het bedrag dat in Nederland in het voorgelegd dossier *belastbaar zou zijn* na toepassing van de beperkingen in de eerste volzin, is slechts 22.000 euro. De 25.000 euro-drempel is dus niet overschreden. Toch besluit de Hoge Raad tot de tegenovergestelde conclusie op grond van een eigen interpretatie van de tweede volzin.

Vooreerst merkt de Hoge Raad op dat ‘indien en voor zover’ alleen in de eerste volzin wordt gebruikt. In de tweede volzin ‘*valt dan ook niet te lezen dat het drempelbedrag slechts betrekking zou hebben op het totale brutobedrag van de inkomstenbestanddelen dat op grond van het voorgaande in de bronstaat belastbaar zou zijn.*’ De Hoge Raad voert terzake aan dat in de gezamenlijke artikelsgewijze toelichting bij het Verdrag staat dat het bedrag van 25.000 euro gebaseerd is op het gemiddelde bedrag van een Nederlands pensioen. De Hoge Raad concludeert daaruit dat het drempelbedrag overeenstemt met het effectief ontvangen pensioen en niet met het op basis van de eerste volzin beperkte bedrag. Volgens de Hoge Raad hadden Nederland en België ‘*het brutobedrag dat in feite wordt betaald op het oog, dus het volledige brutobedrag van de desbetreffende uitkeringen, en niet slechts op het gedeelte daarvan dat volgens de eerste volzin van die bepaling in de bronstaat belastbaar zou zijn.*’

De interpretatie van de Hoge Raad is controversieel. Volgens de Hoge Raad kan Nederland heffen wanneer het brutobedrag van de pensioenuitkering méér dan 25.000 euro bedraagt. De Hoge Raad meent dat dus eerst naar de drempel van 25.000 euro moet worden gekeken om te bepalen of de bronstaat heffingsbevoegdheid kan hebben terzake de pensioenuitkering. De Hoge Raad stelt dat de omschrijving van die drempel in de tweede volzin geen beperking bevat. De woorden ‘voor zover’, in de eerste volzin, hebben volgens de Hoge Raad slechts betrekking op de voorwaarde van de

fiscale facilitatie tijdens de opbouw en op de voorwaarde van de gunstige taxatie in de woonstaat.

Het feit dat 'indien en voor zover' niet herhaald wordt in de tweede volzin, is m.i. geen argument. Immers, de tweede volzin vangt aan met de woorden: 'Het vorenstaande is echter uitsluitend van toepassing [...]'. Met de verwijzing naar 'het vorenstaande' is het immers duidelijk dat beide volzinnen samen moeten gelezen worden. De tekst van de uitzonderingsbepaling geeft dus zelf aan dat men eerst de beperkingen vermeld in a) en b) moet nagaan en pas nadien de 25.000 euro-drempel toepassen.

De laatste volzin stelt dat de heffingsbevoegdheid van de bronstaat uitsluitend toegepast kan worden indien de pensioenuitkering, *die op grond van het vorengaande*, in de bronstaat belastbaar zouden zijn, *in het kalenderjaar een bedrag van 25.000 te boven gaat*. Hieruit blijkt m.i. duidelijk dat de heffingsbevoegdheid aan Nederland wordt toegekend van zodra die pensioenuitkering cumulatief voldoet aan alle in §2 vermelde voorwaarden. Dat wil zeggen én fiscaal gefaciliteerd werd opgebouwd in Nederland én in België niet progressief wordt belast én minstens 25.000 euro bedragen. Dit is trouwens met zoveel woorden bevestigd in de Circulaire van 28 april 2004 inzake de onderrichtingen voor de toepassing van artikel 18 (pensioenen, lijfrenten, sociale zekerheidsuitkeringen en alimentatie-uitkeringen) van het dubbelbelastingverdrag tussen België en Nederland van 5 juni 2001 (Circulaire nr AFZ/2004/0313 (AFZ 8/2004) dd. 28 april 2004). In randnummer 15 van deze circulaire wordt letterlijk gesteld dat de bronstaat heffingsbevoegd is indien de drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn.

Trouwens wanneer in de laatste volzin van artikel 18, §2 Verdrag wordt verwezen naar "*het totale brutobedrag van inkomstenbestanddelen*" dan wordt daarmee m.i. niet verwezen naar het bruto-bedrag van de pensioenuitkering (d.i. zonder rekening te houden met de fiscale facilitatie of de belastingheffing in België). De Verdragssluitende Staten bedoelden daarmee dat *alle* inkomstenbestanddelen die voldoen aan de voorwaarden van artikel 18, §2 Verdrag in rekening moeten worden genomen voor de 25.000 euro-drempel. In de circulaire van 28 april 2004 wordt dit expliciet bevestigd:

'De 25.000 EUR grens wordt niet beoordeeld per afzonderlijk inkomen dat in aanmerking komt voor de in paragraaf 2 voorziene bronstaatheffing, maar dient te worden beoordeeld voor het totale brutobedrag van de inkomsten die in het desbetreffende kalenderjaar in aanmerking komen voor belastingheffing in de bronstaat.'

M.i. is het dan ook onduidelijk hoe de lezing van de Hoge Raad te verzoenen is met de letterlijke tekst van artikel 18, §2 Belgisch-Nederlands dubbelbelastingverdrag.

Hoe nu verder?

Voor pensioenuitkeringen, waarvan het brutobedrag hoger is dan 25.000 euro en waarvan ook méér dan 25.000 euro fiscaal gefaciliteerd werd opgebouwd in Nederland en méér dan 25.000 euro in België gunstig (d.i. niet progressief) belast is, bevestigt het arrest van de Hoge Raad de recente Belgische rechtspraak. Dergelijke pensioenuitkeringen kunnen in Nederland worden belast, behalve het gedeelte van deze pensioenuitkeringen dat in België progressief wordt

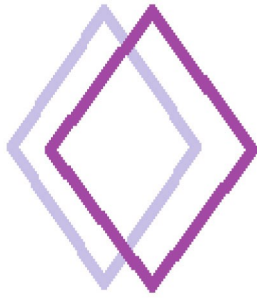
belast.

Voor pensioenuitkeringen, waarvan het brutobedrag hoger is dan 25.000 euro, doch waarvan minder dan 25.000 euro in Nederland fiscaal gefaciliteerd werd opgebouwd en/of minder dan 25.000 euro in België gunstig (d.i. niet progressief) belast is, lijkt het mij dat de beslissing van de Hoge Raad zeker kan worden betwist. In dergelijke situaties is de Belgische rechtspraak van oordeel dat Nederland géén heffingsbevoegdheid heeft en blijft er dus een patstelling.

De Belgische belastingdienst is van mening dat ingevolge de wetswijziging van artikel 39, §2, 2° WIB 1992 Nederlandse aanvullende pensioenen, vanaf aanslagjaar 2023, altijd en voor het volledige bedrag progressief belastbaar zijn in België. Of dit administratief standpunt de rechterlijke toets zal overleven, is maar de vraag. De eerste rechtspraak over het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 wordt na de zomer verwacht. Indien de Belgische belastingdienst Nederlandse pensioenen progressief belast, ook het gedeelte dat werd opgebouwd vóór 2004, betekent dit dat artikel 18, §2 van het Verdrag *de facto* buitenspel wordt gezet. Men kan zich dan ook de vraag stellen of het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 (althans zoals de fiscus het thans interpreteert) mogelijk een schending van artikel 26 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht inhoudt. België lijkt immers plots géén voorstander meer te zijn van het principe van de bronstaatheffing voor bepaalde pensioenen om reden van fiscale billijkheid. Dit is géén ter goeder trouwe uitvoering van het Belgisch-Nederlands dubbelbelastingverdrag.

Het is opvallend dat ook de Nederlandse belastingdienst zich een slechte verliezer toont. De Hoge Raad heeft de 'alles-of-niets'-interpretatie van artikel 18, §2 Verdrag van de Nederlandse belastingdienst duidelijk afgewezen. Vrijwel meteen na het arrest dd. 13 maart 2026 heeft de Nederlandse belastingdienst op haar website de definitie van de 25.000 euro-grens gewijzigd. Er wordt thans gemeld dat om het drempelbedrag van 25.000 euro te bepalen alle pensioenuitkeringen moeten worden samengeteld, inclusief de AOW- en Anw-uitkeringen. Dit laatste is een nieuwe opvatting, die er enkel op gericht is om in zo veel mogelijke dossiers de 25.000 euro drempel te bereiken (en dus principiële heffingsbevoegdheid te bekomen). Uit onder meer de Overeenkomst dd. 5 maart 2018 tussen de bevoegde autoriteiten van België en Nederland met betrekking tot de toepassing van artikel 18 van het Verdrag blijkt zeer duidelijk dat enkel aanvullende pensioenen worden geïncasseerd in artikel 18, §2 en dat de wettelijke pensioenen (zoals AOW) niet in rekening moeten worden gebracht.

De rechtsonzekerheid over de toepassing van artikel 18, §2 Verdrag lijkt nog lang niet van de baan, nu zowel de respectievelijk Belgische en Nederlandse belastingdienst hun (tegengestelde) standpunten aanscherpen. Het is dan ook een gemiste kans dat deze bepaling ongewijzigd is overgenomen in het nieuwe Verdrag (dat nog niet in werking is getreden). Het lijkt dan ook aangewezen dat één en ander goed wordt geduid in de artikelsgewijze toelichting bij het nieuwe verdrag. Daarbij lijkt het me aangewezen dat de Verdragspartijen het arrest van de Hoge Raad niet zomaar overnemen. Zoals hoger toegelicht, heeft de Belgische rechtspraak een andere lezing van artikel 18, §2 Verdrag dan de Hoge Raad.

HENDRICKX TAXLAW

ADVOCATENKANTOOR Chantal HENDRICKX

Juridisch - fiscaal advies en bijstand voor ondernemingen en particulieren in het bijzonder in een Belgisch-Nederlandse context

Uw expert voor

- **Belgisch/Nederlandse tewerkstelling en salariëring** (detachering, salary split, employee benefits)
- **Belgisch/Nederlandse pensioenen** (pensioenopbouw, pensioenuitkeringen, fiscaliteit en parafiscaliteit)

Interesse? Contacteer ons vrijblijvend voor meer info op info@hendrickx-taxlaw.be

Advocatenkantoor Chantal Hendrickx
Konijnestraat 160
B-1602 Sint-Pieters-Leeuw

Tel +32 (0)2 307 61 67
chantal.hendrickx@hendrickx-taxlaw.be

Moeten alle zeevarenden gelijk behandeld worden?

Op grond van recente oordelen van het College voor de Rechten van de Mens over twee zeevarenden, lijkt het woonlandbeginsel voor zeevarenden onder druk te staan. Zo zouden alle zeevarenden die op bijvoorbeeld een schip onder Nederlandse of Belgische vlag varen, gelijk behandeld moeten worden.

Het uitgangspunt klinkt logisch, gelijke behandeling op de werkvloer aangaande arbeidsrechten en brutolonen. Nu is dat in de zeevaart evenwel niet het geval. Daar is nog steeds het woonlandbeginsel leidend. Het loslaten van dat woonlandbeginsel, waarbij alle zeevarenden op Nederlands gevlagde schepen zouden worden beloond alsof zij in Nederland wonen en alle zeevarenden op Belgisch gevlagde schepen zouden worden beloond alsof zij in België wonen, stuit evenwel op verzet omdat dit op termijn grote negatieve economische en strategische effecten zou genereren. Dat staat alvast in een rapport dat (voormalig) Nederlands minister van Infrastructuur en Waterstaat Robert Tieman (BBB) op 18 februari 2026 aan de Kamer stuurde.

*Het uitgangspunt klinkt logisch, gelijke
behandeling op de werkvloer
aangaande arbeidsrechten en
brutolonen*

De recente oordelen van het College voor de Rechten van de Mens handelden over twee zeevarenden van buiten de EU, die klaagden over ongelijke beloning door Nederlandse werkgevers. De betrokken Stichting Equal Justice Equal Pay heeft daarop de Nederlandse Staat en afzonderlijke reders gesommeerd om het brutoloon van de niet-EU onderdanen met terugwerkende kracht gelijk te trekken aan dat van Nederlandse zeevarenden.

Het College oordeelde in augustus 2025 dat sprake is van verboden onderscheid op grond van nationaliteit, omdat de twee zeevarenden werden beloond volgens cao's gebaseerd op het prijspeil van hun woonland (het woonlandbeginsel). Dit beginsel is in de internationale zeevaart een veelge-

bruikte systematiek, mede in aansluiting op de ILO-minimumloonnorm voor zeevarenden. Waar de Commissie Gelijke Behandeling in 1997 toepassing van het woonlandbeginsel nog toelaatbaar achtte, komt het College nu tot een andere conclusie. Hoewel de oordelen niet bindend zijn, kunnen zij gevolgen hebben voor Nederlands en Belgisch gevlagde schepen die het woonlandbeginsel toepassen.

*Waar de Commissie Gelijke
Behandeling in 1997 toepassing van het
woonlandbeginsel nog toelaatbaar achtte,
komt het College nu tot een
andere conclusie*

Tieman concludeert dat het loslaten van het woonlandbeginsel, waarbij alle zeevarenden op in dit geval Nederlands gevlagde schepen zouden worden beloond alsof zij in Nederland wonen, op termijn grote negatieve economische en strategische effecten heeft. Zo zouden hogere loonkosten de internationale concurrentiepositie aantasten, met een verlies aan vlootcapaciteit tot gevolg. Het voltallige Nederlandse kabinet onderschrijft op basis van het rapport het belang van het woonlandbeginsel als onderdeel van de mondiale standaard in de internationale zeevaart en van het Nederlandse vlagregister voor economie en veiligheid. Het kondigt vervolgonderzoek aan naar wat nodig is om schepen onder Nederlandse vlag te behouden en de maritieme sector in Nederland te versterken.

Geen inkomensafhankelijke combinatiekorting door in België wonende kinderen

De Nederlandse Hoge Raad heeft op 13 maart 2026 geoordeeld over een zaak (24/00914) omtrent het onthouden van de IACK (Inkomensafhankelijke Combinatiekorting) wegens het niet voldoen aan de inschrijvingseis belanghebbende.

Belanghebbende en zijn partner hebben twee kinderen jonger dan 12 jaar. In 2014 wonen de partner en de kinderen in België en ze staan daar ingeschreven. Belanghebbende staat zelf ingeschreven op een Nederlands adres en verblijft daar van maandag tot en met donderdag. De overige dagen en de vakanties verblijft hij bij zijn gezin in België.

In geschil kwam of hij recht had op de inkomensafhankelijke combinatiekorting. Volgens Hof 's-Hertogenbosch voldeed belanghebbende niet aan de inschrijvingseis, zijnde het ten minste zes maanden ingeschreven staan op hetzelfde woonadres als de kinderen en kan derhalve geen aanspraak worden gemaakt op de IACK. Belanghebbende was het daarmee oneens en ging in cassatie.

De Hoge Raad oordeelt nu dat het onthouden van de IACK wegens het niet voldoen aan de inschrijvingseis niet in strijd is met het EU-recht. Dit is niet voor redelijke twijfel vatbaar, zodat er geen aanleiding is tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de EU. Ook voor het overige is het beroep van belanghebbende ongegrond.

Woonplaatsonderzoeken over de grens en de privacywetgeving

Wie verhuist naar een land zonder of met een beperkt dubbelbelastingverdrag met Nederland, moet voortaan rekening houden met het gegeven dat de Nederlandse belastingdienst op de stoep staat. Figuurlijk weliswaar, want het begint doorgaans met een ogenschijnlijk onschuldige vragenbrief. Wat volgt, is echter een onderzoek dat jaren kan duren, niet zelden uitmondend in een gerechtelijke procedure

Echter, kennelijk leiden deze woonplaatsonderzoeken niet zelden tot enige spanning tussen de informatiebevoegdheden van de inspecteur versus de privacy van de belastingplichtige. Onder meer op grond van een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EVRM) van 8 januari 2026 (Ferrieri and Bonassisa v. Italy) is het nog maar de vraag of de Nederlandse aanpak nog wel 'EVRM-proof' is.

Recente ontwikkelingen inzake Belgisch fiscaal regime van Nederlandse aanvullende pensioenen

mr. Chantal Hendrickx
Advocaat Hendrickx TaxLaw

In vorige edities van het Belgium Holland International Magazine werd door mr. Chantal Hendrickx het Belgisch fiscaal regime van Nederlandse aanvullende pensioenen al meermaals belicht. Die rechtspraak is al méér dan 30 jaar de belastingplichtige (inwoner van België die aanvullend pensioen vanuit Nederland geniet) gunstig gezind. De Belgische rechtspraak is immers van oordeel dat wanneer kan worden aangetoond dat de aanvullende pensioenopbouw in het individueel en definitief verworven voordeel van de belastingplichtige is gebeurd (tot 2004), de latere uitkeringen niet meer belast kunnen worden als pensioeninkomen. Tot 2004 bestond er immers in de Belgische fiscale wet géén expliciete vrijstelling van de pensioenpremie. Wij vroegen de gespecialiseerd advocate om nadere toelichting omtrent recente ontwikkelingen ter zake.

Zowel in het arrest van 11 april 2002 als in het arrest van 12 november 2009 stelt het Hof van Cassatie zeer duidelijk :

‘Wanneer de werkgeversbijdragen voor een levensverzekeringscontract op het ogenblik dat zij worden gestort, moet beschouwd worden als bezoldigingen in hoofde van de werknemer omdat de pensioenopbouw wordt verricht in het definitief en uitsluitend voordeel van laatstgenoemde, worden de latere uitkeringen niet als een uitgesteld beroepsinkomen belast op grond van artikel 34, §1, 2° WIB 1992. Er anders over oordelen zou inhouden dat tweemaal wordt belast, wat niet strookt met de strekking van de wet.’

De rechtspraak stelde dergelijke pensioenopbouw gelijk met een individueel levensverzekeringscontract. Wanneer op grond van het toepasselijke pensioenreglement kan worden aangetoond dat de opbouw van de pensioenrechten in het individueel en definitief verworven voordeel van begunstigde is gebeurd (= op dat moment belastbaar en overgegaan in het privévermogen van begunstigde), ging men ervan uit dat de aanvullende pensioenopbouw met eigen gelden werd gefinancierd (= individueel levensverzekeringscontract). Op grond van artikel 39, §2, 2° a WIB 1992 zijn de latere uitkeringen van een individueel levensverzekeringscontract waarvoor tijdens de opbouw géén belastingvermindering in België is genoten, vrijgesteld.

Zoals eerder door de Minister van Financiën bevestigd (Vr. nr. 275 Steven Matheï, 3 maart 2021, Vr. en Antw. Kamer 2020-21, afl. 48, 158. Zie Fisc. Act. 2021, nr. 23) is de Belgische belastingdienst het ‘fundamenteel oneens’ met de rechtspraak, die nochtans de wettelijke bepalingen correct

toepast. Uiteindelijk heeft de Belgische belastingdienst de wetgever ertoe aangezet om komaf te maken met de (voor de belastingdienst ongunstige) rechtspraak.

Daartoe werd bij de wet van 21 januari 2022 houdende diverse fiscale bepalingen (B.S., 28 januari 2022) artikel 39, §2 WIB 1992 aangepast. Zo wordt een paragraaf toegevoegd waarin wordt gesteld dat de vrijstelling van artikel 39, §2, 2° WIB 1992 niet van toepassing is op ‘inkomsten die voortkomen uit pensioenen, aanvullende pensioenen, kapitalen, renten en afkoopwaarden, die zijn opgebouwd in het kader van een al dan niet buitenlands pensioenstelsel, ongeacht of de aangeslotene al dan niet individueel is toegetreden tot het pensioenstelsel en ongeacht of de opbouw van het pensioen, het kapitaal of de rente al dan niet in het definitief en uitsluitend voordeel van de aangeslotene gebeurt.’

Mijns inziens zijn er nog steeds goede argumenten om te stellen dat de Nederlandse pensioenen, opgebouwd tot 2004, in België niet progressief kunnen worden belast

Het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest dd. 14 december 2023 de retroactieve inwerkingtreding van de wetswijziging vernietigd. Wat de wetswijziging zelf betreft, verwierpt het Grondwettelijk Hof het vernietigingsberoep, zij het met een voorbehoud wat betreft ‘fiscale facilitering’. De Belgische belastingdienst is van mening dat op grond van het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 Nederlandse aanvullende pensioenen altijd in België progressief belastbaar zijn. Echter, ik betwijfel dit.

Mijns inziens zijn er nog steeds goede argumenten om te stellen dat de Nederlandse pensioenen, opgebouwd tot 2004, in België niet progressief kunnen worden belast. Uit het arrest van 14 december 2023 van het Grondwettelijk Hof blijkt dat het ‘non bis in idem-beginsel’ overeind blijft. Op grond van Belgisch intern fiscaal recht is het zo dat de pensioenpremies die (tot 2004) werden gestort in het individueel en definitief verworven voordeel kwalificeren als belastbare voordelen van alle aard. Bijgevolg kunnen de latere uitkeringen niet nog eens worden belast als (uitgesteld) beroepsinkomen (non bis in idem).

Het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 is pas van toepassing vanaf aanslagjaar 2023

In een dossier waarin het Hof van Beroep te Antwerpen een belastingplichtige in het gelijk had gesteld en had geoordeeld dat de Nederlandse pensioenuitkeringen in België niet progressief belast kunnen worden, heeft de Belgische belastingdienst een cassatievoorziening ingediend tegen het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen. Héél opmerkelijk was dat de belastingdienst haar cassatie-voorziening uitsluitend baseerde op het (sinds 2022) gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992. Nochtans ging het in het betrokken dossier over aanslagen in de personenbelasting inzake aanslagjaren 2018 en 2019. Het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 is pas van toepassing vanaf aanslagjaar 2023.

De belastingdienst stelde in de cassatie-voorziening echter dat artikel 39, §2, 2° WIB 1992 al altijd moest gelezen geweest zijn zoals het thans (in gewijzigde vorm) is het gestipuleerd. Omdat de cassatievoorziening van de Belgische belastingdienst was gebaseerd op het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 heeft de Procureur-generaal bij het Hof van Cassatie de kans te baat genomen om zich uit te spreken over het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992. De Procureur-generaal bevestigt mijn standpunt in zijn conclusies van 20 januari 2026:

‘Voor zover de pensioenopbouw plaatsvond vóór 1 januari 2004, kan de pensioenuitkering niet nogmaals worden belast, hetgeen anders dan eiser doet uitschijnen, geenszins in strijd is met voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, maar er daarentegen net het logische gevolg van vormt.’ (p. 3 en 4 van de Conclusie van de Advocaat-generaal inzake F.24.0063.N).

Dit betekent dat volgens de Procureur-generaal bij het Hof van Cassatie alles bij het oude blijft. Op grond van de afwezigheid van een expliciete vrijstelling van de premie (tot 2004) in de Belgische fiscale wetgeving, kan op grond van het ‘non bis in idem-principe’ nog steeds geargumenteed worden dat de Nederlandse pensioenen, opgebouwd in het individueel en definitief verworven voordeel (tot 2004), in België niet kunnen worden belast als pensioenuitkeringen. De premie die tot 2004 werd gestort in het individueel en definitief verworven voordeel van de werknemer, was immers op dat moment belastbaar als voordeel van alle aard, zodat de latere uitkering niet nog eens als uitgesteld bedrijfsinkomen kan worden belast.

Het Hof van Cassatie heeft in het daaropvolgend arrest van 19 maart 2026 de cassatievoorziening van de Belgische Staat afgewezen, zonder zich echter uit te spreken over de draagwijdte van het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992. Zoals hoger vermeld, betrof het een dossier inzake aanslagjaren 2018 en 2019 waarin het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 nog niet van toepassing is. Het Hof van Cassatie is het niet eens met de administratieve stelling dat het nieuwe/gewijzigde artikel 39 §2 WIB 1992 slechts een verduidelijking zou betreffen van de vorige wetgeving.

Het is nu wachten op rechtspraak inzake aanslagjaar 2023 (en volgende), doch de conclusies van de advocaat-generaal bij het Hof van Cassatie vormen alleszins een goede inspiratiebron voor de rechtbanken en hoven van beroep. De eerste rechtspraak inzake het gewijzigde artikel 39, §2, 2° WIB 1992 wordt verwacht in de tweede helft van 2026. We wachten hoopvol!

Good preparation is half the battle

**Is your company ready to cross
the border?**

Doing business internationally is one of the most complex business strategies. A lack of knowledge about global rules and regulations can be costly and can curtail the benefits of doing business internationally. Discover the advice and support from our local advisors to help you cross the border:

home.kpmg/be/specializeddesks

GRENZELOOS ONDERNEMEN

Europese Commissie introduceert nieuwe rechtsvorm

De Europese Commissie heeft een nieuwe Europese rechtsvorm voor bedrijven voorgesteld, de EU Inc. Dit zogenoemde '28^e regime' zal in alle 27 lidstaten gelden en moet het Europese concurrentievermogen versterken.

De EU Inc. maakt deel uit van een geharmoniseerd ondernemingskader dat grensoverschrijdend ondernemen eenvoudiger en aantrekkelijker moet maken. De regeling is bedoeld om ondernemers en investeerders binnen Europa meer mogelijkheden te bieden, met name voor startups en scale-ups. Het voorstel krijgt de vorm van een Europese verordening, die rechtstreeks geldt in alle lidstaten en naast nationale regels voor bv's komt te bestaan. Vandaar de naam '28^e regime'.

Een EU Inc. kan volledig online worden opgericht, via een centrale Europese interface of via een nationaal handelsregister. Hiervoor zijn statuten en een aanvraagformulier nodig. Er komen modelstatuten beschikbaar, maar maatwerk blijft mogelijk. De statuten moeten machineleesbaar zijn en zowel in het Engels als in de taal van de lidstaat worden opgesteld. Oprichting kan door één of meerdere natuurlijke of rechtspersonen.

Voor de oprichting geldt een vorm van preventieve controle, bijvoorbeeld administratief, gerechtelijk of notarieel. Ook vindt een legaliteitscontrole plaats. De oprichting wordt afgerond met inschrijving in het handelsregister, waarna de rechtspersoon ontstaat.

Bij gebruik van modelstatuten via de EU-interface moet een onderneming binnen 48 uur kunnen worden opgericht, tegen maximaal 100 euro. Bij maatwerkstatuten of oprichting

via nationale registers gelden langere termijnen (5 tot 10 werkdagen) en geen vast kostenplafond.

De EU Inc. kan niet alleen nieuw worden opgericht, maar ook ontstaan uit fusies, splitsingen of omzettingen, zowel nationaal als grensoverschrijdend. Andersom kan een EU Inc. ook weer worden omgezet naar een nationale bv.

Aandelen bestaan uitsluitend digitaal en worden bijgehouden in een digitaal aandelenregister. Overdracht en uitgifte van aandelen verlopen volledig online. Lidstaten mogen hierbij geen notariële akte verplicht stellen. Opvallend is dat bij deze handelingen geen verplichte preventieve controle geldt. Nieuwe technologieën, zoals blockchain, mogen worden gebruikt.

De verordening bevat daarnaast regels over bestuur, kapitaal, aandeelhouders en besluitvorming. Zo geldt er geen minimumkapitaal en zijn er bepalingen over faillissement en ontbinding.

Het voorstel wordt de komende tijd behandeld door de Raad en het Europees Parlement.

Volgens Nederlandse notarissen brengt EU Inc rechtszekerheid in gevaar

De nieuwe Europese rechtsvorm, de EU Inc, leidt volgens de Nederlandse Koninklijke Notariële Beroepsorganisatie (KNB) tot afbraak van de rechtsbescherming en rechtszekerheid. Bovendien meent de KNB dat het bij de EU Inc ontbreekt aan robuuste anti-witwasmechanismen en systemen voor identiteitscontrole en fraudepreventie.

De KNB maakt zich dan ook zorgen over de mogelijke invoering van de EU Inc. De preventieve juridische controles en robuuste identiteits- en integriteitsverificatie onderscheiden de Europese Unie (EU) ten opzichte van andere rechtssystemen. Met de EU Inc lijken die volgens de KNB allemaal terzijde te worden geschoven, wat volgens de notarissen een averechtse werking voor rechtszekerheid, rechtsgelijkheid en rechtsbescherming vormt.

Nog verhoogt volgens de notarissen de EU Inc het risico op omzeiling, schijnconstructies en fraude. Uiteindelijk zou dit het vertrouwen in de interne markt van de EU verzwakken, zo verwacht de KNB. Het voorstel lijkt bovendien een trendbreuk met de nationale wens en de EU regelgeving die in 2027 wordt ingevoerd om de poortwachtersrol juist te versterken. Een parallel systeem zonder gelijkwaardige controles zou volgens de beroepsorganisatie de interne markt blootstellen aan ernstige risico's.

De KNB ziet naar eigen zeggen dan ook meer in het harmoniseren van het vennootschapsrecht zoals wij dit nu kennen. Dat zou het concurrentievermogen versterken vanuit de waarden van de EU, met het behoud van de rechtszekerheid, rechtsgelijkheid en rechtsbescherming.

Belgische vrijstelling voor overwinst vormt volgens A-G van het Hof van Justitie van de EU staatssteun

Op 26 maart 2026 heeft Advocaat-generaal Kokott van het Hof van Justitie van de EU geconcludeerd in een zaak (C-734/23 P, C-735/23 P) omtrent belastingvrijstelling voor overwinsten door België.

België past sinds 2005 een vrijstelling toe voor de overwinst van Belgische ondernemingen die deel uitmaken van een multinationale groep van ondernemingen. Enkele in België gevestigde vennootschappen die deel uitmaken van multinationale groepen van ondernemingen maken gebruik van deze regeling.

In een besluit van 11 januari 2016 stelde de Europese Commissie vast dat deze regeling staatssteun voor de begunstigden ervan vormt. In het besluit droeg de Commissie België op om de verleende steun terug te vorderen van de ontvangers.

Een van de begunstigde vennootschappen (Soudal NV) was het hier niet mee eens en verzocht de rechter om nietigverklaring van het besluit, maar die is het met de Commissie eens dat er wel degelijk sprake was van staatssteun.

Daarop stelde Soudal NV hogere voorziening in stellende dat ondernemingen die deel uitmaken van een multinationale groep, niet in een situatie verkeren die vergelijkbaar is met die van ondernemingen die niet tot een groep behoren.

Advocaat-generaal Kokott concludeert nu dat belastingplichtigen die deel uitmaken van een multinationale groep de keuze hebben om over een bepaald deel van hun daadwerkelijk behaalde winst geen vennootschapsbelasting te betalen. Aangezien deze keuze niet wordt toegekend aan een standalone-vennootschap, is dan sprake van staatssteun. De Belgische vrijstelling voor overwinst behandelt ondernemingen, die zich in een vergelijkbare feitelijke en juridische situatie bevinden, dan verschillend. De hogere voorziening van Soudal NV moet daarom worden afgewezen volgens de A-G.

Wat met conserverende aanslag box 2 aan een emigrerende minderjarige?

De Kennisgroep IBR IB-niet winst/LB/PH aanslag van de Nederlandse belastingdienst heeft een standpunt ingenomen over een conserverende aanslag box 2 bij emigratie van een minderjarig kind.

Inkomsten uit aanmerkelijk belang worden op grond van artikel 2.15, tweede lid, Wet IB 2001 toegerekend aan de ouder die het gezag over de minderjarige uitoefent. Bij emigratie is sprake van een fictieve vervreemding van het aanmerkelijk belang en moet een conserverende aanslag worden opgelegd.

Wanneer het in Nederland wonende minderjarig kind dat een aanmerkelijk belang heeft in de zin van artikel 4.6 van de Wet IB 2001 dus emigreert van Nederland naar België dan dient de conserverende aanslag met te conserveren inkomen uit aanmerkelijk belang te worden opgelegd aan de ouder die het gezag over het kind uitoefent. Dit wijzigt niet op het moment dat het kind nadien meerderjarig wordt.

Buitenlands klusbedrijf heeft vaste inrichting in Nederland

Rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft op 20 mei 2026 uitspraak gedaan in een zaak (BRE 24/4311, BRE 24/4312, BRE 24/4313) omtrent het al dan niet hebben van een vaste inrichting in Nederland door een buiten Nederland wonende klusser.

Belanghebbende in deze zaak woont niet in Nederland, maar stond van 2013 tot 2023 in Nederland wel ingeschreven op verschillende adressen. In de jaren 2017, 2018 en 2019 exploiteerde hij een klusbedrijf waarbij diverse werkzaamheden binnen en buiten Nederland werden verricht. Voor deze jaren deed belanghebbende geen aangifte inkomstenbelasting in Nederland.

Na een boekenonderzoek legde de inspecteur van de Nederlandse belastingdienst navorderingsaanslagen IB/PH 2017, 2018 en 2019 op. Belanghebbende was het daarmee niet eens en in geschil kwam of de inkomsten in Nederland mochten worden belast en of de hoogte van de navorderingsaanslagen dan correct waren vastgesteld.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt nu dat wel degelijk sprake was van een vaste inrichting in Nederland, omdat belanghebbende vanuit zijn Nederlandse verblijfplaats ondernemingsactiviteiten verrichtte en daar overeenkomsten sloot. Ook wanneer de woning van belanghebbende niet als vaste inrichting zou kunnen worden aangemerkt, was sprake van een vaste inrichting op grond van het dubbelbelastingverdrag. Doel en strekking van de in het dubbelbelastingverdrag opgenomen bepaling is dat sprake is van een vaste inrichting in het geval dat iemand rechtsgeldig namens de onderneming kan optreden en de onderneming kan verbinden.

De aan de Nederlandse werkzaamheden toe te rekenen inkomsten zijn daarom terecht in Nederland belast. Voor 2017 en 2018 accepteert de rechtbank een deel van de kosten van medewerkers, maar voor 2019 niet, omdat deze kosten niet overtuigend zijn aangetoond.

Nieuwe baas Port of Antwerp-Bruges is een Nederlander

De haven van Antwerpen heeft met de Nederlander Rob Smeets een nieuwe CEO aangesteld. Smeets erft een zware financiële situatie, omdat de haven nauwelijks geld in kas heeft, maar de komende jaren zo'n 5 miljard euro zal moeten vinden voor grote investeringen.

Smeets werkt al bijna 20 jaar voor het Havenbedrijf en bekleedde er verschillende senior functies. Sinds 2014 stond hij aan het hoofd van het Sleepbedrijf. In 2017 werd hij nautisch operationeel directeur en sinds 2019 maakt hij als Chief Operations Officer (COO) deel uit van het directiecomité.

Rob Smeets heeft veel ervaring in het beheer van grote budgetten, investeringsprogramma's en verandertrajecten én hij kent het Havenbedrijf en de haven volgens insiders als geen ander.

Nederlands autoconcern nu grootste van België

In 2024 kwam er nog een fotofinish aan te pas, maar in 2025 heeft de Nederlandse Van Mossel Automotive Group de jarenlange nummer één D'leteren voorbijgestoken. Daarmee is een Nederlander, Erik Berkhof, nu de grootste auto-dealer in België.

Waar men gaat langs Vlaamse wegen, komt men showrooms van Van Mossel tegen. De groep reeg de voorbije jaren de overnames aan elkaar en zit in België en Luxemburg intussen al aan 160 dealers. Dat vertaalt zich nu ook in de inschrijvingen van nieuwe auto's.

Volgens cijfers van dealerdata-analist Aumacon, werden via de D'leteren-dealerships vorig jaar 28.150 nieuwe auto's op kenteken gezet, via Van Mossel waren dat er 32.500. In 2023 bedroeg het verschil nog 1.793 auto's in het voordeel van de Belgische invoerder van de merken uit de Volkswagen-groep. In 2024 was die voorsprong al verpieterd tot nog amper 80 stuks.

In 2012 sloeg hij de handen in elkaar met 'keukenmaker' Ben Mandemakers, en vanaf dan ging het meerdere versnellingen hoger

Berkhof, zoon van een Vlaamse moeder en een Nederlandse vader, was 24 toen hij in de zomer van 1988 een verlieslatend winkeltje overnam, het in 1947 door Wilhelm Bernardus Jesaias van Mossel opgerichte 'Automobielbedrijf' in 's-Hertogenbosch. Tijdens zijn opleiding tot Ondernemer/Manager Detailhandel liep hij al stage bij meneer Van Mossel. Hij verkocht al auto's nog vóór hij zijn rijbewijs had. In 1984 werd hij vast aangenomen en vier jaar later nam hij de zaak over.

Al snel waagde de jonge ondernemer zich op de markt van de autoleasing, de bedrijfswagens en de occasions. In 2012 sloeg hij de handen in elkaar met 'keukenmaker' Ben Mandemakers, en vanaf dan ging het meerdere versnellingen hoger. In 2020 was Van Mossel al de grootste autoverkoper van de Benelux en vandaag is het een van de grootste autogroepen in Europa, actief in zeven landen.

België was het eerste land waar de Nederlander zijn oog op liet vallen. In 2018 nam Van Mossel de Kia-, Toyota-, Fiat-, Citroën- en Opel-dealers van de familie Moorkens over. De Belgische markt was volgens Berkhof toen klaar voor een consolidatie en professionalisering. Een kleine acht jaar later is de Belgische 'machtsovername' een feit.

Inmiddels komt na Vlaanderen ook Wallonië in beeld. Daar heeft Van Mossel inmiddels intentieverklaringen met drie partijen getekend om daar te starten met vestigingen voor occasions en carrosserie. Zijn indrukwekkende parcours legde Berkhof alvast geen windeieren, met een geraamd vermogen van 380 miljoen euro staat hij op plek 168 in de Nederlandse rijklijst 'Quote 500'.

Van Mossel

VOOR MOBILITEIT, VOOR IEDEREEN

BELGIUM-HOLLAND COUNTRY DESK

DE LINK TUSSEN BELGIË EN NEDERLAND VOOR ONDERNEMINGEN EN NATUURLIJKE PERSONEN

Onze **Belgium-Holland Country Desk** vormt al meer dan 20 jaar een grensoverschrijdende adviesgroep tussen BDO België en BDO Nederland. We hebben een jarenlange ervaring opgebouwd in de begeleiding van enerzijds Nederlandse vennootschappen en ondernemers wanneer zij hun activiteiten opstarten in of uitbreiden naar België en anderzijds van Belgische ondernemingen die zich op de Nederlandse markt wensen te begeven. Opportuniteiten en nieuwe ontwikkelingen worden op de voet opgevolgd.

We staan Nederlandse en Belgische ondernemingen bij op fiscaal (vennootschapsbelasting, btw, transfer pricing, ...), juridisch (vennootschaps- en ondernemingsrecht) en boekhoudkundig vlak. Eveneens kunnen deze ondernemingen rekenen op gespecialiseerd fiscaal en juridisch advies en begeleiding wanneer zij met hun personeel de grens overgaan.

Interesse? Contacteer Nancy SLEGERS via nancy.slegers@bdo.be of
Dirk VAN WAL via dirk.vanwal@bdo.be of +32 (0)3 230 58 40

► Follow us

► www.bdo.be

FINANCIEN & VASTGOED

Een verlengde Nederlandse belastingplicht na emigratie voor zeer vermogende personen

Nederland denkt aan het invoeren van een zogenoemde 'trailing tax', een verlengde belastingplicht in Nederland voor mensen die emigreren. Het land van emigratie (Nederland) heft dan ook belasting over inkomen en/of vermogensaanwas dat na de emigratie wordt genoten of opgebouwd.

Echter, volgens Nederlands staatssecretaris van Financiën, Fiscaliteit, Belastingdienst en Douane, Eugène Heijnen (BBB), is het fiscale belang van een verlengde belastingplicht na emigratie voor zeer vermogende personen beperkt en zijn de uitvoeringslasten groot.

Nederland kent al diverse exitheffingen en een trailing tax kan in beginsel vooral functioneren als aanvulling op of op basis van internationale afspraken. Het effect van een trailing tax is de komende jaren beperkt, omdat Nederland een uitgebreid verdragen netwerk heeft en een trailing tax in beginsel niet kan worden geëffectueerd als er een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting geldt.

Uit onderzoek blijkt dat het verwachte fiscale belang van een trailing tax beperkt is

Uit onderzoek blijkt dat het verwachte fiscale belang van een trailing tax beperkt is. De potentiële jaarlijkse opbrengst bedraagt circa 16 tot 38 miljoen euro, afhankelijk van de gekozen variant en duur van de maatregel, maar zal in de praktijk mede door gedragseffecten lager uitvallen. De maatregel zou daarnaast grote uitvoeringslasten, aanzienlijke complexiteit en intensivering van het toezicht met zich mee-

brengen. De toepassing is ook tijdsintensief, privacygevoelig en vraagt toegang tot betrouwbare informatie, vooral bij niet-~~EU~~verdragslanden. Invordering in die landen is bovendien zeer lastig en kostbaar door het ontbreken van bijstand bij invordering en complexe buitenlandse invorderingsregels.

Onderzoek laat vooral zien dat een trailing tax in bijna 90 procent van de gevallen strijdig zou zijn met een belastingverdrag. Slechts een kleine groep zeer vermogende emigranten zou daadwerkelijk geraakt worden, terwijl ontwikkelingsmogelijkheden – zoals eerst verhuizen naar een verdragsland – reëel zijn. Daarmee bestaat het risico dat vooral emigraties zonder fiscaal motief worden geraakt.

De staatssecretaris schetst daarom verschillende varianten van een trailing tax, gericht op zeer vermogende personen en/of landen met een lage belastingdruk, maar benadrukt dat de uitvoerbaarheid sterk afhangt van de gekozen doelgroep, landenlijst en bewijsregels. Als alternatief noemt hij een nieuwe exitheffing voor zeer vermogenden die emigreren naar laagbelastende landen, berekend over het vermogen bij vertrek, maar benadrukt dat dit een nieuw en internationaal niet toegepast concept is dat nadere verkenning vergt.

Spaarders en beleggers in België betaalden vorig jaar 8,8 miljard euro belastingen

De Belgische schatkist heeft vorig jaar een recordbedrag van ruim 8,8 miljard euro aan belastingen opgehaald bij spaarders en beleggers. Dat blijkt uit cijfers van de FOD Financiën. In 2024 ging het om 8,5 miljard euro.

De roerende voorheffing, een belasting op dividenden en rente-inkomsten, bracht 7,9 miljard euro op, de taks op de beursverrichtingen 464,7 miljoen euro en de taks op de effectenrekeningen 487,6 miljoen euro. Al deze inkomsten stegen tegenover het voorgaande jaar.

In de toekomst wil de federale regering nog meer inkomsten halen uit beleggers, want er komt vanaf 2026 nog een meerwaardebelasting bovenop. Die moet op kruissnelheid 500 miljoen euro per jaar opbrengen.

Wijzigingen Vlaams Gewest voor erf- en schenkbelasting en registratierechten

In het Vlaamse programmadecreet werden een aantal wijzigingen bekendgemaakt voor onder meer schenk- en erfbelasting en registratierechten. We zetten de belangrijkste voor u op een rijtje.

Vooreerst een gedeeltelijke vermindering erfbelasting voor singles zonder kinderen. Bent u single en hebt u geen kinderen dan betalen uw erfgenamen (broers, zussen, anderen) hoge successierechten (tarieven tussen 25 en 55 procent). Vanaf 2026 zult u 100.000 euro aan een verlaagd tarief kunnen nalaten aan één of meerdere personen die onderworpen zijn aan de hoge successietarieven tussen broers en zussen of anderen. Dat moet u wel uitdrukkelijk in een testament voorzien. Het verlaagd tarief bedraagt 3 procent (voor de schijf van 0 tot 50.000 euro) en 9 procent (voor de schijf van 50.000 tot 100.000 euro). Op de rest van uw nalatenschap (het deel boven 100.000 euro) zijn de normale successietarieven tussen broers, zussen of anderen van toepassing. Wijst u meerdere personen in uw testament aan, dan wordt het maximumbedrag van 100.000 euro verdeeld naar verhouding tot het erfdeel van elkeen, tenzij u een andere verdeling hebt bepaald. Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat het verlaagd tarief per persoon afzonderlijk wordt berekend, zonder dat het maximum van 100.000 euro per nalatenschap mag overschreden worden. Denk erom, de singlevermindering moet aangevraagd worden in de aangifte nalatenschap.

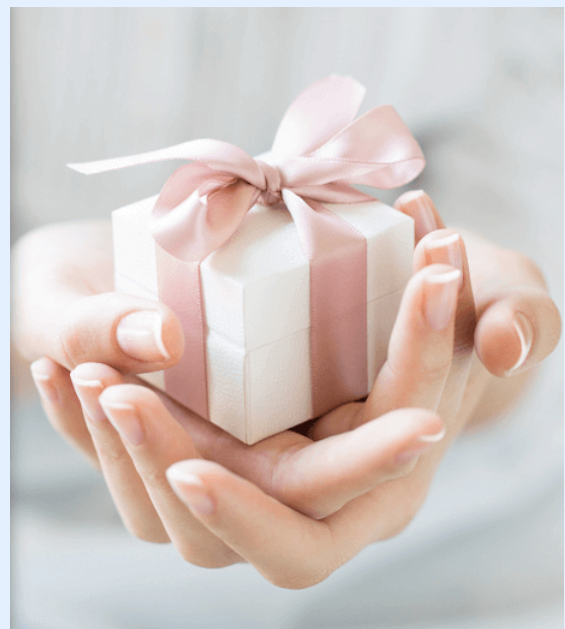
Denk erom, de singlevermindering moet aangevraagd worden in de aangifte nalatenschap

Daarnaast is er de zogenoemde vriendenerfenis, waarmee vandaag al een beperkt deel van uw vermogen fiscaalvriendelijk kan worden nagelaten aan verdere familie en niet-bloedverwanten. U kunt hen namelijk tot 15.000 euro nalaten tegen het tarief van 3 procent, in plaats van de gebruikelijke 25 procent. U moet hiervoor een testament opmaken waarin u aangeeft welke erfgenamen de korting van de vriendenerfenis mogen invoeren. Om het voordeel van de vriendenerfenis nog (verder) te kunnen genieten, moest het testament waarin de vriendenerfenis is opgenomen, dateren van voor 1 januari 2026 en kan de vriendenerfenis niet gecombineerd worden met het voordeel van de singlevermindering. Het voordeel van de vriendenerfenis is dus beperkter (15.000 euro aan 3 procent), maar kan eventueel gebruikt worden als u niet in aanmerking komt voor de singlevermindering (omdat u een partner of afstammelingen hebt) en toch iemand het voordeel van de vriendenerfenis wil toekennen.

Vervolgens is er de vrijstelling in het voordeel van de langstlevende partner. Vandaag hebt u als langstlevende partner recht op een vrijstelling voor het roerend erfdeel van 50.000 euro. Deze vrijstelling wordt vanaf 2026 opgetrokken naar 75.000 euro.

Daarentegen geldt ook een verstrenging van de gunstregeling voor familiale vennootschappen en ondernemingen. Aandelen van een familiale vennootschap of onderneming kunnen onder bepaalde voorwaarden aan een gunsttarief vererfd of geschonken worden. Belangrijkste wijziging hier is dat het 'residentieel vastgoed' wordt uitgesloten van het gunstregime voor de familiale vennootschappen. Meer bepaald zal het gunstregime niet meer gelden voor het gedeelte van de waarde van de aandelen dat het residentieel vastgoed (vastgoed dat tot bewoning wordt aangewend of bestemd is en bouwgronden) in de familiale vennootschap vertegenwoordigt. Het decreet verduidelijkt wel dat deze uitsluiting niet van toepassing is voor familiale vennootschappen waarvan de omzet voor minstens 75 procent wordt gegenereerd door de uitoefening van een activiteit die betrekking heeft op residentieel vastgoed en die in de drie jaar voorafgaand aan het overlijden of de schenking minstens 1 tewerkgestelde werknemer tellen (uitgedrukt in VTE).

Ook de voorwaarden voor het gunsttarief verkooprecht voor enige en eigen woning wijzigen. Om het gunsttarief van 2 procent voor aankoop van de enige gezinswoning te kunnen genieten, moet u aan een aantal voorwaarden voldoen. Hier wordt nu de voorwaarde toegevoegd dat alleen de verwerving van de volle eigendom van een woning door uitsluitend natuurlijke personen nog in aanmerking kan komen voor het gunsttarief. Gesplitste aankopen zullen dus uitgesloten worden van het gunsttarief. Daarnaast zullen aankopen waarbij een rechtspersoon medeverkrijger is, ook niet langer van het gunsttarief kunnen genieten. Bovendien wordt er ook toegevoegd dat de hoofdverblijfplaats voor een ononderbroken periode van minimum één jaar zal moeten behouden blijven in de aangekochte woning.

Belgische meerwaardebelasting en aandelengerelateerde beloningen

Per 1 januari 2026 heeft de Belgische regering een meerwaardebelasting van 10 procent voor bepaalde financiële activa, zoals aandelen en opties, ingevoerd. Deze nieuwe belasting staat in principe los van de arbeidsrelatie tussen een werkgever en een werknemer, maar kan soms toch betrekking hebben op aandelengerelateerde loonvormen.

Een meerwaardebelasting is een belasting op de winst die je realiseert op de verkoop van een actief (zoals een aandeel) voor een hogere prijs dan de aanschafwaarde. Bijvoorbeeld wanneer je een aandeel dat je koopt voor 100 euro op enig moment verkoopt voor 120 euro. De meerwaarde bedraagt dan 20 euro. Heb je pech en verkoop je het aandeel voor 80 euro dan is er sprake van een verlies of minderwaarde.

Het begrip 'financiële activa' heeft in het kader van de meerwaardebelasting een erg breed toepassingsgebied. Het heeft ook betrekking op zowel beurs- als niet-beursgenoteerde aandelen en aandelenopties, verkregen in het kader van de arbeidsrelatie. Een groepsverzekering (tweede pensioenpijler) en het pensioensparen (derde pensioenpijler) worden daarentegen wél uitdrukkelijk uitgesloten.

De belasting bedraagt 10 procent op de gerealiseerde meerwaarden. Bij aangifte in de personenbelasting wordt er geen gemeentebelasting berekend op deze heffing. De regeling geldt overigens enkel voor rijksinwoners. Voor niet-inwoners die rijksinwoner worden (en omgekeerd) gelden er specifieke regels. Zo zullen belastingplichtigen die België verlaten, rekening moeten houden met een zogenaamde 'exit-taks'.

De belastbare meerwaarde is gelijk aan het positieve verschil tussen de ontvangen prijs en de aanschaffingswaarde

De belastbare meerwaarde is gelijk aan het positieve verschil tussen de ontvangen prijs en de aanschaffingswaarde. Voor financiële activa verworven voor 1 januari 2026 en bepaalde financiële activa zoals aandelen met korting verkregen in de arbeidsrelatie gelden specifieke regels om de aanschafwaarde te bepalen. Geen enkele kost voor de verkrijging of de verkoop wordt voor de berekening van de meerwaarde in rekening gebracht. Denk bijvoorbeeld aan de taks op de beursverrichtingen of commissie.

Voor de berekening van de meerwaarde geldt de FIFO-methode (first in first out). Bij verkoop van een deel van de activa wordt de meerwaarde berekend op basis van de aankoopprijs van de eerst verworven financiële activa. Stel dat je 3 verschillende aankopen hebt gedaan van eenzelfde aandeel, waaronder 10 aandelen gekocht aan 100 euro in 2026, 20 aandelen aan 150 euro in 2027 en 70 aandelen aan 200 euro in 2028. Indien 25 aandelen worden verkocht in 2028 voor 200 euro, dan bedraagt de meerwaarde 1.750

euro, zijnde $10 \times (200 \text{ euro} - 100 \text{ euro}) = 1.000 \text{ euro}$; $15 \times (200 \text{ euro} - 150 \text{ euro}) = 750 \text{ euro}$.

Voor de inning van de belasting onderscheiden we mogelijkheden. In het geval er via een in België gevestigde tussenpersoon die op enige wijze tussenbeide komt bij de verkooptransactie (denk aan een bankinstelling) dan kan worden geopteerd voor 'bronheffing' of voor 'opt out'. In het eerste geval wordt de belasting als bronheffing ingehouden bij de verwezenlijking, de inning, aangifte en betaling verloopt dan zoals voor de roerende voorheffing verschuldigd op dividenden of auteursrechten. De tussenpersoon mag hierbij geen rekening houden met eventuele minwaarde, voetvrijstellingen en (tijdelijke) hogere aanschafwaarden voor activa in bezit voor 1 januari 2026. De bronheffing is vervolgens bevrijdend en er is geen vermelding vereist van de meerwaarden in de aangifte in de personenbelasting.

De opt-outregeling is de uitzondering waarvoor men uitdrukkelijk moet kiezen

Wanneer je als belastingplichtige kiest voor 'opt-out', waarbij aan de tussenpersoon wordt meegedeeld om de meerwaardebelasting niet te innen aan de bron, dan is er geen sprake van inhouding van roerende voorheffing. Dat is een voordeel in het geval de belastingplichtige kan genieten van de voetvrijstelling. Hij moet dan zelf de meerwaarde aangeven in de aangifte personenbelasting, ongeacht de omvang van de meerwaarde. De (Belgische) tussenpersoon verschaft de fiscus een attest met de nodige gegevens.

Let wel, standaard geldt de inhouding van de roerende voorheffing. De opt-outregeling is de uitzondering waarvoor men uitdrukkelijk moet kiezen. Dit is een vrije keuze van de belastingplichtige.

Echter, stel u heeft aandelen buiten België (bijvoorbeeld Nederland). Dan is er geen sprake van een in België gevestigde tussenpersoon die op enige wijze tussen beide komt bij de verkooptransactie. In dat geval zal de belastingplichtige de meerwaarden steeds moeten aangeven in zijn aangifte in de personenbelasting.

Een eerste schijf van 10.000 euro per persoon per jaar is vrijgesteld (voetvrijstelling). Gehuwden en wettelijk samenwonenden genieten elk een vrijstelling van 10.000 euro. Onder bepaalde voorwaarden is een overdracht ten belope van maximaal 1.000 euro per belastbaar tijdperk mogelijk

van het basisbedrag van de vrijstelling zonder het maximumbedrag van 15.000 euro te overstijgen.

Zoals in aanhef opgemerkt kan een aandeel uiteraard ook dalen in waarde. Er is dan sprake van minderwaarde of verlies dat in mindering kan komen van de gerealiseerde meerwaarden in hetzelfde jaar en binnen dezelfde categorie van financiële activa. Deze minderwaarden zijn, in tegenstelling tot de voetvrijstellingen, niet overdraagbaar naar een volgend belastbaar tijdperk. Voor financiële activa verkregen

vóór 1 januari 2026 gaat het om het negatieve verschil tussen de verkregen prijs en de waarde op 31 december 2025. De minderwaarden zijn, net zoals de voetvrijstellingen, enkel te verrekenen bij een aangifte in de personenbelasting.

Opent het scannen op fiscale fraude van uw bankrekening met AI deur voor massasurveillance?

De Belgische federale regering is van plan alle financiële gegevens van alle belastingplichtigen te analyseren met artificiële intelligentie (AI) om fraude op te sporen. Critici stellen dat dit de omgekeerde wereld is, waar het vermoeden van onschuld niet meer geldt en elke belastingplichtige wordt beschouwd als een potentiële verdachte van fiscale fraude. Wat is hier aan de hand?

Op zich is het niet nieuw dat de fiscus de financiële gegevens kan inkijken. Overeenkomstig de wet van 8 juli 2018 werd het 'Centraal Aanspreekpunt' (CAP) opgericht in de schoot van de Nationale Bank van België. Het CAP is het centrale register waar sommige financiële gegevens van Belgen worden verzameld. Zo moet elke financiële instelling de naam van de titularis van elke bankrekening opgeven. De banken moeten bovendien tweemaal per jaar de stand van al die bankrekeningen meedelen. Dit gebeurt telkens op 30 juni en op 31 december.

De fiscus heeft slechts inzage in deze financiële gegevens van een individuele belastingplichtige als er aanwijzingen van fraude zijn. Maar de controleur kon die gegevens niet zomaar meteen inkijken, hij moest daarvoor eerst een vraag om inlichtingen stellen aan de belastingplichtige in het kader van vermeende aanwijzingen van fraude. De fiscus kon dus eerst inzage nemen in het CAP als de belastingplichtige daarop weigerde te antwoorden.

Het nieuwe wetgevend initiatief van de regering gaat nu evenwel een flinke stap verder. Het creëert een wettelijk kader om het CAP vanaf 1 december 2026 te integreren in het datawarehouse van de fiscus. Daardoor zal de fiscus al deze financiële gegevens zelf centraal kunnen verzamelen. De vroegere voorwaarden die moesten worden nageleefd om bij het CAP inzage te kunnen nemen in de financiële gegevens van een bepaalde belastingplichtige verdwijnen. Eens de financiële gegevens die door het CAP worden bijgehouden geïntegreerd worden in de computerbestanden van de fiscus, kunnen die permanent én automatisch worden geanalyseerd door artificiële intelligentie.

De vroegere voorwaarden die moesten worden nageleefd om bij het CAP inzage te kunnen nemen in de financiële gegevens van een bepaalde belastingplichtige verdwijnen

Voortaan zal de zogenoemde 'slimme software' van de fiscus te allen tijde toegang hebben tot alle verrichtingen van alle Belgisch inwoners die in het CAP zijn opgenomen. Daarbij zullen alle bankrekeningen, spaarrekeningen, beleggingen, leningen (zowel van hypothecaire als persoonlijke aard) en andere financiële contracten geïntegreerd worden en preventief gecontroleerd kunnen worden. In het verlengde daarvan zullen ook cryptorekeningen en tak 21/23-verzekeringen niet meer aan het alziend oog van het algoritme ontsnappen. De AI-software zal op zoek gaan naar verdachte patronen om risicoprofielen aan te maken. Wie een afwijkend gedragspatroon aan de dag legt, mag zich aan een

fiscale controle verwachten, of toch minstens aan een vraag om inlichtingen.

Er wordt door de regering echter geen duidelijkheid verschaft over de technologie waarop de screening zal gebeuren. Welke algoritmes zullen worden gebruikt, wordt eveneens geheim gehouden. Het is ook een raadsel wie controle zal uitoefenen op het gebruik en de toepassing van de gegevens. Het systeem oogst om die reden kritiek van de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA), die waarschuwt voor de gevaren van geautomatiseerde besluitvorming en grootschalige profilering. In advies nr. 36/2025 van de GBA wordt beklemtoond dat de integratie van het CAP in het datawarehouse van de FOD Financiën voor doeleinden van datamining een ernstige inmenging vormt in het fundamentele recht op privacy, zonder dat specifieke waarborgen worden ingevoerd inzake proportionaliteit, finaliteit en transparantie.

Volgens de GBA moet de integratie van het CAP in het datawarehouse van de fiscus worden verhinderd, aangezien de voorziene datamining inhoudt dat CAP-gegevens kunnen worden geraadpleegd zonder enig fiscaal onderzoek ten aanzien van een belastingplichtige, zonder enige aanwijzing van fraude en zonder dat er sprake is van een weigering tot medewerking.

Dat de toepassing van AI in fiscalibus tot drama's kan leiden, wordt aangetoond door de zogenoemde 'Toeslagenaffaire' in Nederland

De Raad van State was evenmin mals in zijn kritiek. In advies nr. 77.807/2-3 van de Raad wordt gesteld dat in de wet de grenzen van de verwerking van persoonsgegevens niet duidelijk worden vastgelegd wat betreft de finaliteit, de diverse categorieën van verwerkte gegevens, de bewaartermijn ervan en de personen die er toegang toe hebben.

Dat het systeem absoluut niet feilloos is, blijkt uit het risico op zogenoemde 'hallucinaties' die de AI-software kan vertonen. Dat de toepassing van AI in fiscalibus tot drama's kan leiden, wordt aangetoond door de zogenoemde 'Toeslagenaffaire' in Nederland. De Nederlandse belastingdienst had wegens het gebruik van artificiële intelligentie onterecht duizenden ouders als fraudeurs bestempeld, omdat zij volgens dat algoritme onterecht kinderopvangtoeslag zouden hebben ontvangen. Hierdoor kwamen deze ouders op een zwarte lijst te staan en raakte bekend dat deze zogenoemde 'Toeslagenaffaire' mogelijk geleid heeft tot de door de Nederlandse overheid gedwongen uithuisplaatsing van

van 1.115 kinderen. Dat alles omdat het zelflerend algoritme zelfstandig een risicomodel had opgesteld waarbij gezinnen met lagere inkomens een hogere risicoscore op fraude kregen dan gezinnen met hogere inkomens. Zodoende werden vele gezinnen met een laag inkomen ten onrechte als fraudeur gebrandmerkt.

De nieuwe wet wordt door sommigen ook gezien als een opstap naar een vermogenskadaster, aangezien de financiële gegevens automatisch worden ingezameld. Vandaar dat belastingplichtigen zich verzetten tegen de nieuwe wet. Sommigen hebben zich verenigd in het zogenoemde 'Ministry of Privacy'. Die private stichting heeft een procedure aangespannen voor het Grondwettelijk Hof om de nieuwe wet op de 'Money Control' te laten vernietigen, omdat de automatische risicoprofilering door algoritmes niet transparant is en daardoor de privacy op een ongeziene schaal

wordt aangetast. Een en ander betekent volgens het Ministry of Privacy een schending van het rechtsstatelijke principe dat controles gericht en proportioneel moeten zijn, zonder dat surveillancetechnieken worden gebruikt die niet thuishoren in een vrije samenleving. Thans wordt de burger in onze democratische maatschappij onderworpen aan massasurveillance-technieken waarvan de Stasi in de voormalige DDR alleen maar kon dromen.

Belgische meerwaardebelasting meteen aangevochten bij Grondwettelijk Hof

Amper een maand na de goedkeuring van de meerwaardebelasting door de Belgische federale regering is het eerste beroep tot vernietiging bij het Grondwettelijk Hof al een feit. Zo zou sprake zijn van een ongeoorloofd verschil in behandeling, omdat beleggers de meerwaarde die ze bij buitenlandse financiële instellingen realiseren, altijd zelf zullen moeten aangeven.

De meerwaardebelasting kan immers geïnd worden op twee manieren, te weten (i) door de financiële instellingen waar de belegger zijn aandelen heeft (die dan een voorheffing aan de bron inhouden) of (ii) door de belegger zelf (die zijn meerwaarden moet aangeven in zijn belastingaangifte en betalen).

De bronheffing is echter alleen mogelijk in het binnenland en niet over in het buitenland gerealiseerde meerwaarden. Daarover moeten beleggers de aangifte en betaling altijd zelf doen. Volgens de indiener van het vernietigingsberoep is dat in strijd met het gelijkheidsbeginsel in de Grondwet.

Het is uiteraard nog maar de vraag of het Grondwettelijk Hof daar oren naar zal hebben. Soortgelijke klachten rond de uitbreiding van de beurstaks (2020) en de effectentaks (2022) werden door het Hof immers verworpen. Echter, verwacht mag worden dat nog andere partijen met andere argumenten naar het Grondwettelijk Hof zullen stappen tegen de nieuwe wet.

België schaft federale hypotheekrenteaftrek en andere oude federale kredietvoordelen met terugwerkende kracht af

Het Belgische fiscale voordeel voor interesten betaald op leningen voor een buitenverblijf of opbrengsteigendom is met ingang van 2026 afgeschaft. Opmerkelijk is dat er geen enkele vorm van overgangsregeling van toepassing is. De federale regering verantwoordt dat door de 'uiterst moeilijke budgettaire situatie'. Er wordt dan ook niet ingegaan op de suggestie van de Raad van State om een onderscheid te maken tussen schulden die recent zijn aangegaan en schulden die al een tijd geleden zijn aangegaan. De afschaffing geldt voor alle lopende kredieten en ook al voor interesten betaald in 2025. Eigenaars die er bij hun rendementsberekening van uitgaven om tijdens de looptijd van hun krediet beroep te kunnen doen op intrestaftrek, zullen hun berekening dus opnieuw moeten maken.

Geen enkel fiscaal voordeel meer mogelijk voor een nieuw woonkrediet

Als een lening afgesloten vóór 1 januari 2014 in aanmerking kwam voor de 'oude woonbonus', en de eigen woning waarvoor het krediet werd afgesloten een niet-eigen woning was geworden vóór 1 januari 2016, kon men terugvallen op de federale woonbonus. Men moest in dat geval de toepassing van de federale woonbonus elk jaar vragen door de codes 1370/2370 in te vullen. Maar, deze federale woonbonus

wordt afgeschaft vanaf aanslagjaar 2026 (inkomstenjaar 2025). De kapitaalaflossingen van het krediet komen wel nog in aanmerking voor het federaal langetermijnsparen binnen de wettelijke grenzen (codes 1358/2358).

Het federale bouwsparen en de federale bijkomende interestvermindering, in principe enkel van toepassing op leningen afgesloten vóór 2005, worden vanaf aanslagjaar 2026 (inkomstenjaar 2025) ook niet langer toegepast. De codes 1355/2355, 1351/2351, 1138/2138 en 1139/2139 worden dus geschrapt. Het federale bouwsparen kan ook terugvallen op het federale langetermijnsparen.

De vermindering voor interesten van 'groene leningen' aangegaan van 2009 tot 2011 wordt ook opgeheven vanaf aanslagjaar 2026 (inkomstenjaar 2025). De intrestbonificatie voor groene leningen blijft wel onverkort van toepassing. Nu ook de federale interestaftrek wordt afgeschaft, is er voor een woonkrediet geen enkel fiscaal voordeel meer mogelijk. De gewestelijke voordelen voor kredieten die men in het verleden heeft afgesloten en het federale langetermijnsparen voor kredieten afgesloten vóór 1 januari 2024 blijven wel van toepassing.

Nederlandse banken beperken mogelijkheden voor aflossingsvrije hypotheek

Wat vele (tientallen) jaren gebruikelijk was, de geheel of gedeeltelijk aflossingsvrije hypotheek, lijkt haar langste tijd te hebben gehad. Steeds meer banken, waaronder ING, Rabobank, ASN Bank en ABN Amro beperken immers de mogelijkheden bij het afsluiten van een aflossingsvrije hypotheek. Vaak kunnen klanten nog tot maximaal 30 procent van de woningwaarde financieren met een lening waarover ze tussentijds alleen de rente hoeven te betalen.

Bij woningen tot een waarde van 1 miljoen euro geldt een maximum voor het aflossingsvrije deel van een hypotheek van 150.000 euro, bij huizen tot 2 miljoen euro is dat 250.000 euro en bij duurdere woningen maximaal 500.000 euro. Banken lijken hiermee te anticiperen op waarschuwingen van onder andere De Nederlandsche Bank (DNB), die wees op risico's van hypotheek die tussentijds niet worden afgelost. In januari meldde DNB dat bijna 45 procent van de Nederlandse hypotheekschulden aflossingsvrij is.

De terugbetaling van die leningen hangt namelijk vaak af van de waarde van de woning, en die kan dalen bij een slechte markt of slecht onderhoud. Daarnaast hebben mensen met een aflossingsvrije hypotheek vaak lange tijd een hoge schuld. Tegenwoordig lenen huizenkopers in Nederland dan ook al veel minder via een aflossingsvrije hypotheek, maar lange tijd waren ze erg populair.

Belgische overheidsfinanciën steeds verder in het rood

Internationaal ratingbureau Standard & Poor's heeft in april van dit jaar beslist om de rating van de Belgische overheidsschuld te verlagen, als gevolg van de onthutsend hoge begrotingstekorten sinds de pandemie. Ratingbureaus Standard & Poor's, Moody's en Fitch schatten in hoe groot de kans is dat overheden hun schulden niet meer kunnen betalen. Daarvoor kijken ze naar de financiën en de economie van landen, deelstaten en gemeenten. De ratingverlaging kan betekenen dat de Belgische overheid meer zal moeten betalen om geld te kunnen lenen op de internationale financiële markten.

België scoorde tot voor kort de rating AA, maar die zakt nu naar AA-. De ratingbureaus erkennen de inspanningen van de huidige Belgische regering, maar oordelen terecht dat die nog onvoldoende zijn om de opgebouwde achterstand uit het verleden weg te werken. Daarom moet de politieke focus nu volledig uitgaan naar het herstel van het vertrouwen van de internationale markten.

De ratingbureaus verwachten dat de Belgische tekorten in de toekomst minder snel zullen krimpen dan de regering inschat. Bovendien zal de uitstaande schuld blijven stijgen, terwijl ook de rente erop zal stijgen. De nodige hervormingen om dat recht te trekken noemt Standard & Poor's 'uitdagend'.

Volgens financieel persagentschap Bloomberg, dat verschillende experts bevroeg, dreigt België te veranderen van een van de veiligste Europese obligaties in een risicovolle investering. De rente die België betaalt op schuldenlasten is nu hoger dan die van Spanje, Portugal en Ierland, EU-lidstaten die in een niet zo heel ver verleden allemaal een financiële reddingsoperatie nodig hadden, omdat ze na de financieel-economische crisis aan de rand van het faillissement stonden.

Nederland heeft 4,4 miljoen eigenaren

De totale oppervlakte van Nederland en de Noordzee is verdeeld over 8,4 miljoen percelen. Maar de vraag is dan vervolgens: van wie is Nederland? Welnu, dat heeft het Kadaster in kaart gebracht in een nieuw onderzoek dat begin mei werd gepresenteerd. En jawel, Nederland blijkt in handen van 4,4 miljoen eigenaars.

De gezamenlijke overheden zijn de grootste eigenaar van het totaal aan landbouwgrond, natuurgebieden, water, wegen en de gebouwde omgeving in Nederland. Meer dan de helft van Nederland is landbouwgrond, zoals akkerland, grasland en kassen, mits de Noordzee niet wordt meegeteld. Die grond is erg versnipperd en verdeeld over 280.000 eigenaren. Het grootste deel is in handen van particulieren.

Nederland telt daarnaast vele vierkante kilometers aan water die verdeeld zijn onder 12.000 eigenaren, vooral de overheid, natuurorganisaties en waterschappen. De grootste tien eigenaren bezitten 96 procent van het Nederlandse water. De overheid is de grootste eigenaar, omdat zij de Noordzee, Waddenzee en het IJsselmeer bezit.

Bijna een tiende van Nederland is bebouwde kom, ofwel alles binnen de plaatsnaamborden en die grond is verdeeld over bijna 4 miljoen eigenaren

Daarnaast bestaat 12 procent van Nederland uit natuurgebied, zoals nationale parken, bossen en duinen. Staatsbosbeheer, Natuurmonumenten en de overheid zijn de grootste eigenaren onder de 60.000 natuurbezitters. In Overijssel en Noord-Brabant bezitten particuliere eigenaren in verhouding

veel natuur.

Bijna een tiende van Nederland is bebouwde kom, ofwel alles binnen de plaatsnaamborden en die grond is verdeeld over bijna 4 miljoen eigenaren. Het merendeel is eigendom van de gezamenlijke gemeenten, maar ook particulieren en woningcorporaties bezitten veel.

Alle bedrijventerreinen in Nederland zijn verdeeld in 300.000 percelen, waar ook (lucht)havens onder vallen. Die tellen weer 120.000 eigenaren, waarvan het merendeel bedrijf is. Daarnaast is 2 procent van de ruimte in Nederland infrastructuur, zoals wegen en treinsporen, die vooral in handen is van de overheid.

De 427 vierkante kilometer recreatieterrein, goed voor 1 procent van Nederland, is verdeeld over bedrijven, overheden en particulieren. Het Rijk is een grote eigenaar van recreatiegebied in Friesland en Zeeland rond de kust. In Overijssel en Drenthe, waar op vakantieparken veel particuliere vakantiewoningen staan, is met ongeveer 30 procent veel recreatiegrond van particulieren.

Meer Nederlandse vakantiewoningen te koop door fiscale druk en zwakkere vraag

Meer dan 2.700 vakantiewoningen in Nederland werden vorig jaar via een NVM-makelaar in de verkoop gezet, het hoogste aantal in vijftien jaar. De markt wordt sterk beïnvloed door wijzigingen in box 3, hogere btw op verhuur en stijgende lasten. Vooral beleggers haken vaker af, terwijl particuliere kopers kritischer worden. Dat alles staat te lezen in een rapport van makelaarsorganisatie NVM.

De gemiddelde verkoopprijs bleef in 2025 vrijwel stabiel op ongeveer 247.000 euro. Over een periode van vijf jaar zijn recreatiewoningen gemiddeld echter wel circa 40 procent duurder geworden. Kopers betaalden vorig jaar gemiddeld 3,4 procent onder de vraagprijs. Daarbij werden deze recreatiewoningen gemiddeld in 84 dagen verkocht, een stuk langer dan de gemiddeld 32 dagen bij bestaande koopwoningen.

Opvallend is dat in Zeeland het aanbod sterk is gestegen, met 28 procent. Tegelijkertijd daalde het aantal verkopen en zakten de prijzen met 9 procent. Zeeland lijkt daarmee een van de eerste regio's waar een kopersmarkt ontstaat.

De Waddeneilanden blijven de duurste regio, met een gemiddelde verkoopprijs van 519.000 euro. Daar stegen de prijzen met gemiddeld 11 procent, onder meer door schaarste en blijvende populariteit.

In Limburg krijgen kopers dan weer de meeste vierkante meters voor hun geld. De prijs per vierkante meter ligt er gemiddeld op 2.616 euro en is daarmee het laagst van Nederland.

Nederlandse woningmarkt lijkt wat af te koelen

Na enige jaren van oververhitting lijkt de woningmarkt in Nederland wat af te koelen. Het tijdelijke aanbod van ex-huurwoningen, de verslechterde betaalbaarheid en het conflict in het Midden-Oosten remmen de prijsontwikkeling.

In 2026 wordt verwacht dat bestaande koopwoningen gemiddeld slechts 2,8 procent duurder worden dan vorig jaar. De verkoopgolf van huurwoningen heeft de piek bereikt en zakt langzaam terug. Dat drukt ook het aantal transacties naar zowat 227.000 dit jaar en naar verwachting 200.000 volgend jaar.

De regionale verschillen blijven evenwel groot. In steden als Amsterdam zijn de huizenprijzen gestagneerd, terwijl de prijzen in perifere regio's als Groningen en Noord-Brabant nog stevig doorstijgen. Enkel Limburg ziet mogelijk een prijsdaling tegemoet.

Ook de woningbouw staat onder druk door hardnekkige knelpunten, waaronder recent ook netcongestie, en door oplopende rentes, stijgende bouwkosten en toegenomen onzekerheid.

ICT2MKB

Zo simpel kan het zijn

+31 88 428 26 00

info@ict2mkb.nl

www.ict2mkb.nl

HET ZUIDEN

Europa beschuldigt Spanje andermaal van discriminatie waardoor niet-residenten belastingkorting op huurinkomsten mislopen

De Europese Commissie breidt haar onderzoek naar Spanje uit vanwege discriminatie van niet-residenten op huurinkomsten. Niet-residenten in Spanje kunnen geen belastingkorting krijgen, in tegenstelling tot residenten die tot zestig procent kunnen aftrekken. Spanje heeft twee maanden om deze ongelijkheid aan te pakken, na eerdere waarschuwingen vanuit Brussel.

De Spaanse belastingdienst houdt zo een systeem in stand dat de Commissie al zeven jaar als onrechtmatig bestempelt

Wie als buitenlander een woning in Spanje verhuurt zonder er fiscaal te wonen, betaalt belasting over vrijwel de volledige huuropbrengst. Spanjaarden en andere residenten mogen een fors deel van die opbrengst aftrekken, niet-residenten niet. De zaak draait om de IRPF (Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas), oftewel de Spaanse inkomstenbelasting. Residenten kunnen tot zestig procent van de belastbare huurinkomsten aftrekken, terwijl wie in het buitenland woont die korting volledig misloopt. De Commissie ziet daarin een beperking van het vrije verkeer van kapitaal binnen de Europese Unie.

Het conflict is overigens niet nieuw. Al in maart 2019 stuurde de Commissie een eerste aanmaningsbrief naar de Spaanse

autoriteiten met het verzoek de ongelijkheid recht te zetten, maar vanuit Madrid werd hierop niet gereageerd. In 2025 paste de regering de regels wel aan, maar volgens de Commissie loste dat niets op. De nieuwe aftrekposten, die kunnen oplopen van twintig tot negentig procent van de belastbare grondslag, gelden namelijk opnieuw alleen voor residenten.

De Spaanse belastingdienst houdt zo een systeem in stand dat de Commissie al zeven jaar als onrechtmatig bestempelt. Dat raakt direct aan de manier waarop buitenlanders als niet-resident belasting betalen over hun Spaanse inkomsten. Voor Nederlanders en Belgen met een tweede huis in Spanje is dit allerm minst een abstracte kwestie. Wie zijn appartement een deel van het jaar verhuurt, geeft die inkomsten op via het Modelo 210-formulier. EU-burgers betalen daarover negentien procent, maar zonder de aftrek die een Spanjaard wél krijgt, valt de aanslag hoger uit.

Het verschil zit hem in de fiscale woonplaats. Eerst wie meer dan 183 dagen per jaar in Spanje verblijft, geldt als resident. Indien Madrid thans niet binnen de twee maanden orde op zaken stelt, volgt een zogenoemd 'met redenen omkleed advies' van de Commissie, een laatste formele waarschuwing voordat de zaak naar het Hof van Justitie van de EU gaat.

Spaanse Hoge Raad stopt fiscale discriminatie van buitenlanders na klacht Belg

Een Belgische man met woningen op de Balearen heeft een belangrijke overwinning behaald. De Spaanse Hoge Raad heeft namelijk bevestigd dat niet-residenten met vermogen in Spanje niet zwaarder belast mogen worden dan inwoners. Dat betekent dat buitenlanders voortaan recht hebben op dezelfde belastingbeperkingen als Spanjaarden.

De zaak draaide om een Belg die in 2016 en 2017 meer dan 142.000 euro per jaar aan vermogensbelasting betaalde over zijn bezittingen ter waarde van zo'n 9,4 miljoen euro. Hij vroeg later om een correctie, omdat volgens hem ook niet-residenten gebruik mogen maken van de regel die voorkomt dat de totale belastingdruk hoger uitvalt dan 60 procent van de inkomsten.

De Spaanse belastingdienst wees zijn verzoek af. Ook de regionale rechtbank van de Balearen gaf hem ongelijk, waardoor hij noodgedwongen verder moest procederen. Pas toen de kwestie de hogere regionale rechtbank bereikte, kreeg hij voor het eerst gelijk. De zaak belandde uiteindelijk bij de Hoge Raad, die nu de eerdere uitspraken bevestigt. Volgens de rechters is het ongeldig en discriminerend om buitenlanders uit te sluiten van een fiscale bescherming die inwoners wel krijgen. Bovendien botst dit met Europese regels rond vrij verkeer van kapitaal en personen.

Met de uitspraak komt er duidelijkheid, zowel inwoners als niet-residenten hebben recht op dezelfde heffingsbeperking, die de belastingdruk kan verlagen tot maximaal 60 procent van de inkomsten en zelfs kan leiden tot een vermindering tot 80 procent van de te betalen vermogensbelasting.

Deze beslissing zal gevolgen hebben voor buitenlanders met Spaans vastgoed. Veel niet-residenten kunnen nu mogelijk geld terugvragen of hun huidige belastingdruk laten verlagen.

Ook in 2026 verruimde vrijstelling vermogensbelasting van toepassing voor niet-residenten in Spanje

In 2026 blijft de verruimde vrijstelling voor de vermogensbelasting van toepassing. Daardoor krijgen niet-residenten dezelfde voordelen als mensen die in Spanje wonen, iets wat volgens het ministerie van Financiën nodig is om het belastingstelsel eerlijker te maken. Tot 2023 gold de vrijstelling van 700.000 euro alleen voor mensen die in Spanje woonden en een vermogen boven de 3 miljoen euro hadden. Zij kregen ook nog eens 300.000 euro vrijstelling voor hun hoofd woning. Niet-residenten hadden deze voordelen niet, wat vaak tot discussies en rechtszaken leidde.

Door de wijziging die in 2023 begon en in 2026 wordt voortgezet, geldt de vrijstelling van 700.000 euro nu voor iedereen, waar men ook woont. Daardoor hoeven buitenlanders met Spaans vastgoed geen belasting meer te betalen over de eerste 700.000 euro van hun vermogen.

Volgens de Spaanse overheid maakte deze aanpassing het belastingstelsel eerlijker en beter afgestemd op de Europese regelgeving. De solidariteitsbelasting op grote vermogens blijft bovendien actief totdat de regionale vermogensbelasting volledig is herzien, een proces dat naar verwachting nog enkele jaren duurt.

In 2024 leverde deze belasting ruim 650 miljoen euro op, vooral afkomstig van inwoners van Madrid. In totaal betaalden meer dan twaalfduizend grote vermogens gemiddeld 52.000 euro per persoon. De regering verwacht dat de handhaving van de vrijstelling in 2026 zorgt voor meer duidelijkheid en stabiliteit voor zowel inwoners als buitenlanders.

Om dubbele belasting te voorkomen, blijft Spanje aftrekken wat al in een autonome regio is betaald aan vermogensbelasting. Zo wordt voorkomen dat dezelfde belastingplichtige twee keer moet afrekenen over hetzelfde vermogen, een regeling die eveneens in 2026 blijft gelden.

Nieuw Nederlands-Spaans dubbelbelastingverdrag leidt tot onduidelijkheid

Het nieuwe Nederlands-Spaans dubbelbelastingverdrag leidt tot onrust bij Nederlands gepensioneerden in Spanje. Het nieuwe verdrag vervangt het vorige dat nog stamt uit een tijd dat er veel minder sprake was van grensoverschrijdend inkomen genieten uit werk of pensioen. Hoewel het verdrag uit 1971 actueel nog steeds geldt, komt er een belangrijke verandering door de aanstaande ratificatie van een moderniseringsprotocol en hervormingen in het Spaanse zorg- en sociale zekerheidsstelsel.

De kern van de zorg zit bij de belasting op pensioenen. Op dit moment betalen veel Nederlanders die permanent in Spanje wonen belasting in Spanje over hun pensioeninkomen. Dat verandert mogelijk. De nieuwe afspraken wijzen erop dat Nederland meer belastingrechten krijgt, vooral over aanvullende pensioenen. En dat kan flink schelen.

De afgelopen jaren is de aantrekkingskracht van Spanje voor Nederlanders aanzienlijk toegenomen. Emigratie naar Spanje is niet langer alleen een droom voor gepensioneerden, ook zogenaamde digitale nomaden kiezen steeds vaker voor hun werkplek onder de zon.

Nederland streeft al jaren naar een verschuiving van de heffingsrechten op pensioenen

De fiscale relatie tussen Nederland en Spanje wordt bepaald door het dubbelbelastingverdrag van 16 juni 1971, die op 20 september 1972 in werking trad. Dit verdrag is opgebouwd uit dertig artikelen die elk een specifiek aspect van de belastingheffing behandelen. Voor de Nederlander in Spanje zijn met name de bepalingen over de woonplaats, inkomen uit onroerende zaken en pensioenen van cruciaal belang. We denken hierbij aan:

- *Artikel 4: Fiscale Woonplaats (Bepaalt welk land als 'thuisland' wordt gezien bij dubbele residentie),*
- *Artikel 6: Onroerende Zaken (Inkomen uit vastgoed, waaronder ook huur, mag worden belast in het land waar het vastgoed staat,*
- *Artikel 10: Dividenden (Beperkt de bronbelasting die een land mag heffen op dividenden aan een inwoner van het andere land),*
- *Artikel 15: Dienstbetrekking (Inkomen uit werk is belast in het land waar de werkzaamheden worden verricht),*
- *Artikel 18: Pensioenen (Private pensioenen en lijfrenten zijn in beginsel belast in het woonland),*
- *Artikel 19: Overheidsfuncties (Pensioenen uit overheidsdienst blijven belast in het uitkerende land.*

Nederland streeft al jaren naar een verschuiving van de heffingsrechten op pensioenen. In het verdrag van 1971 werd de belasting op private pensioenen en AOW volledig

aan Spanje toegewezen. Door de fiscale voordelen tijdens de opbouwfase vindt Nederland het evenwel gerechtvaardigd om bij de uitkeringsfase meer belastingopbrengst te eisen. Dit heeft geleid tot onderhandelingen over een nieuw dubbelbelastingverdrag, waarvan de contouren in 2025 en 2026 steeds duidelijker worden.

Door de fiscale voordelen tijdens de opbouwfase vindt Nederland het evenwel gerechtvaardigd om bij de uitkeringsfase meer belastingopbrengst te eisen

Zo is er inderdaad in 2025 ambtelijke overeenstemming bereikt tussen Nederland en Spanje over een wijziging van het verdrag uit 1971. Hoewel de definitieve tekst pas na parlementaire goedkeuring rechtskracht krijgt, wordt verwacht dat er een drempelbedrag van 15.000 euro wordt ingevoerd. Dit betekent dat Nederland belasting kan heffen op pensioenuitkeringen boven dit bedrag. Voor veel Nederlandse residenten in Spanje kan dit leiden tot een aanzienlijke verschuiving in hun netto besteedbaar inkomen, aangezien de Spaanse belastingtarieven vaak gunstiger zijn door vrijstellingen en aftrekposten. De impact van deze wijziging kan als volgt worden uitgelegd:

- *Bruto jaarinkomen uit Nederlands pensioen bedraagt minder dan 15.000 euro, dan mag actueel Spanje belasting heffen en dat zal ook onder het nieuwe verdrag zo blijven;*
- *Bruto jaarinkomen uit Nederlands pensioen bedraagt 30.000 euro, dan mag actueel Spanje belasting heffen, maar onder het nieuwe verdrag zal de heffingsbevoegdheid gedeeltelijk overgaan naar Nederland, met een geraamd maandelijks netto inkomensverlies van ca. 150 euro tot gevolg;*
- *Bruto jaarinkomen uit Nederlands pensioen bedraagt 80.000 euro, dan mag actueel Spanje belasting heffen, maar onder het nieuwe verdrag zal de heffingsbevoegdheid geheel overgaan naar Nederland, met een geraamd maandelijks netto inkomensverlies van ca. 1.250 euro tot gevolg.*

Een hardnekkig fabeltje in de expatsgemeenschap is dat men zelf kan kiezen waar men belasting betaalt. In werkelijkheid bepaalt de 183-dagenregel of iemand fiscaal resident is. Wie meer dan 183 dagen per jaar in Spanje verblijft, wordt als

zodanig beschouwd volgens de Spaanse wetgeving. Bij onduidelijkheid biedt artikel 4 van het verdrag houvast, waarbij wordt gekeken naar:

- *Het middelpunt van de levensbelangen (familie, sociale contacten),*
- *De vaste woonplaats die de belastingplichtige ter beschikking staat,*
- *De nationaliteit.*

Wie eenmaal als fiscaal resident in Spanje wordt aangemerkt, is verplicht aangifte te doen van zijn wereldwijde inkomen en vermogen bij de Agencia Tributaria (Hacienda). Dit omvat niet alleen het Nederlandse pensioen, maar ook inkomsten uit verhuur van Nederlands vastgoed, rente op spaarrekeningen en dividenden. Om te voorkomen dat de Nederlandse belastingdienst loonheffing inhoudt op pensioenuitkeringen die aan Spanje zijn toegewezen, moet de resident een certificaat van fiscale residentie (Certificado de Residencia Fiscal) overleggen aan de Nederlandse belastingdienst buitenland. Dit document, afgegeven door de Spaanse fiscus, dient als bewijs voor Nederland om vrijstelling van bronbelasting te verlenen.

Ook voor degenen die in Spanje werken of hebben gewerkt, is 2026 een cruciaal jaar vanwege de invoering van een nieuw pensioensysteem

Ook voor degenen die in Spanje werken of hebben gewerkt, is 2026 een cruciaal jaar vanwege de invoering van een nieuw pensioensysteem. De Spaanse overheid heeft besloten de berekeningswijze van de pensioengerechtigde basis

te wijzigen om het stelsel toekomstbestendiger te maken. Met ingang van 1 januari 2026 wordt de pensioenhoogte berekend op basis van de gunstigste van twee formules:

- *De laatste 25 gewerkte jaren (het oude systeem);*
- *De laatste 29 gewerkte jaren, waarbij de twee minst verdienende jaren buiten beschouwing worden gelaten.*

Deze maatregel is (formeel) bedoeld om werknemers met een grillig arbeidsverloop, zoals veel expats, te beschermen tegen incidentele jaren met een laag inkomen. De pensioengerechtigde leeftijd schuift daarbij wél op naar 67 jaar in 2027.

Voor Nederlanders die naar Spanje verhuizen, heeft de emigratie directe gevolgen voor de opbouw van de Algemene Ouderdomswet (AOW). Ieder jaar dat men buiten Nederland woont of werkt en niet meer verzekerd is voor de volksverzekeringen, verliest men 2 procent van de uiteindelijke AOW-uitkering. Er bestaat weliswaar een mogelijkheid om zich gedurende maximaal tien jaar vrijwillig bij te verzekeren bij de Sociale Verzekeringsbank, mits dit binnen een jaar na vertrek uit Nederland wordt geregeld. De praktijk wijst evenwel uit dat dit doorgaans een dure aangelegenheid is, waardoor heel wat Nederlanders van deze mogelijkheid afzien. Het is aangewezen steeds zorgvuldig te berekenen of de kosten van deze vrijwillige verzekering opwegen tegen de hogere uitkering later.

Zuid-Europese landen kampen met uitgebreide schaduweconomieën

Volgens een rapport van het 'Centre for Economic Policy Research' (CEPR) kampen Zuid-Europese landen met een (té) hoge schaduweconomie, of wat we in de volksmond doorgaans aanduiden als 'zwartwerk'.

Griekenland staat aan de top van deze lijst, met een schaduweconomie die maar liefst 36 procent van het bruto binnenlands product (BBP) uitmaakt. Italië volgt op de tweede plaats met 31 procent. Spanje deelt de derde positie met Portugal, waar eveneens 24 procent van de economie niet wordt geregistreerd.

De schaduweconomie omvat activiteiten zoals illegaal werk en contante betalingen zonder belastingheffing. Hoewel het voor sommige mensen een manier biedt om financieel te overleven, verliest de overheid hierdoor veel belastinginkomsten, wat nadelige gevolgen heeft voor publieke diensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Het hardnekkig blijven bestaan van deze uitgebreide schaduweconomieën kan volgens de onderzoekers wijzen op diepgewortelde problemen in de arbeidsmarkt en een gebrek aan vertrouwen in de overheid. Vooral binnen sectoren zoals horeca, bouw en huishoudelijke hulp komt zwart werk veelvuldig voor. Ook cultuur en traditie spelen een rol: in bepaalde regio's wordt contante betaling en belastingontwijking als vanzelfsprekend gezien.

Volgens het rapport zijn er ook landen in de Europese Unie met veel kleinere schaduweconomieën. Frankrijk en Duitsland noteren respectievelijk 14 en 13 procent, terwijl België met slechts 5 procent het laagste aandeel heeft binnen de EU. Deze verschillen worden volgens de onderzoekers verklaard door factoren zoals de mate van digitale betaling, effectiviteit van belastinginning en sociale normen. Nederland komt overigens niet voor op deze lijst van 20 EU-landen.

The Outlet Stores Alicante in Nederlandse handen

Het Nederlandse bedrijf Via Outlets heeft begin 2026 het outletcentrum 'The Outlet Stores Alicante' overgenomen en betaalde er 77 miljoen euro voor. Het winkelcentrum ligt in San Vicente del Raspeig, vlak bij de stad Alicante. The Outlet Stores Alicante heeft een verhuurbare oppervlakte van 36.000 vierkante meter en telt meer dan 50 winkels in het lagere segment. Daarnaast zijn er 22 horecazaken en vrijetijdsvoorzieningen, zoals een bioscoop en een bowlingbaan.

De nieuwe eigenaar wil het outletcentrum een opfrisbeurt geven, niet alleen middels het aantrekken van nieuwe merken, maar ook door het verbeteren van de uitstraling en de algemene winkelervaring. Volgens topman Otto Ambagtsheer gaat het om een beproefd recept dat gebaseerd is op drie pijlers, te weten het vernieuwen van het winkelaanbod, het aanpassen van de gebouwen en het beter promoten van het centrum.

Met de overname van het centrum bij Alicante heeft Via Outlets nu drie outletcentra in Spanje. Het bedrijf is al actief met Mallorca Fashion Outlet en Sevilla Fashion Outlet. Door deze groei wil het bedrijf naar eigen zeggen efficiënter werken en makkelijker bekende merken aantrekken.

TEFAF-Maastricht in de ban van Spaanse kunst

TEFAF Maastricht, een van 's werelds toonaangevende beurzen voor kunst, antiek en design, vond dit jaar plaats van 14 tot en met 19 maart in het MECC Maastricht. Tijdens deze 39^e editie namen acht Spaanse galerieën deel en die brachten een selectie van bijzondere kunstwerken mee van beroemde kunstenaars zoals Goya, Velázquez, Dalí en Picasso. Daarmee kreeg het Spaanse kunsterfgoed een nog prominentere plek op een van de belangrijkste kunstbeurzen ter wereld.

Een van de galerieën die veel aandacht trok, is Colnaghi, met vestigingen in Madrid, Londen, New York en Brussel. Deze galerie presenteerde onder andere het schilderij 'Retrato de Don Sebastián García de la Huerta' van Diego Velázquez. Daarnaast waren er werken te zien van kunstenaars zoals Alonso Cano en Joaquín Sorolla, waaronder het schilderij 'En las rocas. Jávea'. Ook werd het historische portret van koning Felipe V door Miguel Jacinto Meléndez tentoongesteld.

De galerie DELAMANO Old Masters richtte zich tijdens de beurs volledig op Francisco de Goya. Op hun stand werden niet alleen werken van Goya zelf getoond, maar ook van kunstenaars uit zijn tijd en uit eerdere generaties. Zo waren er onder andere werken van Antonio del Castillo, Juan de Uceda, Anton Raphael Mengs en Francisco Bayeu te zien, die samen een breder beeld geven van de kunstwereld rond Goya.

Ook moderne en hedendaagse kunst kreeg een belangrijke plaats. De galerie Mayoral uit Barcelona en Parijs bracht

werken mee van grote namen uit de twintigste eeuw, zoals Pablo Picasso, Joan Miró, Salvador Dalí en Fernand Léger. Daarnaast waren er kunstwerken van onder meer Marc Chagall, Alexander Calder, Eduardo Chillida en Antoni Tàpies te bewonderen.

Een andere deelnemer was Artur Ramon Art, die een brede selectie kunst presenteerde die verschillende eeuwen beslaat. Zo waren er middeleeuwse religieuze sculpturen, gotische kunstwerken en moderne schilderijen. Ook werd een grote olieverf op doek van de hedendaagse kunstenaar Miquel Barceló getoond, die hij maakte tijdens zijn verblijf in Mali.

Met deze combinatie van historische meesterwerken en moderne kunst lieten de Spaanse galerieën zien hoe rijk en divers de Spaanse kunstgeschiedenis is.

Nederlandse schrijver Cees Nooteboom in zijn woonplaats op Menorca overleden

De Nederlandse schrijver Cees Nooteboom is op 11 februari 2026 op 92-jarige leeftijd overleden in zijn woonplaats op Menorca. De auteur en dichter woonde al vele jaren op het eiland, waar hij een groot deel van zijn leven doorbracht. Zijn overlijden betekent het einde van een indrukwekkende literaire carrière die meer dan zes decennia omspande.

Nooteboom werd in 1933 geboren in Den Haag en groeide uit tot een van de belangrijkste Nederlandse schrijvers van zijn generatie. Hij brak in de jaren vijftig door met zijn roman 'Philip en de anderen', maar verwierf vooral internationale bekendheid met werken als 'Rituelen' en 'Het volgende verhaal'. Zijn boeken werden in vele talen vertaald en leverden hem wereldwijd erkenning op.

Naast romans schreef Nooteboom ook poëzie, essays en reisverhalen. Reizen speelde een centrale rol in zijn leven en werk. Hij trok door Europa, Azië en Latijns-Amerika en wist zijn indrukken op een unieke, beschouwende manier te verwerken in zijn teksten. Boeken als 'De omweg naar Santiago' en 'Hotel Nomade' laten zien hoe sterk zijn fascinatie voor cultuur, geschiedenis en landschap was.

Menorca was voor Nooteboom meer dan alleen een woonplaats. Het eiland vormde een belangrijke inspiratiebron en bood hem rust en afzondering om te schrijven. Hij leefde er teruggetrokken, maar bleef actief publiceren en deelnemen aan het culturele debat. Ook op hoge leeftijd bleef hij scherp en betrokken bij literatuur en maatschappelijke thema's.

Wonen in Spanje is in 2026 opnieuw flink duurder geworden

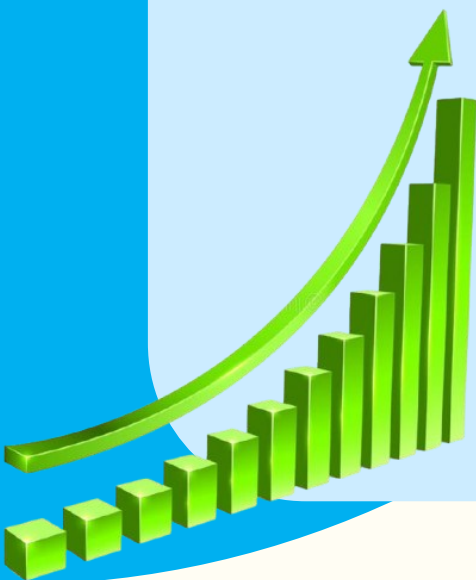
De prijzen van koopwoningen in Spanje zijn in één jaar tijd met ruim 20 procent gestegen. Ook huren werd duurder, met een stijging van meer dan 8 procent. Dat gebeurt ondanks maatregelen van de overheid om prijzen te beperken.

De gemiddelde prijs van een bestaande woning ligt nu rond de 2.900 euro per vierkante meter. Voor een appartement van 80 vierkante meter betaal je daardoor al snel meer dan 230.000 euro. Dit is de sterkste stijging van de afgelopen twintig jaar.

De prijsstijging verschilt sterk per regio. In Murcia gingen de woningprijzen het hardst omhoog, met meer dan 27 procent. Ook in Andalusië en de regio Valencia waren de stijgingen fors. In dure gebieden zoals Marbella, Madrid en de Balearen liggen de prijzen inmiddels boven de 5.000 euro per vierkante meter.

Op de huurmarkt is de situatie niet veel beter. In alle autonome regio's zijn de huren gestegen. Vooral in de regio Valencia en Castilla-La Mancha werd huren flink duurder. Madrid blijft de duurste stad om te huren, met gemiddelde prijzen boven de 21 euro per vierkante meter.

De grootste trigger voor de stijgende prijzen zou nog steeds het tekort aan woningen zijn. Er worden te weinig nieuwe huizen gebouwd, terwijl de vraag blijft groeien. Hierdoor blijven prijzen stijgen en wordt het steeds moeilijker om iets betaalbaars te vinden. Bovendien lijken de bestaande huurprijzbeperkingen weinig effect te hebben. Vooral mensen met een laag of middeninkomen voelen de gevolgen. Voor veel gezinnen wordt het vinden van een geschikte woning een steeds grotere uitdaging.

De technisch architect als nuttige schakel bij nieuwbouw en renovatie

Nederlanders en Belgen die een woning bouwen of kopen en renoveren in Spanje, kunnen beroep doen op een technisch architect. Het gaat om een bouwkundig expert die zich richt op de technische, economische en praktische kant van een bouwproject. Waar een architect vooral het ontwerp en de esthetiek bepaalt, zorgt de technisch architect ervoor dat het project ook goed, veilig en volgens de regels wordt uitgevoerd.

In Spanje zijn bouwfouten helaas geen uitzondering. Slechte materialen, haastwerk of gebrek aan toezicht hebben in het verleden tot tal van problemen geleid, van scheuren in muren tot ernstige constructiefouten. De taken van de technisch architect zijn breed en lopen door het hele bouwproces heen. Zo houdt hij toezicht op de uitvoering van de werken, controleert of de materialen correct worden gebruikt en of de aannemer volgens de plannen en de bouwvoorschriften werkt. Denk bijvoorbeeld aan verkeerde funderingen, slechte isolatie of fouten in de draagconstructie. Daarnaast maakt hij technische rapporten, meet hij oppervlakten op, stelt hij begrotingen op en controleert hij facturen.

Denk bijvoorbeeld aan verkeerde funderingen, slechte isolatie of fouten in de draagconstructie

Bij renovaties en verbouwingen is zijn rol minstens zo belangrijk. In Spanje zijn de bouwregels streng en per regio verschillend. Een technisch architect behoort te weten welke vergunningen nodig zijn en welke technische eisen gelden. Ook de bouwkundige keuring ligt in zijn handen. Zo is het ook niet onverstandig voorafgaand aan de aankoop van een woning de staat ervan te laten onderzoeken, of er verborgen

gebreken zijn, vochtproblemen, constructieve risico's en of alles volgens de regels is gebouwd.

Ook bij het legaliseren van bestaande bouw, zoals een extra kamer, zwembad of garage, speelt hij een belangrijke rol. Hij maakt de technische tekeningen en rapporten die nodig zijn om deze onderdelen officieel te laten registreren bij de gemeente en het kadaster. Zonder deze documenten blijft een deel van de woning immers juridisch illegaal, wat grote problemen kan opleveren bij verkoop of verzekering. Laat je dus vooral niet overhalen tot aankoop van een woning die in zijn geheel of gedeeltelijk niet geregistreerd is. Mogelijk is registratie gewoon niet mogelijk en wordt de woning net daarom verkocht.

Als Nederlandse of Belgische koper ben je vaak onvoldoende bekend met de Spaanse bouwcultuur, de regels of de lokale aannemers. Een onafhankelijk technisch architect werkt in jouw belang en vormt een buffer tussen jou en de bouwbedrijven. Zo weet je zeker dat je krijgt waarvoor je betaalt en dat je woning geen verborgen risico's heeft.

Meerwaardebelasting bij verkoop Spaanse woning

Wie als Belg of Nederlander een huis bezit in Spanje en dit op enig moment verkoopt, moet rekening houden met meerwaardebelasting, oftewel de plusvalía.

Concreet betekent dit dat je als particulier meerwaardebelasting betaalt op de werkelijke meerwaarde van je vastgoed. Voor niet-residenten geldt er een vast tarief van 19 procent. Voor residenten is er een progressief tarief tot 23 procent. Je betaalt als niet-resident het vast tarief van 19 procent op het verschil tussen de aankoopprijs en de verkoopprijs van je woning. Wanneer je resident bent in Spanje is er een progressief tarief en betaal je 19 procent indien je winst lager dan 6.000 euro is, 21 procent bij een winst tussen 6.000 en 24.000 euro en 23 procent wanneer je winst hoger dan 24.000 euro is. Van de gerealiseerde winst mogen een aantal aan- en verkoopkosten in mindering worden gebracht. Van de initiële aankoopkosten kan daarbij worden gedacht aan notariskosten, erelonen van advocaten en juristen, het register, de betaalde belastingen, registratierechten en kosten van bepaalde verbouwingen. Ook van de verkoopprijs van de woning mogen verschillende kosten worden afgetrokken, waaronder bijvoorbeeld de makelaarskosten. Let wel, alle kosten die je in rekening brengt, moeten bewezen worden met officiële facturen.

In sommige gemeenten zijn de jaarlijkse gemeentebelastingen eerder laag, maar bij verkoop wordt vervolgens wél flink doorgepakt

Benevens de nationale meerwaardebelasting, geldt er ook nog de gemeentelijke meerwaardebelasting, oftewel de plusvalía municipal. De berekening ervan is afhankelijk van de gemeente en kan nogal verschillend zijn. Met ingang van 2026 gelden er gelukkig opnieuw duidelijke regels. Het gaat hier om een belasting op de waardestijging van de grond.

Vanaf 2026 kan worden gekozen tussen twee berekeningsmethoden. Vooropgesteld zij dat elke gemeente nog steeds eigen belastingtarieven mag hanteren, maar met een wettelijk maximum van 30 procent. De verschuldigde belasting kan dus nog steeds sterk verschillen per plaats. In sommige gemeenten zijn de jaarlijkse gemeentebelastingen eerder laag, maar bij verkoop wordt vervolgens wél flink doorgepakt.

De eerste methode is een objectieve berekening. Daarbij wordt de kadastrale waarde van de grond vermenigvuldigd met een coëfficiënt die afhangt van het aantal jaren dat je eigenaar was. Gemeenten mogen deze coëfficiënten aanpassen binnen de wettelijke grenzen. De tweede methode is gebaseerd op de werkelijke winst. Hierbij wordt gekeken naar het verschil tussen de aankoopprijs en de verkoopprijs, waarbij alleen het deel van de grond meetelt. Finaal mag je zelf kiezen welke methode het voordeligst uitpakt. Bij verkoop heb je vervolgens 30 werkdagen om aangifte te doen en te betalen. Doe je dit niet op tijd, dan kan de gemeente boetes en rente opleggen.

Spanje houdt vast aan gegarandeerd pensioen

Elders in dit magazine kunt u lezen dat Nederland met ingang van 1 januari 2026 afstapt van gegarandeerde pensioenen. Ook in Spanje is dit even in beeld geweest.

Het Spaanse pensioenstelsel werkt in de praktijk evenwel fundamenteel anders dan het Nederland. Het land kent immers een omslagstelsel waarbij de huidige werkenden via sociale premies direct betalen voor de pensioenen van de huidige gepensioneerden. Ook in België is dat het geval voor de eerste pijler pensioen (wettelijk rustpensioen). De hoogte van het pensioen is gebaseerd op het arbeidsverleden en de lonen uit de laatste werkjaren, met een wettelijk vastgestelde uitkering als uitgangspunt.

Het grote verschil met Nederland is dat Spanje nauwelijks werkt met grote belegde pensioenfondsen of individuele pensioenpotten. Nederland beheert bijna twee biljoen euro aan pensioenvermogen dat actief wordt belegd, terwijl het Spaanse systeem sterk afhankelijk is van de verhouding tussen werkenden en gepensioneerden en van de overheidsfinanciën.

Spanje blijft alvast voorlopig opteren voor zekerheid. De overheid verhoogt de pensioenen jaarlijks op basis van de inflatie en heeft recent de sociale premies verhoogd om het systeem betaalbaar te houden. Die zekerheid in relatie tot de toenemende vergrijzing legt echter steeds meer druk op de staatsbegroting én op werkenden.

Emigreren kun je leren

Wie droomt er niet zo nu en dan van een leven onder de Spaanse zon. Heel wat Nederlanders en Belgen hebben de stap al gezet, anderen zitten midden in de voorbereidingen of twijfelen nog. Wat al deze mensen gemeen hebben, is dat emigreren veel vragen oproept en al snel een of andere 'deskundige' inschakelen.

Die deskundigen zijn doorgaans behoorlijk duur, omdat ze vaak een percentage aanrekenen van de woning die wordt gekocht. Zeker in regio's als Malaga, Marbella, de Balearen en groeiparel Costa Blanca Noord, kunnen de kosten daardoor flink oplopen. Wanneer een deskundige doorgaans één procent aanreken, lijkt dat in verhouding tot de aankoop prijs van de woning op zijn zachtst gezegd ietwat overdreven.

Met dat uitgangspunt is door drie Nederlanders, Noah Winkelman, Annebeth Vis en Hieke Voorberg, het nieuwe platform 'Emigreren kun je leren' gelanceerd. Een online plek waar verhalen, praktische informatie en een groeiende community samenkomen voor iedereen die naar Spanje wil verhuizen of er al woont. Volgens de initiatiefnemers wordt emigreren overigens vaak mooier voorgesteld dan het in werkelijkheid is. Natuurlijk lonkt de zon, de ruimte en het andere tempo van leven, maar daar staan ook bureaucratie, cultuurverschillen en onzekerheid tegenover.

Emigreren kun je leren richt zich daarom niet alleen op de periode vóór de verhuizing, maar juist ook op de fase daarna. Op het platform vind je praktische tips, duidelijke stappenplannen en tools die je helpen bij het regelen van zaken. Daarnaast lees je ervaringen van Nederlanders die de stap al gezet hebben, inclusief de twijfels, valkuilen en lessen die zij onderweg tegenkwamen. De website kan worden geraadpleegd via www.emigrerenkunjeleren.com

Ile de Beauté als alternatief voor steeds duurdere zonbestemmingen?

Heel wat Nederlanders en Belgen dromen van een eigen stek onder de zon. Spanje is al vele jaren die zonzekere bestemming, maar aankopen van onroerend goed wordt er ook elk jaar flink duurder. Alternatieven als Portugal, Griekenland en Italië komen daarom, onder meer dankzij een gunstig fiscaal klimaat voor buitenlanders, weer nadrukkelijker in beeld. Frankrijk is dan weer een verhaal apart, met een vaak niet zo gunstig fiscaal klimaat en ook dure aankooprijzen. Of is er toch nog een uitzondering? Corsica, het Ile de Beauté, misschien. Al lijkt dat om andere redenen dan weer niet evident.

Het eiland in de Middellandse Zee is inderdaad een geval apart. Gelegen tussen Frankrijk, Italië en gescheiden door de Straat van Bonifacio van het Italiaanse eiland Sardinië, staat het bekend om zijn prachtige natuur, maar ook om zijn bijzonder woelige politieke situatie met Italiaanse en Franse invloeden én vooral haar niet aflatende streven los te komen van welke vreemde invloed dan ook. Van de 13e tot de 18e eeuw viel Corsica onder de Republiek Genua. Van 1729 tot 1769 vochten de Corsicanen een onafhankelijkheidsoorlog, maar met het Verdrag van Versailles kwam het eiland onder Franse controle. De bij ons bekendste figuur die het eiland voortbracht is zonder meer Napoleone di Buonaparte, geboren op 15 augustus 1769 in een adellijke familie in Ajaccio en beter bekend als Franse generaal en dictator tijdens de laatste regeringen van de Franse Revolutie en keizer der Fransen van 1804 tot 1814. Zijn geboortehuis in Bonifacio is inmiddels een toeristische trekpleister.

Wie het eiland eenmaal bezocht komt al snel in de ban van haar natuurlijke schoonheid en keert ongetwijfeld terug

Vanaf 1811 werd het eiland een departement van Frankrijk met Ajaccio als hoofdstad. Met in de loop der jaren nog tal van bestuurlijke wijzigingen, blijven vooral de wat oudere Corsicanen ook op vandaag ijveren voor onafhankelijkheid. Al sedert 1762 laten zij de door de Corsicaanse patriot en vader van het Corsicaans nationalisme Pasquale de Paoli geïntroduceerde vlag met het typerende Moorse hoofd (A Testa Mora) wapperen. Zij spreken hun eigen taal (u Corsu), een door het Frans beïnvloedt Toscaans, dat weliswaar onder druk staat door de weinig gewaardeerde toevloed van Franstaligen, met name ook vanuit Algerije, de zogenoemde 'pied-noirs'. Dat zijn Fransen die tot de onafhankelijkheid van Algerije functies vervulden in het Noord-Afrikaanse land en zich vanaf 1962 massaal vestigden op Corsica. Hun aanwezigheid leidt ook op vandaag nog tot spanningen met de eilandbewoners.

Dat de strijd onverminderd voortgaat bewijst de recente moord op 12 januari 2026 van de voormalige leider van de separatistische beweging FLNC, Alain Orsoni, die al enkele jaren in ballingschap leefde in Nicaragua. Hij werd doodgeschoten tijdens zijn bezoek aan het eiland ter gelegenheid van de begrafenis van zijn moeder. In maart 2022 werd een

andere prominente Corsicaanse nationalist, Yvan Colonna, in een Franse gevangenis vermoord. En ja, Corsica prijkt met voorsprong op kop van de lijst met het hoogste moordcijfer in de EU. Niet alleen omwille van de latente onafhankelijkheidsstrijd, maar ook door een nog bijzonder actieve maffia op het eiland. Oudere Corsicanen stellen overigens onomwonden meer vertrouwen te hebben in de aanwezige maffialeiders dan in de politiek.

Corsica dan toch als alternatief voor andere, steeds duurder wordende zonbestemmingen? Tja, een moeilijke discussie. Wie het eiland eenmaal bezocht komt al snel in de ban van haar natuurlijke schoonheid en keert ongetwijfeld terug. De prachtige stranden, de ongeëvenaarde natuur, de pittoreske steden aan de kust en de authentieke, vaak (schijnbaar) ingeslapen dorpen in de bergen, heeft al menigeen gecharmeerd. En, de woningprijzen zijn er vaak nog betaalbaar. Maar opgelet, de Corsicanen staan zelf uiterst weigerachtig tegenover inwijkelingen die de prijzen opdrijven én de Corsicaanse cultuur in gevaar brengen. We spraken met twee door de wol geverfde Corsicanen die onomwonden vertelden dat wie een huis koopt op Corsica, argwanend in de gaten wordt gehouden. Bij de aankoop van een tweede, vaak even betaalbaar huis bestemd voor verhuur, wordt de nieuwe eigenaar als een regelrechte bedreiging gezien, met zelfs gevaar voor het leven.

Het deed ons onwillekeurig denken aan de vroegere situatie in Spaans Baskenland. Toen de ETA er dood en vernieling zaaide, wou geen mens er zijn en bleven de onroerend goed prijzen er laag. Sedert het bestand in 2011 en de ontbinding van de afscheidingsbeweging in 2018, stegen de huizenprijzen er razendsnel. Voor een appartement betaal je in een kuststad als San Sebastian vandaag al snel 10.000 euro per vierkante meter. Of Spaans Baskenland een voorbode kan zijn voor de toekomstige evolutie op Corsica, valt nog maar te bezien. Wie durft te investeren, mag zich over enige jaren misschien rijk rekenen, maar moet zich in het slechtste geval voorlopig vooral gedeisd houden.

Fiscale hervorming in Frankrijk heeft impact op holdingstructuren

Frankrijk introduceert dit jaar een nieuwe jaarlijkse belasting van 20 procent op bepaalde niet-operationele activa die worden aangehouden via patrimoniale holdingstructuren.

De maatregel richt zich vooral op holdings gecontroleerd door particulieren, waarin passief inkomen de hoofdbron van inkomsten vormt. Activa zoals privévastgoed, luxe voertuigen, jachten, kunst, wijnen en jacht- of sportpaarden vallen onder de regeling. Operationele activa blijven buiten schot.

Verwacht wordt dat deze nieuwe belasting een aanzienlijke recurrente kost kan betekenen voor structuren die privé-activa aanhouden.

Belgisch koningspaar gespot in beroemde Madrileense churroszaak

Koning Filip en koningin Mathilde hebben de start van de Goede Week gevierd in Madrid. Het Belgisch vorstenpaar werd er gespot terwijl ze, vergezeld door een bevriend koppel, genoten van warme chocolademelk en churros in de iconische zaak 'San Ginés'.

Filip en Mathilde genoten voorts van een wandeling door de Habsburgse wijk van Madrid. Dat is het historische hart van de hoofdstad, bekend om zijn karakteristieke gebouwen, smalle straatjes en gezellige pleinen, waar zich ook het indrukwekkende Koninklijk Paleis bevindt.

De bekende churroszaak San Ginés opende in 1894 haar deuren en is intussen een echt icoon, waar kunstenaars, Nobelprijswinnaars en de voltallige Spaanse koninklijke familie al de revue passeerden voor het enige menu dat er geserveerd wordt: churros, porras en warme chocolademelk.

Steeds verder oplopende wachtlijsten in Spaanse zorg

Het aantal patiënten op de wachtlijst voor een operatie in Spanje is in mei 2026 gestegen naar een recordhoogte van ruim 853.000. De gemiddelde wachttijd voor een operatie bedraagt momenteel 121 dagen, met meer dan 20 procent van de wachtenden die langer dan zes maanden moeten wachten.

De Spaanse publieke gezondheidszorg (SNS) staat onder grote druk nu het aantal patiënten op de wachtlijst voor een operatie is gestegen naar een recordhoogte van 853.509 personen. Deze recente cijfers van het Ministerie van Volksgezondheid duiden op de grootste zorgcrisis in de Spaanse democratische geschiedenis, wat leidt tot grote bezorgdheid over de toekomst van de publieke voorzieningen.

De gemiddelde wachttijd voor een operatie bedraagt momenteel 121 dagen, een verslechtering ten opzichte van de 118 dagen in de vorige meting. Alarmerend is dat ruim 20 procent van de wachtenden al langer dan zes maanden geduld moet hebben. Deskundigen bestempelen deze langdurige wachttijden als onhoudbaar voor een modern Europees land.

De grootste knelpunten bevinden zich bij traumatologie (bijna 210.000 wachtenden), oogheelkunde en algemene chirurgie. Vooral patiënten die wachten op knie- of heupprotheses ervaren een enorme impact op hun levenskwaliteit door chronische pijn en beperkte mobiliteit. Ondanks overheidsbeloften voor extra budgetten, blijft de druk op de operatiekamers onverminderd toenemen. Ook de toegang tot specialisten verslechtert. Een eerste consult duurt nu gemiddeld 94 dagen. Voor vakgebieden zoals neurologie of dermatologie loopt dit in sommige regio's op tot meer dan vier maanden.

Spanje is een groot land en zo zijn er wel regionale verschillen. De Comunidad de Madrid presteert het best met een gemiddelde wachttijd van 50 dagen, minder dan de helft van het nationale gemiddelde. Ook Galicië en Castilië en León scoren goed. Daarentegen kampen Andalusië en Extremadura met aanzienlijk langere lijsten, wat het politieke debat over ongelijke zorgfinanciering tussen de autonome gemeenschappen aanwakkerd.

Calpe viert Belgische Nationale Feestdag met 75 drummers aan de Costa Blanca

Calpe organiseert op 21 juli, de Belgische Nationale Feestdag, de tweede editie van Calp Drumt met ongeveer 75 drummers. Het evenement benadrukt de Belgische gemeenschap als een van de grootste groepen buitenlanders in Calpe.

Het gemeentebestuur van Calpe kiest dit jaar bewust voor 21 juli. Op die datum viert België zijn nationale feestdag, en juist de Belgische gemeenschap vormt een van de grootste groepen buitenlanders in deze kustplaats. Het internationale drumevenement keert daarmee terug met een duidelijke knipoog naar zijn internationaal publiek.

Calpe is de enige grote Spaanse gemeente met meer buitenlanders dan Spanjaarden als inwoners. Door het feest op de Belgische feestdag te plannen, viert de gemeente niet alleen muziek, maar ook het samenleven van bewoners en bezoekers van allerlei nationaliteiten.

Spaanse fiscus controleert voortaan strenger op inkomsten uit vastgoed

Met ingang van 2026 verscherpt de Spaanse fiscus de controle op de vastgoedsector, van projectontwikkeling tot verkoop en verhuur. Er zal onder meer gebruik worden gemaakt van digitale data om fysiek vastgoedbezit te koppelen en fraude te bestrijden.

De verscherpte controle gaat van projectontwikkeling en bouw tot de uiteindelijke verkoop, verhuur en bemiddeling. Vooral wie werkt met complexe (buitenlandse) bedrijfsstructuren of digitale verhuurplatforms kan rekenen op extra inspecties.

De inspecties richten zich op fraude in elke fase van het proces. Inspecteurs pluizen onterecht afgetrokken kosten uit en letten op misbruik via onderaannemers. Ook de waardering van panden bij een overdracht ligt onder het vergrootglas. Transacties tussen verbonden bedrijven of binnen vennootschappen krijgen prioriteit.

In toenemende mate ziet de Spaanse fiscus dat vanuit een buitenlandse (Belgische of Nederlandse) vennootschap vastgoed wordt aangekocht en vervolgens commercieel wordt uitgebaat in de vorm van een 'bed & breakfast'

Maar ook gewone verhuurders moeten in 2026 extra alert zijn. De Spaanse fiscus controleert voortaan streng of huurinkomsten via apps en websites eerlijk worden opgegeven. Dit geldt voor de reguliere verhuur, maar specifiek ook voor toeristische en tijdelijke constructies die nogal eens verkeerd in de boeken belanden.

Structuren die enkel bedoeld zijn om belasting te ontwijken, zullen harder worden aangepakt. Dit raakt buitenlandse eigenaren die hun bezit in Spanje hebben ondergebracht. De

fiscus controleert scherp of vermogenswinsten en de speciale belastingen voor niet-residenten wel volgens de regels zijn afgedragen. In toenemende mate ziet de Spaanse fiscus dat vanuit een buitenlandse (Belgische of Nederlandse) vennootschap vastgoed wordt aangekocht en vervolgens commercieel wordt uitgebaat in de vorm van een 'bed & breakfast'. Op die manier verdwijnen de winsten vooralsnog vaak ongemerkt uit Spanje.

Vaak blijven ze privé gewoon in Nederland of België wonen en zorgen ze ervoor dat de Spaanse fiscus hen niet kan raken door minder dan 180 dagen in Spanje te verblijven

Zo mikken de Spaanse autoriteiten op verborgen huurvormen. Woningen die op papier voor langdurige bewoning dienen, maar in werkelijkheid als lucratieve vakantieverblijven worden ingezet. Spanje zet hiermee een duidelijke streep door creatieve belastingontwijking op de woningmarkt.

Ook Belgen en Nederlanders die met een Belgische of Nederlandse vennootschap, vaak na stopzetting van eerdere activiteiten in het land van vestiging, met de opgebouwde reserves vastgoed kopen in Spanje om er vervolgens zogenaamd formeel kamers te verhuren zodat de investeringen ook fiscaal in aftrek kunnen worden gebracht, maar feitelijk gewoon zelf in het onroerend goed wonen, worden extra geïnspecteerd. Vaak blijven ze privé gewoon in Nederland of België wonen en zorgen ze ervoor dat de Spaanse fiscus hen niet kan raken door minder dan 180 dagen in Spanje te verblijven. Door slechts beperkt heen en weer te reizen met het vliegtuig en voor het overige met de auto, was dit tot op heden moeilijk te controleren.

Opgelet bij aankoop oudere woning in Spanje

Over vier jaar mogen miljoenen woningen niet meer verkocht of verhuurd worden in Spanje

Er heerst behoorlijk wat spanning in Spanje door een nakend verbod op de verkoop en verhuur van miljoenen woningen vanaf 2030. Meer dan 80 procent van de woningen in Spanje voldoet immers niet aan de energienormen, door onder meer slechte isolatie. Zo hebben heel wat huizen actueel slechts een energielabel F of G. Dat moet ingrijpend verbeteren om aan de eisen voor energielabel E te voldoen.

In de Spaanse media is het alvast een 'hot item'. Dit veroorzaakt vooral onzekerheid onder eigenaren van oudere huizen. De gemiddelde leeftijd van een huis in Spanje is op vandaag 43 jaar. Vaak ontbreekt het aan goede isolatie, dubbel glas of efficiënte verwarmingssystemen. Veel van deze huizen hebben momenteel energielabel F of G, wat betekent dat er ingrijpende verbeteringen nodig zijn om te voldoen aan de eisen voor energielabel E. Deze verouderde woningen vormen een uitdaging voor huiseigenaren, vooral nu de huizenprijzen in Spanje stijgen. Het is dan ook essentieel dat eigenaren investeren in renovaties en duurzame oplossingen, niet alleen voor hun eigen wooncomfort, maar ook om de waarde van hun eigendommen te behouden.

De overheid streeft ernaar om vóór 2030 minimaal 1,2 miljoen woningen energiezuiniger te maken. Tot nu toe verloopt dit proces echter veel te traag. Tussen 2015 en 2025 zijn er net iets meer dan 150.000 huizen gerenoveerd. Om de gestelde doelen te bereiken, is het noodzakelijk dat de renovatieprojecten in de komende jaren aanzienlijk versnellen. Bovendien stopt het nieuwe beleid niet in 2030. Vanaf 2033, wordt de norm opnieuw aangescherpt en moet iedere woning minimaal energielabel D hebben om verkocht of verhuurd te mogen worden.

Oorzaak is de Europese richtlijn EPBD 2024 (Energy Performance of Buildings Directive). Deze richtlijn is bedoeld om gebouwen in Europa stap voor stap energiezuiniger te maken, omdat woningen en gebouwen samen verantwoordelijk zijn voor een groot deel van het energieverbruik en de CO₂-uitstoot. Maar de richtlijn heeft niet meteen een bindende werking, maar verplicht landen om plannen te maken en doelen vast te stellen, waarna elk land zelf mag bepalen hoe en wanneer die regels worden ingevoerd. Spanje moet daartoe een nationaal renovatieplan opstellen, waarin moet worden vastgelegd hoe het energieverbruik van woningen wordt verlaagd, welke woningen als eerste worden aangepakt en welke maatregelen daarvoor nodig zijn.

Concreet bestaat er actueel in Spanje nog geen wet die zegt dat een woning in 2030 minimaal energielabel E moet hebben om verkocht of verhuurd te mogen worden. Wat wel verplicht is, is het hebben van een energielabel bij verkoop of verhuur, maar er is dus geen minimale klasse vastgelegd. Totdat Spanje de Europese richtlijn omzet in nationale wetgeving, verandert er juridisch dus nog niets. Dat neemt echter niet weg dat de kans groot is dat Spanje in de komende jaren strengere eisen gaat invoeren. Vooral slecht geïsoleerde woningen zullen daarbij waarschijnlijk als eerste aan de beurt komen.

De redactie werd recent nog geïnformeerd over een poging van een Belgisch ondernemer die actueel nog steeds actief is in Spanje, om een gerenoveerde oude woning aan de Costa Blanca Noord te verkopen aan een andere Belg. Onderzoek wees evenwel uit dat bij de renovatie vooral was gekeken naar de esthetische aantrekkelijkheid van de woning, dat vermoedelijk geknoeid werd met het energielabel én dat de verbouwing niet geregistreerd was bij de bevoegde autoriteiten. Opletten is dus zeker geboden.

Kortom, al lijkt er op vandaag nog niet meteen reden tot paniek, het blijft nuttig uiterst waakzaam te blijven bij een eventueel aankoop. Hoge renovatiekosten en noodzakelijk registraties van de aanpassingswerken kunnen bij aankoop best mee worden ingecalculiseerd wanneer de woning niet aan de toekomstige eisen voldoet. Vaak heeft dit een behoorlijke impact op het te besteden budget bij aankoop van een woning.

Hoe Spaanse studente mooi inkomen verdiende in Nederland zonder écht te werken

Een Spaanse studente heeft op sociale media verteld over een opvallende baan die ze had tijdens haar verblijf in Nederland. Volgens haar kreeg ze 150 euro per dag betaald voor werk dat uiteindelijk nauwelijks werk bleek te zijn.

De studente, Paula genaamd, woonde en studeerde in Nederland en zocht een tijdelijke baan om wat bij te verdienen. Via een overheidsprogramma kwam ze terecht bij een project waarbij ze auto's moest tellen op verschillende locaties. Ze kreeg daarvoor een auto ter beschikking en hoefde alleen maar aanwezig te zijn op vaste punten. Maar, al snel merkte Paula dat er nauwelijks controle was. Niemand keek echt of ze de auto's wel daadwerkelijk telde. Samen met een vriendin bedacht ze daarom een simpele aanpak. Ze maakten inschattingen op basis van het verkeer en vulden daarmee de rapporten in.

In plaats van uren langs de weg te staan, gebruikte ze haar dagen om Nederlandse steden en dorpen te bezoeken. Ze combineerde het werk met uitstapjes en soms met extra online klusjes om nog wat meer geld te verdienen. Volgens Paula kon het zelfs gebeuren dat er extreem hoge aantallen auto's werden ingevuld, zonder dat daar vragen over werden gesteld. Ze had het gevoel dat de verantwoordelijke instanties nauwelijks aandacht hadden voor de details van de rapportages.

Voor haar was het dus niet meer of niet minder dan een droomjob. Ze verdiende goed, had veel vrijheid en kon haar tijd flexibel indelen. Zeker als student vond ze dit een ideale manier om werken en genieten van haar verblijf in Nederland te combineren.

Maar, toch groeide enige wroeging bij de studente en plaatste ze een kanttekening bij haar droomjob. Volgens haar was sprake van een gebrek aan controle en had ze het toch wat moeilijk met de wijze waarop overheidsgeld ongecontroleerd werd verspilld. Daarom besloot ze met haar verhaal te laten zien dat er beter toezicht nodig is bij dit soort banen waar veel geld mee gemoeid is.

In Spanje is de droogte voorbij

Spaanse stuwmeren en waterreservoirs zijn na heel wat alarmerende berichten van de afgelopen jaren met veel droogte, inmiddels weer aardig gevuld. Ze bereikten alvast het beste niveau van de afgelopen jaren, met dank aan aanhoudende overvloedige regenval in 2025 en begin 2026.

Een jaar geleden zag de situatie er totaal anders uit. In meerdere regio's was er toen sprake van ernstige waterschaarste en in Catalonië werd zelfs de noodtoestand uitgeroepen. Nu is dat beeld volledig gekanteld en is er op veel plekken weer voldoende water beschikbaar.

Catalonië is een van de regio's waar het herstel het duidelijkst te zien is. De reservoirs zitten daar rond de 70 procent vol, terwijl dat vorig jaar nauwelijks 30 procent was. Ook in Andalusië is de situatie sterk verbeterd en liggen de waterstanden nu rond de 45 procent.

De belangrijkste reden voor deze verbetering is de uitzonderlijke hoeveelheid regen in 2025. Vooral het voorjaar was extreem nat. Maart was zelfs een van de natste maanden sinds 1961. Daarbij viel de regen precies in de gebieden waar het water het hardst nodig was.

Ook april bracht meer neerslag dan normaal. Volgens meteorologen viel er in maart gemiddeld 148 liter regen per vierkante meter. Dat zorgde ervoor dat rivieren weer volliepen en reservoirs zich snel konden herstellen.

Naast regen speelde ook sneeuw een belangrijke rol. In de bergen viel veel sneeuw, die later smolt en extra water aanvoerde. Hierdoor werden niet alleen stuwmeren gevuld, maar ook grondwaterlagen aangevuld.

En wat dacht u van Bulgarije?

Voor wie fiscaal wil optimaliseren - meerdere landen zoals Portugal, Italië en Griekenland kennen al zeer aantrekkelijke fiscale voorwaarden voor 'fiscale nomaden' en/of vermogenden - komt ook Bulgarije steeds nadrukkelijker in beeld. Zo kent het land op inkomsten immers een vlaktaks van 10 procent..

Het land zet steeds nadrukkelijker in op het aantrekken van buitenlanders die van daaruit willen werken of ondernemen. Zo zal er ook volgend jaar, ter gelegenheid van de organisatie van het Eurovisie Songfestival, nadrukkelijk worden ingezet op de aantrekkelijkheid van het land. En in fiscale zin is er desgewenst nog interessanter nieuws voor wie in Bulgarije woont en er een vennootschap bestuurt. Bovendien de winst die aan 10 procent wordt belast, geldt immers slechts een dividendbelasting van 5 procent.

Stel dat je een vennootschap hebt in Bulgarije met een winst van 80.000 euro, dan geeft dit:

- Vennootschapsbelasting: 8.000 euro
- Dividendbelasting: 3.600 euro
- Sociale bijdragen als zelfstandige: 2.161 euro
- Nettoresultaat bestuurder: 66.239 euro

De totale fiscale- en socialeverzekeringsdruk bedraagt derhalve 17,20 procent

Bovendien worden gerealiseerde meerwaarden op Europese beurzen volledig vrijgesteld, wat weer aantrekkelijk is voor meer vermogende particulieren. Stel dat je een portefeuille hebt van 1 miljoen euro in Europese aandelen en je behaalt een winst van 8 procent (5 procent meerwaarden en 3 procent dividenduitkering) of 80.000 euro.

In dat geval heb je:

- Winst: 80.000 euro
- Meerwaardetaks: 0 euro
- Dividendbelasting: 1.500 euro
- Nettoresultaat: 78.500 euro

Totale belastingdruk is in dit geval 1,875 procent

GROEP CALLENS

VERZEKERINGEN
ADRIAENSSENS
VERSCHUEREN

**ONAFHANKELIJK VERZEKERINGSMAKELAAR MET EEN ÉCHT
PERSOONLIJKE SERVICE EN MAAR ÉÉN DRIJFVEER:
DE OPLOSSING DIE HET VEILIGST EN HET VOORDELIGST IS.**

STABROEK
DORPSSTRAAT 31A - 2940 STABROEK
INFO@GROEPCALLENS.BE
T 03/568 91 08
WWW.GROEPCALLENS.BE

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Voorgaande edities

Belgium-Holland *international magazine*

NEDERLANDS-BELGISCH CENTRUM

Grensoverschrijdend
werken
en
ondernemen

Nederlands-Belgisch Centrum

Abtsdreef 10

B – 2940 Stabroek

Tel. +32 (0)3-295 55 95

info@nederlands-belgisch-centrum.be

www.nederlands-belgisch-centrum.be